

တံခွန်တိုင်
စာပေတိုက်

BURMESE
CLASSIC

ရာလင်္ကာ

အမှန်း: ဘုံသွားအချစ်ရထား

မျက်နှာဖုံးပီရိုင်း

မေသင်တည့်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးပြည့်လင်း (၁၄၄၀၃)

တံခွန်တိုင်စာပေ

အမှတ် ၅၈၊ ၉၃-လမ်း၊

လာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်နီ-၀၂၀၂

မိုးစန္ဒာ ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၁၁၉၊ ၃၂-လမ်း၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြန်မာ့စာပေ

တံခွန်တိုင်စာပေ

အမှတ် ၅၈၊ ၉၃-လမ်း၊

လာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး

၅၀၀

အုပ်စု

၅၀၀

ထုတ်ဝေသည့်ရက်

မေလ၊ ၂၀၁၅

အသံထွက်အစည်းအဝေး

- ပြည်ထောင်စု မဂ္ဂဇင်းစာပေ နှစ်စဉ်
- ဘိုးမင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မဂ္ဂဇင်းစာပေ နှစ်စဉ်
- အချစ်အခြာအာကာ အတတ်ပညာစာပေ နှစ်စဉ်

ပြည်ထောင်စု စာပေ

- ပြည်ပအားကိုး ပုထိုးစာပေ အစဉ်အဆက် စာပေအစည်း
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရေးစာပေနှင့် နိုင်ငံတော်တည်တံ့ရေးကို နှောင့်နှေးပျက်စီးမှုများကို ဆန့်ကျင်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်ထောင်စုတို့ ဝင်ရောက်ဖွဲ့စည်းပေးသော ပြည်ထောင်စု စာပေအစည်း
- ပြည်ထောင်စုစာပေ အချက်အလက်များအား ဘုံရန်သူတို့၏ သတ်မှတ် စေ့မှုနှင့်

အသံထွက်အစည်းအဝေး

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစောင့်ရှောက်ရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုနှင့် နိုင်ငံတော်တည်တံ့ရေး
- စည်းကမ်းပြည့်စုံသော စီမံကိန်းရေးဆွဲမှုနှင့် ရွှေ့ပြောင်းလေ့လာရေး တည်ဆောက်ရေး
- ပုံစံပြည့်စုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ထေရီယူဗိုလ်တို့ကော်မတီ နိုင်ငံတော်လက် အညွှန်းစာပေ

အသံထွက်အစည်းအဝေး

- စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ဝါးပင်စိုက်ပျိုးရေးတို့ကို အားပေးကူညီပေးရန် နိုင်ငံတော်အဖွဲ့အစည်းများကို အားပေးကူညီပေးရန်
- ဝတ္တရက်စွာ အားပေးကူညီပေးရန်
- ပြည်ထောင်စုစာပေ အဖွဲ့အစည်းများ၏ အဖွဲ့အစည်းများကို အားပေးကူညီပေးရန်
- နိုင်ငံတော် စီမံကိန်းရေးဆွဲမှုနှင့်အညီ နိုင်ငံတော်တို့၏ လက်ထောက်ပံ့ပိုးရေး

အသံထွက်အစည်းအဝေး

- တစ်မျိုးတည်းဖြစ်စေရန် အားပေးကူညီပေးရန်
- အမျိုးသား လက်ထောက်ပံ့ပိုးရေးနှင့် ဝတ္တရက်စွာ အားပေးကူညီပေးရန်
- စစ်မှန်သောမျိုးစေ့စစ်စစ်ဖြစ်စေရန် ပြည်ထောင်စုစာပေတို့ကို အားပေးကူညီပေးရန်
- တစ်မျိုးတည်းဖြစ်စေရန် အားပေးကူညီပေးရန်

ပြန်လုံး
ဖိတ်ခြောက်စေသည်....

ရာဇဝင်ကို

ထိုမိန်းကလေးပြုစားတတ်သည်

ရာဇဝင်ကို၊ ရန်ကုန်
တံခွန်တိုင်စာပေ ၂၀၁၅။
၂၆၈ စာ၊ ၁၂၀၀ X ၁၈၈ စင်တီ
(၁) ထိုမိန်းကလေးပြုစားတတ်သည်

တံခွန်တိုင် စာပေတိုက်

အမှတ် ၅၈၊ ၉၃ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁ ၃၉၄၆၅၈၊ ၀၉ ၇၀၆၉၅၂၊ ၀၉ ၄၂၀၁၂၆၇၈

ပြာသာဒ်

BURMESE
CLASSIC

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

SELECTED BY
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁)

ဆေးရုံဝန်းထဲသို့ လူနာတင်ကားတစ်စီးက အရေးပေါ် အချက်ပေးသံပြုကာ ဝင်လာခဲ့သည်။ နောက်တော့ ကားပေါ်မှ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ညည်းညူနေသော နေဝန်းနီအား ဆေးရုံ ဝန်ထမ်းများနှင့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်က သယ်ထုတ်လာကြကာ တွန်းလှည်းတစ်ခုပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့တင်ပြီး တွန်းသွားကြသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဆေးရုံဝန်းထဲသို့ ပြိုင်ကားတစ်စီးက ဝင်လာကာ ကားပေါ်မှ ဆီဖာမင်းမြတ်၊ မင်းမျိုးနှင့် ရာဇာဦးတို့ ဆင်းလာကြသည်။ သုံးယောက်လုံးက မျက်နှာမကောင်းကြချေ။

မရှေးမနှောင်းမှာပဲ နောက်ထပ်ကားတစ်စီးရောက်လာ ပြန်ကာ ထိုကားပေါ်မှ လမင်းထိန်ထိန်သာ၊ ဘုန်းထက်မြတ်နှင့်

www.burmeseclassic.com

ရှာဖွေစဉ်

ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်တို့က စိုးရိမ်ပူပန်နေသော မျက်နှာများဖြင့် အပြေးအလွှား ဆင်းလာကြကာ နေဝန်းနီကိုသယ်ထုတ်သွားရာ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။ ထိုသို့ ပြေးလိုက်သွားရင်း ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးလိုက်သွားသည့် လမင်းထိန်ထိန်သာက သူမအရင် ရွှေ့က သွားနေသည့် ဆီဖာမင်းမြတ်ကို တိုးတိုက်မိသွားသည်။

လမင်းကတော့ ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ်မို့ မသိလိုက်။ ဆီဖာမင်းမြတ်ကတော့ ကိုယ့်အသားကို လာထိလျှင် မကြိုက်သည့် ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကိုတိုးတိုက်သွားသူအား ဒေါသစိတ်နှင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဒါပေမယ့် လမင်းထိန်ထိန်သာရဲ့ မျက်နှာကိုအတွေ့မှာ တော့ ထွက်လုဆဲဆဲဒေါသတို့က ပျောက်ကွယ်သွားကာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို လိုက်ငေးကြည့်နေမိတော့၏။

လမင်းက မောင်ဖြစ်သူရဲ့လက်တစ်ဖက်အား စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ဆုပ်တိုင်ပေးထားရင်းမှ... .

“မောင်လေး... သတိထားနော်မောင်လေး။ မမ ရောက်လာပြီသိလား။ မောင်လေး ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။ နော်... မောင်လေး။ စိတ်ကိုတင်းထားနော်။ မောင်လေး... မမ ပြောနေတာကို ကြားလား။ မောင်လေး... မောင်လေး။”

အမုန်းတုံ့သွား အချစ်ရထား

လမင်းက တတွတ်တွတ်အားပေးစကားပြောလာပေမယ့် တွန်းလှည်းပေါ်မှာ သတိလစ်တစ်ချက်၊ မလစ်တစ်ချက် ဖြစ်နေသည့် နေဝန်းနီကတော့ ဘာမှမသိ၊ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ဒဏ်ရာတွေကို အံ့ကြိတ်ခံစားရင်း ညည်းညူနေရှာ၏။ သူတို့ နောက်ဘက်မှာတော့ ဘုန်းထက်မြတ်နှင့် ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်တို့က ပြေးလွှားပါလာကြသလို အဲဒီရဲ့နောက်မှာတော့ ဆီဖာမင်းမြတ် တို့အုပ်စုက ပါလာကြသည်။

Operation အခန်းနားသို့ အရောက်မှာတော့ နာ့စမ်လေးတစ်ဦးက အားလုံးကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်ကာ... .

“မဆိုင်တဲ့သူတွေ အပြင်မှာပဲ စောင့်နေပေးပါ။ အထဲကို လိုက်ဝင်လို့ မရပါဘူး။”

ပြောကာ နေဝန်းနီကို Operation အခန်းထဲ သွင်းအပြီးမှာတော့ အခန်းတံခါးကို ပိတ်သွားသည်။ ကျန်တဲ့လူတွေပဲ အပြင်မှာ ရပ်စောင့်ကာ ကျန်ရစ်နေခဲ့ကြ၏။

လမင်းက ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေကာ အနားမှာရှိသည့် ဘုန်းထက်မြတ်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း... .

“မောင်လေး... မောင်လေး ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးနော် ကိုဘုန်း။ မောင်လေး ကောင်းသွားမှာပါနော်။ ဟုတ်တယ်မလား... မောင်လေးကောင်းသွားမှာပါနော် ကိုဘုန်း... အဟင့်... ဟင့်...”

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

ဘုန်းထက်မြတ်က လမင်းကို ဖေးဖေးမမထွေးဖက်ပေး ထားလိုက်ရင်းက . . .

“ကောင်းသွားမှာပါ လမင်းရယ်၊ နေဝန်းဘာမှမဖြစ် ပါဘူး၊ နေဝန်းကို ဘုရားက စောင့်ရှောက်မှာပါ။ မငိုနဲ့တော့နော်၊ တိတ်တော့ . . . နေဝန်းကောင်းသွား မှာပါ”

ဟု ဆိုဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်ကတော့ ရသမျှ ဘုရားစာများကို နေဝန်းနီအတွက် ရွတ်ပေးနေရှာ၏။ ဆီဇာမင်းမြတ်တို့အုပ်စုက တော့ မလှမ်းမကမ်းက ထိုင်ခုံတွေပေါ်မှာထိုင်ကာ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ဖိလိုနှင့် အချိန်တွေအစောကြာသွားပြီးနောက်မှာ တော့ ခွဲစိတ်ခန်းအခန်းတံခါးက ပြန်လည်ပွင့်လာကာ အခန်း ထဲမှ ဆရာဝန်ကြီး ထွက်လာသည်။

လမင်းက ဆရာဝန်ကြီးဆီ အပြေးအလွှားတိုးကပ်သွား လိုက်ရင်း မျှော်လင့်တကြီးမျက်နှာဖြင့် . . .

“ဆရာ . . . မောင်လေးအခြေအနေ . . . ကျွန်မ မောင်လေးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဟင် . . .”

အမန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

ဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်းကိုတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်ရင်း မှ . . .

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အတတ် နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီးတော့ လူနာရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ကြ ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူနာရဲ့ခဲတဲ့ဒဏ်ရာတွေက တအား ပြင်းလွန်းတော့ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး၊ လူနာ ဆုံးသွားပါ ပြီ”

“ရှင် . . .”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . .”

ဆရာဝန်ကြီး၏ စကားအဆုံးမှာတော့ အာမေဍိတ်သံတွေ နှင့်အတူ လမင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ကျသွား သည်။ ဆီဇာမင်းမြတ်တို့အုပ်စုလည်း မျက်နှာတွေ ပျက်သွားကြ၏။

“လမင်း . . .”

ဘုန်းထက်မြတ်က လမင်းအတွက်စိတ်ပူသွားရကာ လဲကျသွားသည့် လမင်းကို ပြေးထိန်းလိုက်သည်။

“ကိုဘုန်း . . . မောင်လေး . . . မောင်လေး . . . အို . . .”

လမင်းက အဲဒီလောက်ပဲ ပြောလိုက်နိုင်ကာ စကားက ဆက်ထွက်မလာတော့ဘဲ ဆိုနှင့်နေရှာသည်။ ဒေါ်ဝေဝေလှိုင် ကလည်း မျက်ရည်ကိုအသာတို့သုတ်ကာ . . .

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ နေဝန်းရယ်၊ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ၊ မင်းအစား ဒေါ်လေးပဲဖြစ်လိုက်ပါတော့လားကွယ်...”

လမင်းက အရမ်းကိုပဲ ဆို့နှင့်နေဟန်ဖြင့် ဘာအသံမှကို ထွက်မလာတော့ဘဲ “အိ... အိ...” နဲ့သာ ဖြစ်နေကာ မျက်လုံးများက ပြူးကြောင်နေတော့သည်။

“လမင်း... သတိထားဦးလေ၊ လမင်း... ကိုယ် ပြောနေတာကြားလား၊ သတိထားဦးလို့... လမင်း...”

ဘုန်းထက်မြတ်က လမင်းကို ကိုင်လှုပ်ကာ ခေါ်တော့မှ လမင်းက သတိပြန်ဝင်လာကာ ဆို့နှင့်နေရာက အိခနဲတစ်ချက် အသံထွက်လာပြီး...

“အိ... ကို... ကိုဘုန်း... မောင်လေး... လမင်း ရဲ့မောင်လေးကို တယ်ပါဦး ကိုဘုန်းရယ်...”

“လမင်းရယ်...”

ဘုန်းထက်မြတ်က လမင်းကို ထွေးဖက်ထားလိုက်တော့ လမင်းက ဘုန်းထက်မြတ်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ နှင့်သည်းစွာ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ဝိုတော့သည်။

အဲဒီလိုငိုနေတုန်းမှာပဲ ရာဇာဦးရဲ့ဖုန်းကမြည်လာကာ စကားနည်းငယ်ပြောစပြီးမှာတော့ သူက ဆီဇာမင်းမြတ်ဆီကို သူ့ဖုန်းအား ကမ်းပေးလိုက်ကာ...

“ဆီဇာ... မင်းဖုန်း၊ မင်းဦးလေးဆီက ဆက်တာ၊ မင့်ဖုန်းက ခေါ်လို့မရလို့တဲ့”

ဆီဇာမင်းမြတ်က လမင်းထိန်ထိန်သားကို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်နေရာမှ ရာဇာဦးစကားကြောင့် ရာဇာဦးလက်ထဲက ဖုန်းကို လက်လွှဲယူလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအဖြစ်အပျက်နှင့်အတူ “ဆီဇာ” ဆိုသည့် နာမည်ကိုအကြားမှာတော့ လမင်းထိန်ထိန်သာရဲ့စိတ်ကလည်း ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဆက်တည်းလိုလိုပဲ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေသည့် လမင်းထိန်ထိန်သာရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဒေါသအရိပ် အငွေ့တွေ ယှက်သိုင်းလာကာ နေရာကနေ ဆတ်ခနဲထသွားလိုက်ပြီးနောက် ဖုန်းပြောဖို့ပြင်နေသည့် ဆီဇာမင်းမြတ်ဆီကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်ကာ ဆီဇာမင်းမြတ်ရဲ့ပါးကို အားရှိသမျှ ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဟာ...”

အာမေဒိုတ်သံတွေ ဆူညံသွားကာ ဆီဇာမင်းမြတ်ရဲ့ ချက်နှာက တစ်ဖက်ကို လည်ထွက်သွားသည်။

“လမင်း”

ဘုန်းထက်မြတ်က လမင်းဆီကို ပြေးသွားသည်။ လမင်းကတော့ ပါးကိုချပြီးတာတောင် အားမရသေးဘဲ ဆီဇာမင်းမြတ်

www.burmeseclassic.com

ဇဲ့အတို့ကိုရင်ဘတ်ကနေ ဆောင့်ဆွဲကာ တွန်းထိုးထုရှိုက်ရင်း မှ . . .

“အယုတ်တမာကောင် . . . ငါ့မောင်သေရတာ နှင့်ကြောင့် နှင့်ကြောင့် ငါ့မောင်သေရတာ၊ နှင့်ကို ငါသတ်မယ်၊ နှင့်ကို ငါသတ်မယ် . . .”

ဘုန်းထက်မြတ်က လမင်းကို ဝင်ဆွဲကာ ထိန်းသည်။ ဆီဇာမင်းမြတ်ကတော့ လမင်းကို ငေးကြောင်လိုသာ ကြည့်နေ တော့၏။

“လမင်း . . . မလုပ်ပါနဲ့၊ လမင်းရယ် . . . မလုပ်ပါနဲ့၊ စိတ်ထိန်းပါ၊ လမင်းရယ် . . . လမင်း . . .”

လမင်းက တွန်းထိုးရှုန်းကန်လွန်းလာတော့ ဘုန်းထက်မြတ် တစ်ယောက်တည်းပင် မနိုင်တော့ဘဲ ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်ကပါ တစ် ဖက်ကနေဖမ်းချုပ်ကာ ထိန်းထားရတော့သည်။

“လွတ် . . . လမင်းကိုလွတ် . . . သူ့ကိုသတ်မယ်၊ လမင်း ကိုလွတ်စမ်းပါ ကိုဘုန်းရယ်၊ ဒင်းကို သတ်ရမှ လမင်း ကျေနပ်မယ် . . . လွတ်စမ်းပါ . . .”

“လမင်း . . . စိတ်ထိန်းပါဆိုကွာ၊ လမင်း . . . ကိုယ်ပြော နေတယ်လေ . . .”

အမုန်းတုံ့သွား အချစ်ရထား

လမင်းက ဆီဇာမင်းမြတ်ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ သူ့အနားကို တိုးကပ်သွားရဖို့ ရှုန်းသည်။ ဘုန်းထက်မြတ်နဲ့ ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်တို့ကလည်း လွတ် မပေးဘဲ လမင်းကိုထိန်းထားကာ ဖျောင်းဖျကြသည်။

လမင်းကတော့ ဘယ်သူပြောတာကိုမှ နားမဝင်ဘဲ အော်ဟစ်ရှုန်းကန်နေ၏။

“အယုတ်တမာကောင် . . . လူယုတ်မာ၊ ခွေး . . . နှင့် ကြောင့် ငါ့မောင်သေရတာ၊ နှင့်ကို မုန်းတယ်၊ နှင့်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ်သိလား . . .”

အဲဒီလို အော်ဟစ်ရှုန်းကန်နေရင်းကနေမှ လမင်းက ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ယူကြုံးမရခြင်းစသော ခံစားချက်တွေ စုပြုံပြောင်းဆန်ကာ သတိလစ်လဲကျသွားတော့ တာဖြစ်သည်။

“လမင်း . . . လမင်း . . .”

“လမင်း . . . သမီး . . . သတိလစ်သွားပြီ . . . ဆရာဝန် ခေါ်ကြပါ . . . ဆရာဝန်ခေါ်ပေးကြပါရှင် . . .”

ဘုန်းထက်မြတ်နဲ့ ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်တို့က လမင်းကို လှုပ် နှိုးသူကန့်၊ ဆရာဝန်ကို အော်ဟစ်ခေါ်သူကခေါ်နှင့် ဆူညံပွတ် ဆူညံပွတ်သွားကြသည်။

နောက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ နားမလေး တစ်ဦးတို့ အပြေးအလွှားရောက်လာကြကာ လမင်းကို အခန်း တစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွင်းသွားစေသည်။

ဒီတော့မှ နေရာမှာ ငေးကြောင်နေသည့် ဆီဇာမင်းမြတ် ကို သူငယ်ချင်းတွေက ပြန်ဖို့ပြောကာ ခေါ်ထုတ်လာဖြစ်ကြ သည်။ ဆီဇာမင်းမြတ်က ကားကို အသိမှတ်မဲ့မောင်းလာရင်းမှ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ကိုယ့်ပါးကိုကိုယ် တစ်ချက်ပြန်ကြည့်သည်။ အရိုက်ခံလိုက်ရသော ပါးထစ်ဖက်က နီရဲနေ၏။

သူက သူ့ပါးကိုရိုက်ဖို့မပြောနှင့်။ သူ့ကို မျက်လုံးနှင့် မကြည့်ကြည့် ကြည့်တာကိုတောင်မှ ငြိမ်ခံနေတတ်သည့် လူစားမိုး မဟုတ်ပါ။ တစ်ဖက်က တစ်ချက်ဆို သူက လေးငါးဆယ်ချက် လောက် ပြန်ဆော်ပစ်လိုက်ပြီးသား။ ဒါပေမယ့် အခုလို မိန်းမ တစ်ယောက်က သူ့ပါးကို လာရိုက်သည့်ဖြစ်ရပ်မှာ ဘာကြောင့် သူဒေါသထွက်သနည်း။ ဘာကြောင့် ငြိမ်ခံနေလိုက်သနည်း။ ဘာလို့လက်တုံ့ပြန်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့သနည်းဆိုတာကိုတော့ သူ လည်း သူ့ကိုယ်သူ နားမလည်နိုင်တော့ပါချေ။

လမင်းက သတိလစ်နေရာကနေ လူးလွန်ကာ သတိရ လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပထမဦးဆုံးသတိရလိုက်သည်က မောင်လေးဆုံးသွားပြီ ဆိုတာကိုပဲဖြစ်သည်။

“ဟော... လမင်းသတိရလာပြီ၊ မောင်ဘုန်းထက် မြတ်... လမင်း သတိရလာပြီ”

ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်စကားကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေ သည့် ဘုန်းထက်မြတ်ရဲ့ ဦးခေါင်းက ဆတ်ခနဲမော့လာကာ...

“ဟင်... လမင်း၊ လမင်း သတိရလာပြီနော်...”

“မောင်လေး... မောင်လေး...”

လမင်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ အဖက်မလုပ်။ သူမခေါင်းထဲမှာ သူမမောင်သာရှိနေလေတော့ ခုတင်ပေါ်ကနေ ဖျတ်ခနဲခနဲ ဆင်းကာ အပြင်ကိုထွက်ဖို့ လုပ်သည်။

ဒါပေမယ့် ဘုန်းထက်မြတ်က လမင်းကို သွားခွင့်မပေးဘဲ တားထားရင်းက...

“တရားနဲ့ဖြေပါ လမင်းရယ်၊ တရားနဲ့ဖြေပါ။ ကိုယ်တို့တွေ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာ မို့လို့လဲ၊ နေဝန်းအတွက် ရည်စူးပြီး ကိုယ်တို့တွေ ကုသိုလ်များများလုပ်ပေးကြတာပေါ့ကွာ... နော်... လမင်း... နော်...”

ဟုဆိုသည်။

လမင်းကတော့ အပြင်ကိုထွက်ရဖို့ ဘုန်းထက်မြတ်ကို ရှောင်ကွင်းနေရင်းက...

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... လမင်း မောင်လေးကို သွားကြည့်မယ်၊ ဖယ်ပါ ကိုဘုန်းရယ်၊ လမင်း သွားပါရစေ၊ လမင်းကို သွားခွင့်ပေးပါ...”

“လမင်းရယ်... ကိုယ်တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ လမင်း ခံစားနေရတာကိုကြည့်ပြီး နေဝန်းရဲ့အသက်ကို ကိုယ့်အသက်နဲ့ လဲလို့ရရင်တောင် လဲပေးလိုက်ချင်ပါတယ်”

အမုန်းတံသွား အချစ်ရထား

ပြောကာ ဘုန်းထက်မြတ်က တွန်းထိုးရှောင်ကွင်းသွားဖို့လုပ်နေသည့် လမင်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆွဲယူဖက်ထားလိုက်သည်။ လမင်းက ဘုန်းထက်မြတ်ရင်ခွင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ဖို့ လုပ်နေရင်းကနေ...

“အဟင့်... ဟင့်... လမင်းရဲ့မောင်လေးက အခုမှ ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာ၊ နေမယ်ဆိုရင် ဘဝမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အကြာကြီးပဲ နေချဦးမှာ၊ အခုတော့... အခုတော့... အဟင့်... ဒင်းကြောင့်၊ အဲဒါ ဆီဇာမင်းမြတ်ဆိုတဲ့ အယုတ်တမာကောင်ကြောင့်၊ မကျေဘူး၊ ဒင်းကို ဒီတစ်သက် လုံးဝမကျေဘူး၊ မုန်းတယ်၊ နင့်ကို အရမ်းမုန်းတယ် ဆီဇာမင်းမြတ်၊ ငါတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို နင်ခွဲလိုက်တာ၊ ငါ့ရင်ကွဲရသလို နင်လည်း ဘဝအဆက်ဆက် နင်ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ကွဲကွာပြီး ရင်ကွဲနာကျပါစေလို့ ငါတျိန်စာတိုက်တယ်၊ မုန်းတယ်၊ နင့်ကိုငါသတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ် ဆီဇာမင်းမြတ်”
လမင်းက ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ပြောဆိုကာ ငိုပြန်သည်။ ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်ကလည်း မျက်ရည်တွေကို အသာတို့ သုတ်နေရင်းက တစ်ဖက်လှည့်ကာ တအိအိနှင့် ငိုပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

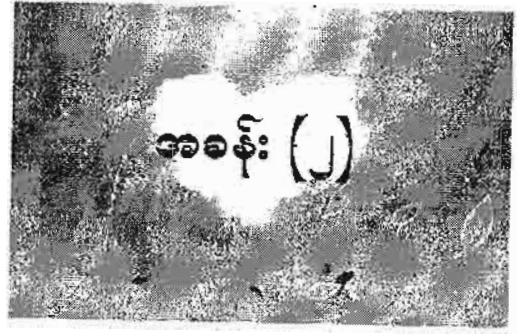
ရှာဖွေရေး

ဘုန်းထက်မြတ်ကတော့ ချစ်ရသူကို ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကြပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားရင်းမှ နှစ်သိမ့်ပေးနေရသည်။ ဒါပေမယ့် သူသည်လည်း နှစ်သိမ့်ပေးရုံကလွဲပြီး ဘာများတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ လောကဆိုတာကြီးက ကိုယ့်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ကြတာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ဒီလိုအချိန်မှာ ဒီလိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတာက အကြောင်းပါလာပြီးသားပဲလေ။

သူက သက်ပြင်းမောကိုသာ မွန်းကြပ်စွာနဲ့ မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်မိတော့၏။

“လမင်းရယ်...”

အခန်း(၂)

ဆီဇာမင်းမြတ်၊ မင်းမျိုးနဲ့ ရာဇာဦးတို့က shopping center တစ်ခုကို ဈေးလာဝယ်ကြတာဖြစ်သဖြင့် ကားကိုပါ ဆင်ထိုးရန်အတွက် လွတ်သည့်နေရာကို ရှာကြရသည်။ လွတ်သည့်နေရာကို အတွေ့မှာတော့ ဆီဇာက လေတစ်ချက် ချွန်ထိတ်ကာ ကားကိုနောက်ပြန်ဆုတ်ကာ ထိုလွတ်နေသော နေရာမှာ ပါကင်ထိုးဖို့လုပ်ရသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တခြားကားတစ်စီးက ထိုနေရာကို လျှော့ခနဲ ခေါင်းနှင့်ဦးတည်ကာ ဝင်လာသောအခါမှာတော့ ကားနှစ်စင်းပွတ်ဆွဲသံက ပြင်းခနဲ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာတော့ ၏။

“ဟာ. . . ထိသွားပြီကွ”

ရာဇဝင်ဆီက အသံထွက်လာသလို ကိုယ့်ကားကို အသက် ထက် တန်ဖိုးထားတတ်သော ဆီဇာသည်လည်း ဒေါသက ထောင် ခနဲ ထွက်သွားရသည်။

“ဟား. . . ဘာလဲကွာ၊ ဘာလှိုင်းကြီး”

“ဒါသက်သက် ကြောတာကွ”

“ဒါမျိုးတော့ လာမလုပ်နဲ့၊ မရဘူး”

စကားနှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူကလည်း အောက်ကိုဆင်းပြီး သားပင်ဖြစ်သွားကာ တစ်ဖက်လူဆီလျှောက်သွားလိုက်ရင်း မှ. . .

“ဟေ့ကောင်. . . မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

သူ့စကားသံအဆုံးမှာပင် ကားပေါ်မှ သူနှင့် ရွယ်ထူ တန်းတူလောက်သာရှိမည့် ဘဲတစ်ဗွေနှင့်အတူ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဆင်းချလာသည်။ အတွဲတွေဖြစ်မည်ထင်မိ

သည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့တွေ ဘာဆိုတာက သူ့အတွက် အရေး မကြီး။ သူ့အတွက်အရေးကြီးတာ သူ့ကားပင်ဖြစ်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ ငါက မင်းတို့ကားကို ပါကင် ထိုးမယ့်ကားလို့ မထင်ဘူး၊ ထွက်မယ့်ကားထင်လိုက် လို့ပါ”

“ဟား. . . ထွက်မယ့်ကားမှန်း ပါကင်ထိုးမယ့်ကားမှန်း တောင် မသိရအောင် မင်းစောက်လုံးက ကန်းနေလို့ လား”

သူက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ခပ်ရင့်ရင့်ပင် ပြောပစ်လိုက် တော့ ငတိကလည်း သူ့ကောင်မလေးရှေ့မှာဆိုတော့ အနည်း ငယ် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်. . . မင်းစကားပြောတာ မမိုက်ရိုင်းနဲ့၊ ငါ မင်းကို ပြေရာပြေကြောင်းပြောနေတာ၊ မင်းကားပွတ်မိ သွားတယ်မလား၊ ငါလျော်ပေးမယ်၊ ပြော. . . ဘယ် လောက်လျော်ပေးရမလဲ”

“ဟေ့ကောင်. . .”

သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်ကာ ငတိနှင့် မျက်နှာ ချင်း ထိကပ်မတတ် တိုးကပ်သွားလိုက်ရင်းမှ. . .

“ငါမင်းကို ငွေအကြောင်းပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ကားမောင်းတာ ပုံစံမကျလို့ပြောနေတာ”

www.burmeseclassic.com

အမုန်းတံသွား အချစ်ရထား

“အေးလေ... ငါမှားသွားလို့ မင်းကို တောင်းပန်နေ တယ်လေ”

ငတိပုံစံကလည်း စိတ်မရှည်တော့သည့် အထာ။ သူက ငတိစကားကြောင့် မျက်ခုံးတွေကို တမင်ပင့်တင်ပစ်လိုက်ရင်း က...

“ဟား... လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပြီးတော့မှ အဲလိုတောင်း ပန်လို့ ရတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဟင်း... ကြိုက်သွားပြီ၊ မင်း စကားနဲ့မင်းနော်”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းတွေဘက်သို့လှည့်ပြီး တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ကားပေါ်တက်”

သူငယ်ချင်းတွေ ကားပေါ်တက်အပြီးမှာတော့ သူက ကားကို လီဗာခပ်ပြင်းပြင်းနင်းကာ ရှေ့ဘက်သို့ အနည်းငယ် မောင်းထွက်လိုက်ပြီးနောက် ဘက်ဒီယာထိုးကာ ငတိရဲ့ကားကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဝင်ဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။

ငတိမျက်လုံးတွေက ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားကာ ဖျာဖျာ သလဲပုံစံဖြင့် သူ့ကားမှန်ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဟား... ဟေ့ကောင်... မင်းမိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ငတိစကားအဆုံး သူက ကားမှန်ကိုချ၊ ငတိကိုလည်း သရော်တော်တော်ပြုံးပြလိုက်ပြီးနောက်...

“ဆောရီးကွာ... အဟက်...”

ဟုဆိုကာ ကားကို ဝေါခနဲမောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ငတိကတော့ ဒေါသတကြီးနှင့် ခုန်ပေါက်ကာ ကျန်နေခဲ့တော့ သည်။ မသိရင် မှတ်ထား ချွတ်တားရဲ့၊ ငါ့နာမည် ဆီဇာမင်းမြတ် တဲ့။ ဘယ်သူကျောတာကိုမှ မခံဘူး။

Pioneer club မှာ နေဝန်းနီတို့အဖွဲ့က ကဲနေကြသည်။
dancing floor မှာ ကနေကြပြီးနောက် မောလာကြသောအခါ
ဘေးနားက သူတို့ယူထားသည့် ဝိုင်းမှာထိုင်ကာ ဘီယာသောက်ရင်း
အမောဖြေနေကြသည်။

အဲဒီလိုအချိန်မှာပဲ ကလပ်ထဲကို ဆီဇာမင်းမြတ်တို့အုပ်စု
ဝါရောက်လာကာ ကနေတာကို နေဝန်းနီက မြင်သွားသည်။
ဒီမှာတင်ပဲ နေဝန်းနီက ဘေးနားမှာရှိနေသည့် ရှားလဲမေကို...

www.burmeseclassic.com

အမုန်းသံသွား အချစ်ရထား

“မေ... ဒီနားမှာ ခဏနေခဲ့ဦးနော်၊ ကိုယ်ခဏလောက် သွားကလိုက်ဦးမယ်”
“အိုခေ...”

နောက်တော့ နေဝန်းနီက သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည့် ကျော်ကြားနှင့် ဇေယျာတို့ဘက်သို့ မျက်စိတစ်ချက်ပစ်ပြလိုက်ကာ သုံးယောက်သား အကကြမ်းပြင်သို့ နောက်တစ်ခေါက် ဝင်ရောက်လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

ဒီဂျေက “အမဲလိုက်အက” သီချင်းကို ဖွင့်ပေးနေတာမို့ ထိုသီချင်းနဲ့အတူ မြူးတူးစွာကနေကြရင်းကနေ နေဝန်းနီက ဆီဇာမင်းမြတ်အနားသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ ဆီဇာမင်းမြတ်အနားသို့ ရောက်သောအခါမှာတော့ မတော်တဆထိသလိုပဲ ပုံစံမျိုးဖြင့် ဆီဇာမင်းမြတ်အား နေဝန်းနီက ကိုယ်လုံးနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ဝင်ဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ဘာမှမဖြစ်သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့်...
“ဆောရီးကွာ...”

ပြောပြီးနောက် ခပ်မြူးမြူးစတိုင်လ်ဖြင့် သုံးယောက်သား ပြန်လာလိုက်ကြကာ ရှားလဲ့မေရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပြီး နောက် ဘီယာခွက်တွေကို ကိုင်မြှောက်၍ အောင်ပွဲခံလိုက်ကြသည်။

“ချီးယား...”

အဲဒီလိုအောင်ပွဲခံနေသည့်အချိန်မှာပဲ အကျောခံလိုက်ရသည့် ဆီဇာမင်းမြတ်က သူတို့ဝိုင်းနားသို့ရောက်ချလာကာ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ရှားလဲ့မေအား လက်မှဖျတ်ခနဲဆွဲခေါ်ချသွားကာ ကနေသည့်လူတွေကြားထဲမှာ အတင်းဖက်ကာ သူနဲ့အတူ လှုပ်ရှားတာ ကစေသည်။

နောက်တော့ နေဝန်းနီတို့ရောက်လာကာ တစ်ယောက်တစ်လဲ ထိုးကြကြိတ်ကြရင်းက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေဖြစ်ကုန်ကြကာ လုံခြုံရေးတွေရောက်လာပြီး ဆွဲကြဖျန်ဖြေကြရတော့သည်။

နှစ်ဖက်စလုံး ဝေါသအလျောက်ထိုးကြကြိတ်ကြတာဆိုတော့ ဘယ်သူမှမသက်သာ။ အားလုံးလိုလို အထိနာကြသည်။

လမင်းထိန်ထိန်သာက နေဝန်းနီ၏မျက်နှာမှ ဒဏ်ရာတွေကို ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးနေရင်း ရန်ဖြစ်လာသည့်ကိစ္စကို မကျေနပ် ပြောနေသည်။

“မင်းကို လူငယ်တစ်ယောက်မို့လို့ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝပေးထားတယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် မမ မင်းကို ရန်မဖြစ်ရဘူးလို့ မှာထားတယ်မလား၊ အခု ကြည့်စမ်း၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဝရာကိုမရှိဘူး၊ ညိုမည်းနေတာပဲ”

ရှာဖွေရေး

“အား... နာတယ်မမရဲ့၊ သာသာလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် လည်း ဘယ်ဖြစ်ချင်ပါမလဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက သက်သက်မဲ့ ရန်လာစနေတာလေ၊ ကျွန်တော်က ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေ ရမှာလား။”

လမင်းတို့မှာက မိဘတွေမရှိတော့ချေ။ လမင်းဘွဲ့ရသော နှစ်မှာပဲ မိဘတွေက နယ်ဘက်ကို အလုပ်တစ်ခုနှင့်သွားရင်းက လမ်းမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ကစပြီး လမင်းတို့မောင်နှမသာ ကျန်နေခဲ့ရတာ နေဝန်းနီ အတွက် လမင်းသာလျှင် အခေ၊ လမင်းသာလျှင် အဖေဖြစ်သည်။

သူမတို့နှင့်အတူ ဖခင်ဘက်ကတော်သည့် အဒေါ်ဖြစ် သူ ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်က လာနေပေးလို့သာ သူမတို့မောင်နှမအတွက် အုပ်ထိန်းသူရှိနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် လမင်းက စိတ်မာ သည်။ အရာရာကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနိုင်သည်။ ဒေါ်ဝေဝေလှိုင် မရှိလည်း သူမကတော့ သူမဘဝကို ကောင်းကောင်းထိန်းသိမ်း နိုင်မည့်သူမျိုးဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် လမင်းစိတ်ပူတာက နေဝန်း နီကိုဖြစ်သည်။ လူငယ်ပီပီပျော်တာပါးတာကို သူမ ခွင့်လွှတ် လိုက်လျောပေးလို့ရပေမယ့် လမ်းမှားသွားမှာ၊ အပေါင်းသင်း မှားပြီး ပျက်စီးသွားမှာကိုတော့ သူမ စိုးပါသည်။

ထို့ကြောင့်သာ ပြောဆိုဆုံးမနေရတာဖြစ်သည်။

အမန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ရန်လာစရင်တောင် သားက ရှောင်နေလိုက်ပေါ့သားရယ်၊ ဒါဆိုရင် သူလည်း ဘယ် လောက် ရန်စစ ရန်ဖြစ်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ”

“အာ... ဒေါ်လေးကလည်း အဲဒီဆီဇာမင်းမြတ်ဆိုတဲ့ ကောင်က တအားဆောင့်ကြားကြားနိုင်တာ၊ ငြိမ်ခံနေ လိုက်ရင် ပိုဆိုးလာမှာပေါ့”

နေဝန်းနီပါးစပ်က ထွက်လာသော ဆီဇာမင်းမြတ်ဆို သည့် နာမည်ကြောင့် လမင်းထိန်ထိန်သာရဲ့ မျက်ခုံးတွေက တွန့် ချိုးသွားရသည်။

“ဆီဇာမင်းမြတ်... လာပြန်ပြီလား၊ ဟိုတစ်နေ့က မင်း ကားကို ဝင်တိုက်သွားတာလည်း အဲဒီတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ် လား”

နေဝန်းနီက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ကာ ဆီဇာမင်းမြတ် ကို အခုပဲ ပြေးသတ်ချင်လာသည့် မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ သူကသက်သက်မဲ့ ကျွန်တော့်ကို ရန်လာလာစနေတာ၊ ညကဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့် ကောင်မလေးကို ဘလိုင်းကြီးလာကြောင်တာမမရဲ့၊ အဲဒါကို ကျွန်တော်က ငြိမ်ခံနေရမှာလား၊ မမပဲ စဉ်းစားကြည့်”

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်က သက်ပြင်းမောကို ကျိတ်ချကာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းလုပ်လိုက်ရင်း...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့သားရယ်၊ လူမိုက်နဲ့ ထိပ်တိုက်မတွေ့တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ လူမိုက်နဲ့ပြိုင်မိုက်ရင် သားပါလူမိုက်ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် သူနဲ့ဖက်ပြီး ရန်မဖြစ်နဲ့နော်သား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး၊ သား ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့သားရဲ့၊ သားက လိမ္မာပြီးသားပါ၊ ဒါနဲ့ လမင်းအလုပ်သွားရဦးမှာမလား၊ ပြင်စရာရှိတာ ပြင်တော့လေ၊ ကြပ်ထုပ်ထိုးတာကို ထားခဲ့လိုက်၊ ဒေါ်လေးလုပ်ပေးလိုက်မယ်”

ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်စကားကြောင့် လမင်းက အခုမှ အလုပ်သွားရမှာကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် နာရီကိုလည်း လှမ်းကြည့်၊ လက်ထဲက ကြပ်ထုပ်ထိုးနေသည့် အဝတ်ကိုလည်း ပန်းကန်ထဲချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး၊ ဒါဆို သမီးသွားပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ဒါပေမယ့် ထွက်ခွာပြီး တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းလောက် အရောက်မှာတော့ လမင်းက နေဝန်းနီကို စိတ်မချဟန်ဖြင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်းက...

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

“မောင်လေး... မမမှာတာ မမေ့နဲ့နော်”
ဆိုတော့ နေဝန်းနီက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြလိုက်ရင်း

မှ...

“အင်းပါ မမရဲ့၊ စိတ်ချပါ...”

နောက်တော့ လမင်းက ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားကာ အပေါ်ထပ်က သူမအခန်းရှိရာကို တက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဒီနေ့ လကုန်ရက်မို့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တွေရှုပ်နေမှာဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

၄၃

တံခွန်တိုင်စာပေ

အခန်း(၃)

နေဝန်းနီနှင့် ရှားလဲ့မေတို့ထိုင်နေကြသည့် စားသောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဆီဖာမင်းမြတ်တို့အုပ်စုကီဝင်လာကာ နေဝန်းနီ တို့အတွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းက ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ကြကာ စားသောက်စရာအချို့ကို မှာလိုက်သည်။

ရာဇာဦးက နေဝန်းနီတို့အတွဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြင်နာနေကြတာကိုကြည့်လိုက်ရင်းမှ... .

“အဲဒီဘဲကိုကြည့်ရတာ သူ့စော်တို့ တော်တော်ကျနေတဲ့ ပုံကွ၊ သည်းသည်းကို လှုပ်နေတာပဲ”

ရာဇဝင်ကို

“အေးကွာ”

ရာဇာဦးရဲ့စကားကို မင်းမျိုးကလည်း ထောက်ခံသည်။
ဆီဇာမင်းမြတ်ကတော့ မခိုးမခန့်ပြူးလိုက်ရင်းမှ . . .

“ငါ . . . အဲဒီလောက်သည်းနေတဲ့ကောင်ကို ဆွပေးချင်
တယ်ကွာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ နောက်တစ်ခါ ရန်ဖြစ်နေရပါဦးမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ပါးပါးလေးပဲဆွမှာပါ၊ မင်းတို့
ဒီမှာနေခဲ့”

ဆီဇာမင်းမြတ်က ပြောလည်းပြော လက်ကလည်း စားပွဲ
ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ပန်းအိုးထဲမှ နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့်တို့
ဆွနှုတ်ယူလိုက်ကာ ထိုင်ရာမှထသွားတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဆီဇာ . . . ဟေ့ကောင် . . .”

မင်းမျိုးက ခပ်ကျိတ်ကျိတ် လှမ်းဟန်သော်လည်း
စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသည့် ဆီဇာမင်းမြတ်ကတော့ နေဝန်းနီတို့
အတွဲထိုင်နေသည့် စားပွဲဝိုင်းနားကို ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

စားပွဲဝိုင်းအနားကို ဆီဇာရောက်သွားစဉ်မှာတော့
နေဝန်းနီက ရှားလဲ့မေအား ခပ်တိုးတိုးနဲ့ ငုံ့မိုးစကားပြောနေရာ
ကနေ မော့ကြည့်လာသည်။ ဆီဇာမှန်းသိသွားသည့်အခါမှာတော့
နေဝန်းနီရဲ့မျက်လုံးတွေက အရောင်တွေ ပြောင်းသွားကာ . . .

အမုန်းတံသွား အချစ်ရထား

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟုဆိုသည်။

ဆီဇာက နေဝန်းနီကို တစ်ချက်ပြူးပြလိုက်ကာ နှုတ်ခမ်း

ရှေ့မှာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ကပ်ပြလိုက်ရင်းက . . .

“ရှား . . . ငါမင်းဆီ လာတာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ အကြည့်ကို ရှားလဲ့မေထံပို့လိုက်ရင်း လက်ထဲ
က နှင်းဆီပန်းလေးကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ အရမ်းလှနေတယ်နော်၊ ရော့ . . . မင်းအတွက်”

ဆီဇာမင်းမြတ်ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် နေဝန်းနီက စားပွဲခုံကို
လက်သီးနဲ့ ဘုန်းခနဲမြည်အောင်ထုလိုက်ကာ မြွေဟောက်တစ်
ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်သလို ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဒါငါ့ချစ်သူကွာ”

ဆီဇာမင်းမြတ်က ဘာမှမဖြစ်သည့်ပုံစံဖြင့် ရယ်ဟဟ
ကြည့်ပေးလိုက်ကာ . . .

“သိသားပဲ၊ ချစ်သူဆိုတာ လက်ထပ်ရသေးတာမှ မဟုတ်
တာ၊ မင်းတို့လက်မထပ်ရသေးသရွေ့ သူ့ကိုလူတိုင်း
လိုက်ခွင့်ရှိတယ်၊ မင်းမကြားဖူးဘူးလား၊ ချစ်သူရည်းစား
ဆိုတာ အချိန်မရွေး အပြောင်းအလဲလုပ်လို့ရတယ်”

အမုန်းတံသွား အချစ်ရထား

ဆီဇာက နေဝန်းနီကို ထိုသို့ပြောပြီးနောက် သူ့ကိုကြောင် ကြည့်နေသည့် ရှားလဲ့မေအား ချုံမြိစွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီးနောက်...

“ရှား... ယုလိုက်”

ဟုဆိုကာ ပန်းကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ နေဝန်းနီက ဒေါသပိုထွက်လာကာ ဆီဇာမင်းမြတ်လက်ထဲက နှင်းဆီ ပန်းကိုလုယူကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ပေါက်လိုက်ရင်းဆိုသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းတရားလွန်လာပြီနော်”

“အဟက်... ပန်းပေးတာလေကွာ၊ ပန်းပေးတာ တရား လွန်တာလားကွ”

“ဟာကွာ... မင်း...”

နေဝန်းနီက ဆီဇာမင်းမြတ်ကို ထိုးဖို့ပြင်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ရှားလဲ့မေက ထိုင်ရာမှထကာ နေဝန်းနီကိုဆွဲလိုက်တာ ကြောင့် ရည်ရွယ်ချက်က အထမမြောက်လိုက်။

“မောင်... ဆိုင်ထဲမှာ မောင်ရယ်၊ လူမြင်လို့ မကောင်း ပါဘူး။ လာလာ... ရှားတို့သွားရအောင်နော်၊ အဆင့် မရှိတဲ့ဟာတွေနဲ့ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးကွာ... ဒီကောင်”

“အာ... လာပါမောင်ရယ်... နော်... လာလာ...”

ရှားလဲ့မေက ရန်မဖြစ်ရန်အတွက် နေဝန်းနီကို ဆိုင်ပြင် ဘက်ကိုထွက်ဖို့ ဇွတ်ဆွဲခေါ်သည်။ နေဝန်းနီက နီးစပ်ရာ ခုံတစ် လုံးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်ရင်းမှ ဆီဇာမင်းမြတ်ကို စားတော့ဝါးတော့မတတ်ကြည့်ကာ...

“ဟေ့ကောင်... မင်းကြပ်ကြပ်သတိထားနေ”

ဟုဆိုတော့ ဆီဇာမင်းမြတ်က ဘာမှမပြော။ မချို့မချင် ဖျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုသာ ဟန်ပါပါ တွန့်ပြုလိုက် သည်။ နေဝန်းနီတို့အတွဲ အပြင်ရောက်သွားတော့မှ လေတစ်ချက် ခွန်ကာ သူက သူ့နေရာမှာ ပြန်လာထိုင်သည်။

“သူ့ဘာသာနေတာကိုကွာ၊ မင်းကလည်း... သွားစ၊ နေ သေးတယ်”

မင်းမိုးစကားကြောင့် သူက အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ် နှုတ်ခမ်းနှင့်ဖိစုပ်ကာ “ယုစ်” ခနဲလုပ်လိုက်ရင်းမှ...

“ကြည့်မရလို့ပါကွာ၊ သူ့ဆော်ကို အထိမခံ ရွှေပန်းကန် ဖြစ်နေတာ”

“ဒါကတော့ ချစ်တာကိုးကွ”

“ချစ်တာ... ဟင်း... ချစ်တာက အဲလောက်သည်း စရာ လိုလို့လား၊ မျက်စိထဲမှာ cross ဖြစ်တယ်”

www.burmeseclassic.com

ရှာဖွေရေး

သူ့စကားအဆုံး မင်းမျိုးက သဘောတကျပြုံးလိုက်ရင်း မှ သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့်ကြည့်ကာ ဆိုလာသည်။

“ဒါကတော့ မင်းကမှ မချစ်ဖူးသေးတာကို မင်းချစ်တတ် လာရင်လည်း အဲလိုပဲနေမှာပါ”

မင်းမျိုးစကားကြောင့် သူ့က ကမ္ဘာ့အရယ်ရဆုံး ပြက်လုံး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို သဘောတကျရယ်လိုက်မိပြီးမှ အဲဒီလို ရယ်နေတာကို အဆုံးထိမရယ်ဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် တိခနဲ ရုပ်ချပစ်လိုက်ကာ ဆိုမိသည်။

“အချစ်... ဟုတ်လား၊ ဟက်... နားစမ်းပါကွာ၊ စောက်ပိုတွေ”

လမင်းထိန်ထိန်သာက ကျော်ကြားနှင့် ဇေယျာတို့ရှေ့ မှာ အအေးခွက်တွေကို ချပေးလိုက်ရင်းမှ... .

“အအေးသောက်ကြဦး၊ မင်းတို့သူငယ်ချင်းကတော့ ရေ ချိုးနေတုန်း”

ဟု ဆိုကာ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

လမင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်ကာ . . .

“ဒါနဲ့ အခုက ဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာလုပ်ကြမှာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့ မမရဲ့၊ နေပြည်တော်မှာ သရဲကား အသစ်တင်နေလို့၊ အဲဒါသွားကြည့်မလို့”

“အဲဒီက ပြီးရင်ဇော . . .”

လမင်းစကားအဆုံး ကျော်ကြားနှင့် ဇေယျာတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ပြီးတော့မှ ကျော်ကြားက ရယ်ကျဲကျဲပုံစံမျိုးဖြင့် . . .

“ဟို့ . . . အဲဒီက ပြီးရင်တော့ ဟို့ . . . ၁၉ လမ်းထဲ သွားပြီးတော့ တရုတ်မလေးတွေ သွားကြည့်မလားလို့ . . . အဟဲဟဲ . . .”

ဟု ဆိုလာသည်။ လမင်းက ကျော်ကြားတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ဝေ့ထိုးလိုက်သည်။

“ဟင်း . . . လာသေးတယ်၊ ဘီယာသွားသောက်မယ်ဆိုလဲ သွားသောက်မယ်ပေါ့”

“အဟဲ . . . မမကလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“မမက မင်းတို့ကို လူငယ်ဖြစ်လို့ ဘီယာသောက်တာတို့ ကလပ်တက်တာတို့ကို ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါဝေ

အမုန်းဘဲသွား အချစ်ရထား

မယ့် ရန်ဖြစ်တာကိုတော့ မကြိုက်ဘူး၊ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ ကွယ်၊ ရန်ဖြစ်ပြီဆိုကတည်းက ခံရတဲ့သူလည်း မကောင်းဘူး၊ လုပ်တဲ့သူလည်း မကောင်းဘူး”

“ဟို့ . . . မဖြစ်ပါဘူးမမရဲ့၊ တွန့်တော်တို့ အရင်တုန်းကဆို ဘယ်တုန်းက ရန်ဖြစ်သံကြားဖူးလို့လဲ၊ ဟိုတလောက ဖြစ်တယ်ဆိုတာကလည်း ဟိုဆီဇာမင်းမြတ်ဆိုတဲ့ ကောင်က သက်သတ်မဲ့ ရန်လာစလို့ ဖြစ်ရတာ”

ဇေယျာစကားကြောင့် လမင်းထိန်ထိန်သာရဲ့ မျက်ခုံးတွေက တွန့်ချိုးသွားရကာ . . .

“အေး . . . ဆီဇာမင်းမြတ်ဆိုလို့ မေးရဦးမယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်က တော်တော်ပဲ ဆိုးလို့လား၊ သူ့အကြောင်း မင်းတို့သိသလောက် မမကို ပြောပြစမ်းပါ”

“ဒီလိုမမရဲ့၊ အဲဒီကောင်က ရွှေတောင်ကြားမှာနေတာ၊ သူမိဘတွေက အိမ်ထောင်ကွဲနေပြီးတော့ နိုင်ငံခြားမှာ နောက်အိမ်ထောင်ကိုယ်စီနဲ့ မမရဲ့၊ သူကကျတော့ သူဦးလေးနဲ့ နေတာ၊ ရိုင်းတာကတော့ ဘာရိုင်းသလဲ မမေးနဲ့၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာဆိုရင်လည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးနဲ့တစ်ယောက်၊ သူဦးလေးကလည်း သူ့ကို ပြောမနိုင်လို့ လွတ်ထားရတယ်ကြားတယ်၊ ပြိုင်ကားတစ်စီးနဲ့ သောင်း

ရှာဖွေစဉ်

ကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေတော့တာ၊ တွန့်တော်
 တို့နဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကလည်း သူက နေဝန်းကောင်
 မလေးကို ဘေးမှာ နေဝန်းတစ်ယောက်လုံးနဲ့နေခဲ့သားနဲ့
 လိုက်ကြောင်နေလို့လေ၊ ကားကိစ္စတုန်းကလည်း
 နေဝန်းက ပြေရာပြေကြောင်းပြောနေတာကို သူက
 လက်မခံဘူး။ သူကားနဲ့ နေဝန်းကားကို ပြန်တိုက်ခဲ့တာ
 လေ၊ ဒါတောင် တစ်နေ့တုန်းက စားသောက်ဆိုင်မှာ
 နေဝန်းနဲ့ နေဝန်းတောင်မလေးထိုင်နေတာကို သွားရန်
 လာစသေးတာ၊ မမက ရန်မဖြစ်ခဲ့မှာထားလို့ နေဝန်းတ
 ထိပ်တိုက်မတွေ့အောင် ရှောင်လာခဲ့တာ မမရဲ့၊ နို့မို့ဆို
 အဲဒီနေ့ကလည်း ပွဲကြီးပွဲတောင်းပဲ”

လမင်းက ဇေယျာပြောပြသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
 ဖြင့် လိုက်နားထောင်နေပြီးမှ ဆီဖာမင်းမြတ်ဆိုသည့် သူမ မမြင်
 ဖူးသော်လည်း မောင်လေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်းနှီးနေမိသည့်
 နာမည်ပိုင်ရှင်ကို အတော်ပဲ အမြင်ကတ်လာရသည်။

“ဒါဆို အဲဒီတစ်ယောက်က နေဝန်းကို သက်သက်အငြိုး
 ထားနေတဲ့ပုံကြီးပေါ့”
 “ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မမစိတ်ချပါ၊ နေဝန်းတ
 မမစကားတို့ နားထောင်ပါတယ်”

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

ဒီအချိန်မှာပဲ နေဝန်းနီက အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီ
 ဖြစ်သဖြင့် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ သွားရအောင်”
 “အေး... သွားမယ်လေ၊ မမ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ကျော်ကြားက နေဝန်းနီကိုလည်းပြော၊ လမင်းထိန်ထိန်
 သာ့ကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ လမင်းက
 အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်ကာ...

“အေးအေး... ရန်မဖြစ်ကြနဲ့နော်၊ မမ ဘာအသံမှ
 မကြားချင်ဘူး၊ မောင်လေးလည်း ကားကို ဖြည်းဖြည်း
 မောင်းဦး၊ မရမ်းနဲ့”
 “စိတ်ချပါ မမရဲ့...”

နေဝန်းနီတို့ထွက်သွားတော့မှ လမင်းက အအေးခွက်
 နှစ်ခွက်ကို လင်ဗန်းထဲပြန်ကောက်ထည့်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ
 သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

မီးပွိုင့်မိနေသည့် နေဝန်းနီ၏ ကားဘေးကို ဆီအမင်းမြတ်
ထို့အုပ်စုမောင်းလာသည့် အနက်ရောင်ပြိုင်ကားက ရှောခနဲ
ဘေးချင်းကပ် ထိုးရပ်လာသည်။ အစတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မမြင်
ကြသေးဘဲ မီးပွိုင့်က ကြာနေသောအခါမှာတော့ စောင့်ဆိုင်း
ခြင်းကို စိတ်မရှည်တော့သည့် နှစ်ယောက်သားက ကားမှန်တွေ
ညီ ချပစ်လိုက်ကြသည်။

ရှာဖွေရေး

ဒီတော့မှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်က မြင်သွားကြတာဖြစ်သည်။ ဆီဇာမင်းမြတ်က နေဝန်းနီအား မထိတထိနှင့် ခပ်လှောင်လှောင်ပြုံးပြလိုက်ပြီးနောက် မီးပွိုင့်စိမ်းသွားစဉ်မှာ တော့ ကားကို ဦးအောင်မောင်းထွက်လိုက်ပြီးနောက် နေဝန်းနီအား လက်ခလယ်တစ်ချောင်းကို ထောင်ပြခဲ့လိုက်သည်။

ထိုလုပ်ရပ်ကြောင့် နေဝန်းနီစိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားရကာ . . .

“တောက် . . . မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ . . .”

ဟု ရေရွတ်ပြီးနောက် မခံချင်စိတ်ဖြင့် ရှေ့က မောင်းထွက်သွားသည့် ဆီဇာမင်းမြတ်၏ ကားနောက်သို့ လီဗာကိုခပ်ပြင်းပြင်းနင်းကာ လိုက်သည်။ ဆီဇာမင်းမြတ်၏ကားကို ပြန်ကျော်တက်နိုင်စဉ်မှာတော့ နေဝန်းနီက ဆီဇာမင်းမြတ်တို့က လက်ခလယ်ပြန်ထောင်ပြလိုက်သည်။

“ဝိုး . . . အလာကြီးပါလား . . .”

ဆီဇာမင်းမြတ်က ထိုသို့ရေရွတ်ကာ ကားကိုဂီယာပြောင်းချိန်းလိုက်ပြီးနောက် နေဝန်းနီရဲ့ကားကို ပြန်ကျော်တက်လိုက်သည်။ ဒါကိုမကျေနပ်သည့် နေဝန်းနီကလည်း ဆီဇာမင်းမြတ်၏ကားကို ပြန်ကျော်တက်သည်။

အမုန်းတံသွား အချစ်ရထား

အဲဒီလိုတစ်ဦးရဲ့ကားကို တစ်ဦးကကျော်တက်ရင်းနဲ့ တစ်ချက်မှာတော့ နေဝန်းနီရဲ့ကားက ဆီဇာမင်းမြတ်ရဲ့ကားကို ကျော်အတက်မှာ လမ်းချိုးတစ်ခုကလေးကနေ လန်ခရွာဆာကားတစ်စီးက ရုတ်တရက်ထွက်လာသည်။

အဲဒီကားကိုအမြင်မှာတော့ နေဝန်းနီရဲ့မျက်လုံးတွေက ပြာဝေသွားရကာ ကားကိုအရှိန်လျှော့ကာ ရပ်ဖို့လုပ်ရသည်။ ဒါပေမယ့် အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းထားသည့်ကားက ရုတ်တရက် အရှိန်လျှော့ဖို့က မဖြစ်နိုင်သည့်အဆုံးမှာတော့ ရှေ့က လန်ခရွာဆာကို လွတ်ဖို့အတွက် နေဝန်းနီက ကားကို လမ်းဘေးတစ်ဖက်သို့ ဆွဲလှည့်ချလိုက်သည့်အခါ . . .

နေဝန်းနီ၏ကားက လမ်းဘေးရှိ ဓာတ်တိုင်တစ်ခုဆီကို ဦးတည်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

ကားနှင့် ဓာတ်တိုင်တို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းထိခတ်သံက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နေဝန်းနီသည်လည်း ပွင့်သွားသည့်ကားတံခါးမှတစ်ဆင့် အပြင်ကို လွင့်စင်ထွက်သွားတော့၏။

၆၀

တံခွန်တိုင်စာ

၆၀

တံခွန်တိုင်စာ

အခန်း(၄)

နေဝန်းနီရဲ့ အုတ်ဂူပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းလေးတစ်စည်းက
 ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းစွာ နေရာယူနေခဲ့သည်။ လမင်းကတော့
 အောင်မြင်သူ လဲလျောင်းနေသည့် အုတ်ဂူကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်
 ဆွေ တသွပ်သွပ်စီးကျနေခဲ့သည်။ ဘုန်းထက်မြတ်ကတော့
 အင်းရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဖေးမနှစ်သိမ့်ပေးနေ
 သည်။

အမန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

“ပြန်ရအောင်ပါ လမင်းရယ်... နော်၊ ညီလေး နေဝန်းလည်း ကောင်းရာဘဝရောက်မှာပါ။ လမင်းလည်း ကျန်းမာရေးက သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြန်ရအောင်ပါနော်...”

“ကိုဘုန်းရယ်... လမင်း မောင်လေးကို အရမ်းသနားတာပဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ လမင်းရယ်၊ သူ့မှာ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ကံတရားက ပါလာပြီးသားပဲလေ၊ ကိုယ်တို့တွေလည်း သူ့အတွက် တတ်နိုင်သမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ရည်စူးပြီး လုပ်ပေးခဲ့ပြီးကြပြီပဲ၊ ပြန်ရအောင်နော်...”

ပြောကာ ဘုန်းထက်မြတ်က လမင်းကို ပခုံးတစ်ဖက်မှ ဖေးမဖက်တွယ်ကာ ကားဆီကိုသွားဖို့ လှည့်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သူမတို့အနားကို လျှောက်လှမ်းလာနေသည့် ဆီဇာမင်းမြတ်ကို တွေ့လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

“ဟင်... မင်း... မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ” လမင်းက အံ့ဩတကြီးနဲ့ မေးလိုက်မိတော့ ဆီဇာမင်းမြတ်

က ဘာမှဖြစ်မထားသည့်ပုံစံဖြင့်...
“မ... ဒီကိုသွားတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ”

ဟုဆိုလာသည်။
“ဘာလဲ... အခုမှလာတောင်းပန်မလို့လား၊ သွား... ဘာမှ လာမတောင်းပန်နဲ့၊ မင်းတောင်းပန်တော့ရော ငါ့မောင်က ပြန်ရှင်လာမှာတဲ့လား၊ ဟမ်... သွား... ထွက်သွား၊ နင့်မျက်နှာကို ငါမမြင်ချင်ဘူး၊ သွား...”
ဆီဇာမင်းမြတ်က သူမကိုကြည့်ကာ မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံး

လိုက်ပြီးနောက်...

“ဘယ်သူက တောင်းပန်မယ်ပြောလို့လဲ”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ်၊ သူသေရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်မှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်က ဘာကိစ္စတောင်းပန်ရမှာလဲ၊ အခုလာတယ်ဆိုတာက အဲဒါကိုလာရှင်းပြတာ၊ လာတောင်းပန်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဆီဇာမင်းမြတ် စကားအဆုံး သူမက ဆီဇာမင်းမြတ် အနားသို့ ဒေါသတကြီး ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် လှမ်းသွားလိုက်တာ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းထည့်လိုက်မိသည်။

“ခွေး... အယုတ်တမာကောင်း နင့်ကို ငါသတ်မယ်... နင့်ကို ငါသတ်မယ်”

www.burmeseclassic.com

ရေခဲကို

လမင်းက ဒေါသတွေ တအားထွက်လာကာ အနီးအနားမှာရှိသည့် အုတ်ခဲကျိုးတစ်ခုကိုကောက်ကာ ထုဖို့လုပ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်မောင်တစ်ယောက်လုံး အသက်ဆုံးရှုံးထားရတာကို ဒင်းက သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးတဲ့။ လာပြောတဲ့ ပုံစံကလည်း မျက်နှာထိမျက်နှာထားနဲ့ဖြစ်သည်။

“လမင်း... မလုပ်ရဘူးလေ၊ လွန်မယ် လမင်းရယ်”

သူမက အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ ထုမယ်အလုပ်မှာပဲ ဘုန်းထက်မြတ်က သူမကို အတင်းဝင်ဆွဲသည်။

“လွတ်... လွတ်စမ်းပါ။ ဒီခွေးတိရစ္ဆာန်ကောင်ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် လုပ်ချင်လို့ပါ။ လွတ်စမ်းပါ”

သူမက ပြောလည်းပြော အတင်းလည်း ရုန်းကန်နေမိပေမယ့် ဒင်းကတော့ တစ်ချက်လေးမဖြူ၊ မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်။ သူမ ဖြစ်နေတာကိုတောင် မမှိတ်မသုန်ဖြင့် မျက်လုံးများကိုမှေးကာ အရသာခံကြည့်နေသည်ဟု သူမစိတ်မှာ ထင်လာရလေသည်။

“လမင်း... ကိုယ်ပြောနေတယ် လမင်းရယ်၊ စိတ်ထိန်းပါ လမင်းရယ်...”

အမုန်းသံသွား အချစ်ရထား

သူမက ဘုန်းထက်မြတ်လက်ထဲကနေ လွတ်အောင် ရုန်းမရသည့် အခါမှာတော့ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဒင်းကို အော်ဟစ်ဆဲရေးတိုင်းထွာမိတော့သည်။

“ဟဲ့အကောင်... နင့်မှာ လူစိတ်မရှိဘူးလား၊ ဟမ်... နင့်မှာ စာနာစိတ်မရှိဘူးလား၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမကောင်ရဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမပြောလိုက်သည့် စကားတစ်ခွန်းက ဆီဖာမင်းမြတ်၏ အရှိုက်ကိုထိသွားကာ သူ့မျက်နှာက ချက်ချင်း ဆိုသလို မည်းညိုသွားရကာ...

“ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သလိုပြောလို့ရတယ်၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမလို့တော့ မပြောနဲ့၊ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး” ဟုဆိုလာသည်။ ဒီတော့မှ သူမက သူ့ရဲ့ အထိနာမည့်

နေရာကိုသိသွားရကာ ဖိပြောမိတော့သည်။

“သေလိုက်လေ၊ အဲဒီနေရာမှာတင် လဲသေလိုက်၊ မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမမို့လို့ နင်ဒီလောက်ရိုင်းနေတာပေါ့ မျိုးမစစ်ကောင်ရဲ့”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူ့ပုံစံက ရှူးရှူးရှားရှားတွေပါဖြစ်လာတာ သူမကိုလည်း စားကော့ဝါးတော့မတတ်မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လာကာ...

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

“ခင်ဗျားကို အဲလို မပြောနဲ့လို့ ကျုပ်ပြောနေတယ်နော်”
“ပြောမယ်၊ မှန်တာကိုပြောတာပဲ၊ မျိုးမစစ်ကောင်၊ မိမိဆုံးမ၊ဖမဆုံးမ ကောင်ရဲ့”

“အာ... ဒီလောက်ဖြစ်လှတာ”

သူက ဒေါသတကြီးဖြင့် အနီးအနားမှာရှိသည့် အုတ်ခဲတို့ကို တစ်ခုခုတောက်ယူလိုက်ကာ သူမကို ထုဖို့ပြင်လာတော့ သူမလည်း တစ်ချက်တော့ တုန်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပေမယ့် ဒင်းကိုကြောက်မနေတာတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံသည်။ ဘုန်းထစ်မြတ်ကလည်း သူ့လက် အပေါ်ကိုမြှောက်တက်လာပြီဆိုတာနဲ့ သူမရွေ့ကနေ ကာထားပေးလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် သူ့လက်ထဲက အုတ်ခဲတို့က သူမဆီကိုရောက်မလာခဲ့။ လေထဲမှာတင် ရပ်တန့်နေကာ အုတ်ခဲကျိုးကိုကိုင်ထားသည့် သူ့လက်တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးကလည်း တင်းမာခက်ထန်ကာ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မတတ်ရှိ၏။

နောက်တော့ သူက စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ဟန်ဖြင့် အုတ်ခဲကျိုးကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ ဒေါသတကြီးလွှင့်ပစ်လိုက်ကာ...

“တောက်... ဒီနေရာမှာ ဒီစကားကိုပြောတာ ခင်ဗျားဖြစ်နေလို့နော်၊ တခြားသူသာဆိုရင် ကျုပ်သတ်ပစ်လိုက်တယ်”

အမုန်းတံသွား အချစ်ရထား

ဟုပြောကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ထွက်သွားရာ လမ်းမှာရှိသည့် အရာဝတ္ထုအချို့ကိုလည်း ကန်ကျောက်သွားသေး၏။

လမင်းကတော့ သူ့ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်လည်းအော် ဝိုလည်းဝိုမိတော့သည်။

“နင့်ကိုငါ သိပ်မုန်းတယ်၊ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ်သိလား၊ နင့်ကို ဒီတစ်သက်မကျေဘူး လူယုတ်မာရဲ့၊ အဟင့်... ဟင့်...”

မနက်စာပိုင်းကို သူ့ရောက်တော့ ဦးလေးဖြစ်သူက သူ့
ထက်အရင် ကြိုရောက်နေနှင့်ပြီ။ သူ့ကိုမြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဦးလေး
ဖြစ်သူက နှာခေါင်းတစ်ချက်နဲ့ လိုက်ရင်းမှ . . .

“နိုးပြီလား၊ ညက ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်လဲ”

“မနက်နှစ်နာရီ”

သူ့စကားအဆုံး ဦးလေးဖြစ်သူက ပြုံးသည်။ သတော့
ကျသော အပြုံးမျိုးတော့မဟုတ်။ မဲ့ပြုံးသာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ဟင်း. . . မင်းကိုလည်း ငါလုံးဝ မပြောချင်တော့ဘူး။ လိမ်လိမ်မာမာနေစမ်းပါ ဆီဇာရာ”

“ဦးလေးကလည်း ကျွန်တော်က ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

“ဘာလုပ်နေလဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်းသိပါတယ်ကွာ၊ ငါ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး။ ရုပ်ကွက်ထဲ တစ်ပတ်လောက် လမ်းလျှောက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မင်းသတင်းက မကြားချင်မှအဆုံး၊ နားထဲကို မွှေးနေတာပဲ၊ လူအမြင်ကတ်အောင် မနေစမ်းပါ ဆီဇာရာ၊ ရုပ်ကွက်ထဲမှာ ရန်ပွဲမဖြစ်လိုက်နဲ့ တစ်ဖက်လူကသာ ပြောင်းသွားတယ်၊ မင်းကတော့ ဒိုင်ခံပဲ၊ တစ်နေ့ကဆို လူသေတဲ့အထိဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ”

သူက စားမလို့ လက်ထဲမှာကောက်ယူထားသည့် ကိတ်မုန့်ကို ပန်းကန်ထဲသို့ ပြန်ပစ်ချလိုက်မိသည်။

“ဟား. . . ဦးလေးကလည်း၊ သူ့ဘာသာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီးဆုံးတာ ကျွန်တော်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် မင်းပယောဂတော့ ပါနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွတ်. . . ”

သူက စိတ်ပျက်သွားသဖြင့် ကော်ဖီသောက်ဖို့ကိုပင် စိတ်မပါတော့ဘဲ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ ဆေးလိပ်ဘူးကိုထုတ်ကာ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်သည်။ ဒါကိုလည်း မကြိုက်သည့် ဦးလေးဖြစ်သူက ခေါင်းယမ်းယမ်း လုပ်လာပြန်ရင်းမှ. . .

“ဆေးလိပ်တွေလည်း လျှော့သောက်ဦး၊ ရောဂါရနေဦးမယ်ကြာရင်. . . ”

သူက ဘာမှပြန်မပြောမိ။ ဆေးလိပ်ကိုသာ တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ကာ မီးခိုးငွေ့များကို တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းဖွင့်ထားတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ကိုရော ရောက်ဖြစ်ရဲ့လား၊ ဆိုင်တော့ ဖွင့်ထားတယ်၊ လူက မရောက်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဘာလို့ဖွင့်နေမှာလဲ၊ ရေစက်ချပြီး လှူလိုက်တာကမှ မင်းအတွက် ကုသိုလ်ရဦးမယ်၊ မင်းကိုငါ တွေ့နေတာတော့ ပြိုင်ကားတစ်စီးနဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းတွေကို တင်ပြီး လျှောက်လွှင့်နေတာချည်းပဲ”

မနက်စောစောစီးစီး ဆုံးမစာလာသင်ပေးခြင်းကို ခံနေရသဖြင့် ညက မပြယ်သေးသည့်အချိန်က ပြန်တက်လာသလို ခံစားလာရလေသည်။

“ရောက်ပါတယ်၊ မရောက်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ မန်နေဂျာငှားထားတာပဲဟာ၊ ကိုယ်က တစ်ချက်လောက်သွား

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

စစ်ဆေးပေးလိုက်ရင် ရပြီပဲ။ အချိန်ပြည့်ဆိုင်မှာ တုတ်တုတ်ထိုင်နေစရာမလိုပါဘူး။ သူ့ဟာနဲ့သူ လည်ပတ်နေတာပဲဟာ။ ကျွန်တော့်ဆိုင်က အရှုံးပေါ်တယ် လို့ကြားဖူးလို့လား။”

ပြောကာ သူက ထထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ မနက်စာလည်း စားချင်စိတ်မရှိတော့ချေ။ သူငယ်ချင်းတွေကို လှမ်းခေါ်ကာ ကိုယ့်ကော်ဖီဆိုင်မှာ နှပ်နေတာပဲ ဇိမ်ကျမည်ထင်ပါသည်။

ပြီးတော့ သူ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေကို ရင်ဖွင့်စရာကိစ္စတစ်ခုလည်း ရှိနေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

သူ့စကားအဆုံး မင်းမျိုးနဲ့ရာဇာဦးတို့ရဲ့ ပါးစပ်တွေက အဟောင်းသားဖြစ်သွားတော့သည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ညီညီနုလုံးသားကို အံ့ဩခဲ့ရသေးသည်မဟုတ်ပါလား။ အခြားသူတွေ နေရာကဆိုလျှင် ပိုလို့တောင် အံ့ဩကြပေတော့မပေါ့။

“မင်း... တကယ်ပြောနေတာလား ဆီဇာ၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်နေတာလား။”

သူက ခပ်ဟဟ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်းမှ... .

“ငါတကယ်ပြောနေတာ၊ မကို ငါချစ်မိသွားပြီ ဆေးရုံမှာ ငါ့ကို တိုးတိုက်သွားတတည်းက ငါ့သူ့ကိုစိတ်ဝင်စား သွားတာ၊ ငါ့ပါးကိုရိုက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ငါ သူ့ကိုချစ် သွားမိတာပဲ၊ ငါတ ငါ့အသားကိုထိရင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာတတ်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ငါ့ကိုပါးရိုက်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ငါ့ခွင့်လွှတ်ပေးလို့ရနေ တယ်၊ ငါ့သူ့ကို စိတ်မဆိုးဘူးကွာ”

ရာဇာဠိက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။ နောက် တော့မှ သူ့ကို မော့ကြည့်လာရင်းက...

“မင်းဆီက မိန်းမတစ်ယောက်ကိုချစ်တယ်လို့ ကြားရတာ ဒါပထမဆုံးပဲနော်၊ ဒါပေမယ့်ကွာ... ချစ်မယ့်ချစ် တော့လည်း...”

ဟုဆိုကာ စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ ဖြတ်ထား လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ရာဇာဠိမဆက်လာသည့် စကားကို မင်းမျိုးက ဆက်ပြောလာ၏။

“မင်းသူ့ကို ချစ်မိသွားတာ သေချာရင်တော့ မင်းကံဆိုး ပြီ ဆီဇာ”

သူက စကားအဆန်းကိုကြားလိုက်ရတာမို့ မျက်ခုံးတွေ ကို ပင့်တင်ပစ်လိုက်ရင်းက မင်းမျိုးကို တစ်ချက်ကြည့်ပေးလိုက် ကာ...

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီ မလမင်းထိန်ထိန်သာမှာက ချစ် သူရှိပြီးသားလေကွာ၊ ပြီးတော့ နေဝန်းနီကိုစွန့် ပတ် သက်ပြီးတော့ သူက မင်းကို အသေမုန်းနေတာလေ”

သူက ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်မိသည်။ ဘာကိစ္စနှစ်ခု

တို့လာရောရတာလဲ၊ နေဝန်းနီကိုစွန့် သူပယောက် မကင်းဘူးပဲထား၊ သူနှင့်က ဘာမှမဆိုင်ချေ၊ သူ့ဘာသာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးတာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မကို သူ့ချစ်သွားတာကလည်း နေဝန်းနီနှင့် ဘာမှမဆိုင်။ ကိုယ့်နှလုံးသားနှင့်သာ အချိုးကျသည်။ ဘာမှမဆိုင်သည့် ကိစ္စရပ်တွေကို ရောထွေးမပစ်သင့်ချေ။

“နေဝန်းနီကိုစွန့် ငါနဲ့မှမဆိုင်တာ၊ သူ့ဘာသာ ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာပဲ၊ အချိန်တန်ရင် သူ့နားလည်သွား မှာပါ၊ ပြီးတော့ ချစ်သူရှိတာကရော ဘာပြဿနာရှိ လို့လဲ၊ သူ့ချစ်သူထက်ငါက သူ့ကို ပိုချစ်ပြလိုက်မှာပေါ့၊ ဒါဆို သူလည်း ငါ့ကိုပြန်ချစ်လာမှာပဲ မဟုတ်လား”

ရာဇာဠိက မင်းမှားနေပြီသူငယ်ချင်းဆိုသည့် အကြည့် နှိပ်ဖြင့် ကြည့်လာရင်း...

“ဟ... အချစ်ဆိုတာက အဲလို အပြောင်းအလဲလုပ် ယူလို့မှမရတာ”

သုလက်မခံချင်။ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ပင် ခါယမ်းပြု
လိုက်မိသည်။

“အဲဒါက တခြားလူတွေအတွက်ဆိုရင်တော့ မှန်ချင်မှန်
လိမ့်မယ်။ ငါ့အတွက်တော့ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ
အချိန်မရွေး အပြောင်းအလဲဖြစ်နိုင်တဲ့အရာပဲ။ တကယ်
ချစ်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့။ မင်းတို့စောင့်ကြည့်နေ၊ မ၊အချစ်
ကို ငါရအောင်ယူပြမယ်။ မ၊ဟာ ငါ့အတွက်ပဲဖြစ်စေရ
မယ်”

ပြောကာ သူက ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို တူးထဲက ထုတ်ကာ
နှုတ်ခမ်းမှာ တေ့လိုက်ပြီးနောက် ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲက
လစ်ပိုမီးခြစ်ကို ထုတ်ယူခြစ်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့
သူ့ကို နားမလည်နိုင်သလိုအကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဂရုမစိုက်။ သူ့ထို့နားလည်အောင်လည်း ရှင်းပြ
ချင်စိတ်မရှိ။ ကိုယ့်အချစ်ကို မ၊တစ်ယောက်နားလည်ဖို့ပဲ ကြိုး
စားမှာဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၅)

အိပ်ယာထမှာ လဲလျောင်းရင်း အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲ အချိန်မှာပင် ဖုန်းကမြည်လာသဖြင့် သူမ ပြန်နိုးလာရသည်။ ပေါ်နေသည့် နံပါတ်ကိုကြည့်တော့ သူမ မသိသည့် ဖုန်းနံပါတ် အစိမ်းတစ်ခု၊ သူမက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုပ်လိုက်မိပြီးမှ ဖုန်းကိုလက်ခံနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို. . .”

“ကျွန်တော်ပါ. . . မ၊ ဆီလာ”

ဆီလာဆိုသည့် နာမည်ကိုကြားလိုက်ရစဉ်မှာတော့ အိပ်ရာ ဆီမှာ ပက်လက်အနေအထားရှိနေသည့် သူမခန္ဓာကိုယ်က

ပြောဆိုခြင်း

ဝုန်းခနဲ ထထိုင်မိလျက်သားဖြစ်သွားရတာ ဒေါသလှိုင်းတို့က ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ပျံ့လွှမ်းလာတော့သည်။

“ဘာ... မ... ဘာကိစ္စ ငါ့ဆီကို မုန်းဆက်ရတာလဲ”

သူမက ဒေါသတကြီးအော်ပြောလိုက်မိပေမယ့် သူမ တော့ တစ်ဖက်ကနေ ဘာမှမဖြစ်သည့်အထာနှင့် ခပ်အေးအေး သာပြန် တုံ့ပြန်လာသည်။

“မ, အသံကိုကြားချင်လို့ပေါ့”

“ဘာ... မင်း... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

“နှလုံးသွားစကားလေ မ, ရဲ့၊ ကျွန်တော် မ, ကို အရမ်း ချစ်နေမိပြီ၊ အဲဒါ မ, ကျွန်တော့်ကို ပြန်... ”

စကားကိုပင် ဆုံးအောင်မစောင့်နိုင်။ သူမက ဒေါသတ ကြီးဖြင့် ဖြတ်အော်လိုက်မိသည်။

“တိတ်စမ်း၊ မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ထား၊ မင်းတော်တော် မိုက်ရိုင်းစုတ်ပဲ့ အရှက်မရှိတဲ့ကောင်ပါလား၊ ငါ့မောင် တစ်ယောက်လုံး နှင့်ကြောင့် သေထားရတာကိုတောင် မင်းပါးစပ်က ဒီလိုစကားမျိုးပြောရဲသေးတယ်၊ ရွံလိုက် တာ၊ မင်း တော်တော် ရွံဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ”

သူမမျက်လုံးထဲမှာ မောင်လေးနေဝန်းနီ၏ ပုံရိပ်တို့ ထင်ဟပ်လာရသည်။ နေဝန်းကိုသတိရလေလေ၊ ဒင်းကို မုန်းမိ

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

လေလေပင်ဖြစ်သည်။ သူမမောင်လေးရဲ့ဘဝကို ရိုက်ချိုးဖျက် စီးခဲ့ရုံနဲ့တင်တောင် အားမရ။ ဒင်းက... ဒင်းက သူမဘက်ကို တောင် လှည့်လာရဲသေးသည်။ ရွံလိုက်တာ။ မုန်းလိုက်တာ။ လမင်း သူ့ကို သတ်ပစ်ချင်လိုက်တာ။

“ကျွန်တော် မ, ကို ပြောထားပြီးသားလေ၊ မ, ရဲ့မောင် သေရတာ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် မ, ကိုချစ်တာနဲ့ဆိုရင် ပိုလို့တောင် မဆိုင်သေးတယ်”

“တော်စမ်း၊ နှင့်လိုကောင်ရဲ့ ပါးစပ်က ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စ ကားကိုကြားရတာ ရွံလွန်းလို့၊ ဒီမှာ မသေမချင်းမှတ် ထား၊ နှင့်လိုကောင်မျိုးကို ဒီတစ်သက်မပြောနဲ့ နောင် သံသရာအဆက်ဆက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မချစ်ဘူးသိ လား”

သူမစကားအဆုံး တစ်ဖက်က ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ် လိုက်သံကိုကြားရသည်။ ဘုရားရေး... ဒင်းက... ဒင်းက လမင်းရဲ့စိတ်ကို ပူလောင်အောင် တမင်များလာဆွနေတာလား။

“ကျွန်တော်ကတော့ မ, ကို ဒီတစ်သက်တင်မကဘူး၊ သံသရာအဆက်ဆက် ချစ်နေမှာ သိလား”

သူမဘက်က ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်နေသလောက် သူမ တော့ လုံးဝကိုအသံမပျက်၊ ဝေသံခပ်အေးအေးဖြင့်သာ ပြော

www.burmeseclassic.com

ရှာဖွေရေး

နေနိုင်သောအခါ သူမဒေါသတို့က ပိုမိုဆူဝေလာရတော့သည်။ သူမ၏ရင်အစုံက ဖားဖိုကြီးတစ်ခုလို ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက်ဖြစ်လာရတော့ကာ အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာရ၏။ သူသာ အနားမှာရှိနေပါက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအား ဓားထက်ထက်တစ်ချောင်းဖြင့် နေရာလပ်မှုကျန်အောင် သူမထိုးစိုက်ပစ်လိုက်မိမည်ထင်ပါသည်။

“တောက်... အယုတ်တမာကောင်...”

ကြာကြာစကားပြောနေလျှင် သူမကိုယ်သူမ မထိန်းနိုင်ဘဲ နောက်တစ်ခါ ရှော့ခံဖြစ်တော့မှာကို ကြိုမြင်နေသည့် သူမက သူ့ကို အံ့ကြိတ်ကာဆဲရေးလိုက်ပြီးနောက် ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖုန်းကို ပါဝါပါ တစ်ခါတည်းပိတ်ပစ်လိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်မိသည်။ ဒါပေမယ့် ဒေါသထွေက မပြယ်သေး။ တွေးလေလေ၊ ဒေါသထွေက ဆူဝေလာလေလေဖြစ်ရကာ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမက စိတ်ထွေပြေလိုပြေငြားအာခေါင်ခြစ်ကာ အသံတုန်ထုတ်၍ အော်ပစ်လိုက်မိလေတော့သည်။

“အား...”

သူမက ညက အပြစ်အပျက်အား ကိုတုန်းကိုပြောပြလိုက်သည်။ ကိုတုန်းကတော့ ဖေးဖေးဆေးဆေးသမားပီပီ စကားနည်းရန်စံဖို့ကိုသာ ဦးတည်ပြောလာ၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီကောင်တက်က တော်တော်လွန်သွားပြီကွာ၊ ဒါပေမယ့်ထားလိုက်ပါ လမင်းရယ်၊ ဒေါသထွက်နေရင် လမင်းပဲ ပူလောင်ပြီး ပင်ပန်းနေမှာပေါ့၊ အဲလိုကောင်ကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်မနေပါနဲ့။”

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

လမင်းက နားထဲမှာ ခါးသီးစွာဝဲလှည့်နေဆဲဖြစ်သော ဒင်းရဲ့စကားတွေကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာရင်းက. . .

“မိုက်ရိုင်းလွန်းလို့ပါ ကိုဘုန်းရယ်၊ လမင်း မောင်လေး တစ်ယောက်လုံး သူ့ကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးထားရတာ ကိုတောင် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ဒီလိုစကားမျိုး သူ့ ပါးစပ်က ပြောထွက်တာကို အော့နဲ့လုံးနာလွန်းလို့”

ဒေါသတွေထွက်လွန်းသဖြင့် ညကလည်း တစ်ညလုံး မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ လုံးဝကို ပြန်အိပ်လို့မရခဲ့ချေ။ ကိုယ်ခံ စားနာကျင်ရသလို ဒင်းကိုလည်း တစ်ခုခုနာကျင်ခံစားသွားရ အောင် လုပ်ချင်နေမိတော့တာဖြစ်သည်။

“ထားလိုက်ပါ။ သူ့ဘာပြောပြော လမင်းက ဂရုစိုက်ခ နေနဲ့၊ အဲဒါဆို သူ့ဘာသာ ငြိမ်သွားလိမ့်မယ်”

“လမင်း. . . သူ့ကိုသိပ်စိုနိုးတာပဲ ကိုဘုန်းရယ်၊ မုန်းတာ မှ သတ်ပစ်ချင်လောက်ကို မုန်းတာ”

လမင်းက စကားကို ခဏဖြတ်ထားလိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးများကိုမှေးကျဉ်းတာ အံ့ကိုကြိတ်ထားလိုက်ရင်း. . .

“ဒင်းက လမင်းအတွက်တော့ မိစ္ဆာကောင်ပဲ၊ လမင်း သိနေတယ်၊ ဒင်းက ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လမင်းကို စိတ်ဒုက္ခတွေ လိုက်ပေးနေဦးမှာ”

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

သူမစကားအဆုံး ကိုဘုန်းက သူမလက်တစ်ဖက်အား ဆုပ်ကိုင်လာရင်းမှ ဆိုသည်။

“သူက ဘယ်လောက် စိတ်ဒုက္ခပေးပေး ကိုယ်က ခံယူမှ ဖြစ်တာပါ လမင်းရယ်၊ ပြီးတော့ လမင်းဘေးမှာ ကိုယ် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ ဘာမှမပူနဲ့နော်၊ သူ့ကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားလိုက်”

ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားရမယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုများ ထုတ် ထားရမှာလဲကိုဘုန်းရယ်၊ လမင်းခံစားခဲ့ရတာတွေ. . . မောင်လေး တိုဆုံးရှုံးလိုက်ရတာတွေ. . . အားလုံး အားလုံးသော အဖြစ်အပျက် တွေကို ဘယ်လိုနည်းလမ်းသုံးပြီးတော့များ လမင်းခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ရမှာတဲ့လဲ။

မကျေဘူး၊ လမင်း. . . အဲဒီဆီအမင်းမြတ်ဆိုတဲ့ ဒင်းကို လုံးဝမကျေဘူး၊ မုန်းတယ်၊ အရမ်းမုန်းတယ်။

၉၀

တံခွန်တိုင်စား

၉၀

တံခွန်တိုင်စား

အခန်း (၆)

သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ လက်ထဲမှာ
 ထိုင်ထားသည့် နှင်းဆီပန်းလေးအား သူမရဲ့ကားတေးမှန်မှာ
 ဆိပ်တစ်ခုဖြင့် ကပ်လိုက်သည်။ ဝိပန်းလေးကို မမြင်သွားရင်
 ဆော်သွားလေမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ရင်ခုန်သွားလေမည်လား။
 အချစ်နှင့်ပေးသောပန်းပါ မ၊ရယ်။

သူက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တစ်ချက်ပြူးလိုက်မိစဉ်မှာ
 ခဲ သူ့အနားသို့ သူမက ရုတ်တရက်ရောက်လာတော့တာဖြစ်
 သည်။ သူက သူမကို အလုပ်မဆင်းလောက်သေးဘူး၊ အထပ်နှင့်
 နန်းကိုလာကပ်နေမိခဲ့တာဖြစ်သော်လည်း သူမက နူးကို သူထင်
 ဘေးသည်ထက် ပိုမိုစောစွာ ဆင်းလာခဲ့ဟန်တူလေသည်။

ရာဇဝင်ကို

“ဘာလုပ်နေတာလဲ... ဖယ်ခမ်း”

သူမက ပြောလည်းပြော သူ့ကိုလည်း ဘေးသို့တွန်းဖယ် ပစ်လိုက်တာ ကားမှန်မှာကပ်ထားသည့် နှင်းဆီပန်းကို ဒေါသ တကြီး ဆွဲယူခွာလိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက် လေသည်။

“မင်းကို... ငါနဲ့လာမပတ်သက်နဲ့လို့ ပြောထားတယ် လေ၊ မင်းမှာ ဦးနှောက်မပါဘူးလား၊ ဟမ်...”

သူမ၏ မျက်ဝန်းတို့က ဒေါသကြောင့် အရောင်တွေ တလက်လက်တောက်ပနေကြ၏။ သူမတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည့် နှင်းဆီပန်းလေးကို တစ်ချက်စုံကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူမမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လိုက်ကာ...

“ပါတာပေါ့ မ၊ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီဦးနှောက်က မ၊နဲ့ပတ် သက်လာရင် အလုပ်မလုပ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသား က ဦးနှောက်ထက်ကြီးနေတာကို ကျွန်တော်မှ ပြောင်း လဲပစ်လို့မရတာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝက မ၊ပြန်ချစ်မှတို့ ဖြစ်မှာ၊ မ၊ဘက်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်မချစ်မချင် ကျွန်တော်ကတော့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားနေဦးမှာပဲ”
“သေလိုက်... သွားသေလိုက် သိလား၊ နင့်လိုကောင် ကို ပြန်ချစ်ဖို့မပြောနဲ့၊ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်ထိ”

အမုန်းတုံ့သွား အချစ်ရထား

မုန်းတယ်၊ ဒီအမုန်းက ဒီဘဝတင်မဟုတ်ဘူး၊ နောင် ဘဝအဆက်ဆက်ထိ နင့်ကိုမုန်းနေဦးမယ်ဆိုတာ နင့် ခေါင်းထဲမှာ သေတဲ့အထိ မှတ်ယူသွား၊ ဖယ်ခမ်း... ဝါရှေ့က...

သူမက ပြောလည်းပြော သူ့ကိုလည်း ရင်တတ်ကနေ ဆောင့်တွန်းခဲ့ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်က နှင်းဆီပန်းကိုပါ တစ်လက်စ တည်း နင်းခြေပစ်လိုက်ရင်းက ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက် သွားလေတော့သည်။

သူမကတော့ သူမကားကို မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ် သွားသည်အထိ လိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ သူမနင်းခြေသွားခဲ့သော နှင်းဆီပန်းကလေးကို ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ကောက်ယူလိုက်လေ သည်။ ပန်းလေးမှာ ဘာအပြစ်တွေများရှိလို့လဲ မ၊ရယ်။

နောက်တော့သူက နှင်းဆီပန်းလေးကို မျက်လုံးစုံမှိတ် ဘာ အမြတ်တန်းနမ်းလိုက်၏။ မရဲ့ခြေထောက်နဲ့နင်းသွားလို့ ဘာတော့ မသိ၊ နှင်းဆီပန်းကလေးက ပိုမိုမွှေးမြဲနေသလိုလို။

သူက ဘုန်းထက်မြတ်ထိုင်နေသော စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့
ခပ်တည်တည်ပင် ဝင်သွားလိုက်ကာ ဘုန်းထက်မြတ်ထိုင်နေ
သောခုံမှာပင် ဘာမှမပြောဘဲ ဝင်ထိုင်ပစ်လိုက်တော့ ဘုန်းထက်
မြတ်က ဘာလဲဟဆိုသည့်အထာနှင့် မော့ကြည့်လာသည်။

ဆီဖာမင်းမြတ်က လက်ထဲက စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါ
ထစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် မီးခိုးငွေ့တွေကို ခေါင်းမော့လှန်ကာ
နှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ ဘုန်းထက်မြတ်ကို ခပ်စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပေး
ဆိုက်ရင်း...

“ကျုပ်... ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး၊ ခင်ဗျား... မလမင်းထိန်ထိန်သာနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တော့၊ ကျုပ် သူတို့ လိုက်မလို့”

သူ့စကားအဆုံး ဘုန်းထက်မြတ်ရဲ့ မျက်ခုံးတွေက တအံ့ တကြဲဖြင့် အပေါ်ကို ပင့်တက်သွားကြသည်။ ဒါပေမယ့် ခဏလေးသာဖြစ်ပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ခပ်ပါးပါးအပြုံးတစ်ခုက ရောက်လာတော့ကာ...

“မင်းက ဘာလိုင်းကြီးပါလား”

ဟု ဆိုလာသည်။ ဆီဇာမင်းမြတ်က ခေါင်းတစ်ချက်ထိ ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက်...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က အကန်း၊ မ၊ကို ချစ်လွန်းတဲ့ ကန်းသွားတာ၊ ခင်ဗျား ဟိုစကားပုံကြားဖူးလား၊ မျတ်ကန်း တစ္ဆေမကြော့မှာဆိုတာလေ၊ အဲလိုပဲ ကျုပ်က မ၊ရဲ့အချစ်ကို ရဖို့ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်ရဲတယ်နော်၊ အဲဒါတော့ ခင်ဗျား... အေးအေးဆေးဆေး တော်ရာလွင့်လိုက်တော့”

ဘုန်းထက်မြတ်က ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါအပြစ်ကတော့ ခပ်လှောင်လှောင်အပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

အမန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

“ဟား... ဟာသပဲ၊ မင်းက ငါ့ကို လာခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ ခြောက်တိုင်းကြောက်တတ်တဲ့ သူတွေထဲမှာ ငါမပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် အရူးလိုလိုကောင်တွေကို ပိုတောင် မကြောက်သေးတယ်”

ဘုန်းထက်မြတ်စကားအဆုံး ဆီဇာမင်းမြတ်က သဘောတကျပင် လက်ခုပ်သုံးချက်ကို ဟန်ပါပါနှင့် ခပ်လေးလေး တီးပေးလိုက်ပြီးနောက်...

“ဟားဟား... ကြိုက်သွားပြီ၊ ကျုပ်ကလည်း တစ်ခါလောက်ခြောက်ရုံနဲ့ အမြီးလေးကုပ်ပြီး ပြေးမယ့်လူမျိုးတက် အခုလို ပြန်ပြီးစိန်ခေါ်ရဲတဲ့သူမျိုးကို ပိုသဘောကျတာ၊ ဒါပေမယ့် အဲလိုသတ္တိရှိတဲ့သူတွေဟာ အထိတော့ နာတတ်တယ်နော်၊ ခင်ဗျား ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား” ဟုဆိုကာ မျက်စ၊တစ်ချက်ပစ်ကာ စိန်ခေါ်ပေးလိုက်

တော့သည်။

“စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ မင်းလိုကောင်က ဘယ်တော့မှ ငါ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆီဇာမင်းမြတ်နဲ့ ဘုန်းထက်မြတ်တို့ အကြည့်ချင်း ကြွန်းအတော်ကြာ အားပြိုင်နေမိကြသည်။ ဘယ်သူကမှ အရူးပေးသော အကြည့်မျိုး၊ နောက်တော့ ဆီဇာမင်းမြတ်ကပဲ ခပ်ဟဟ တစ်ချက်ပြုလိုက်ကာ အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်ပြီးနောက်...

www.burmeseclassic.com

ရှာဖွေစဉ်

“အိုခေလေ... စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် သောက်လက်စား
စီးကရက်အတိုအား ဘုန်းထက်မြတ်သောက်နေသော အအေး
ခွက်ထဲသို့ထည့်ကာ ထထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အချစ်က ကိုယ့်ဘက်မှာမရှိသော်လည်း သူကတော့
တိုက်ပွဲကို နိုင်အောင်တိုက်မှာပဲဖြစ်သည်။ ဒီစစ်ပွဲမှာ မိမိ မနွှဲစေ
ရ။ အဆုံးသတ်တွင် မ၊ ရှိနေရမည့်နေရာဟာ ကိုယ့်ရင်ခွင်သာ
ဖြစ်ရပါမည်။

“မနုဿမိစ္ဆာတစ်ယောက်ငါပဲxxxမိုးကြိုးသွား လက်နွှဲ
တစ်ထောင်နဲ့xxx ငါ့အတွက်ကိုထိလာခိုက်xxx အကုန်
သွင်းပစ်လိုက်မယ် မီးလောင်တိုက်xxx ရန်သူတွေအပေါ်
ဓားသန်လျက်xxxကြင်နာသူအပေါ် ပျားရည်စက်xxx
ရန်သူတွေအပေါ် ဓားသန်လျက်xxx ကြင်နာသူအပေါ်
သကာပျားစက်xxx”

www.burmeseclassic.com

ရှာဖွေရေး

အိမ်ရှေ့ဆံ့မှ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသော သီချင်းသံကြောင့် လမင်းက အိပ်ယာဝင်ရန် ပြင်နေရာမှ ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်ကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာတော့ အိမ်ရှေ့မှာ သီချင်းလာဆိုသူမှာ ဆီဇာမင်းမြတ်တို့အုပ်စုမှန်းသိလိုက်ရသောအခါ သူမ ဒေါသအစိုင်အခဲတို့က ဆူဝေလာရပြန်တော့သည်။ သူမ နေသည်မှာ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ဖြစ်သလို ပတ်ဝန်းကျင်မှာနေကြသူများဟာလည်း လူကြီးလူကောင်းများသာ နေကြတာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးလည်း သူမဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးချေ။ ဒါဟာသက်သက်မဲ့ သူမကို ပတ်ဝန်းကျင် မေးငေါ့စရာ ဖြစ်အောင် လာလုပ်တာဖြစ်သည်။

“တောက်... တွေ့ကြသေးတာပေါ့!”

သူမက တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီးနောက် အောက်ထပ်ကို တဖုန်းဖုန်းပြေးဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

“အတ္တရမ္မက်က မွှေးတဲ့မီးxxxအချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိxxx ထီးဆောင်းမင်းတစ်ရာတစ်ပါးနဲ့လည်းxxx စစ်မက်ခင်းမယ် မင်းအတွက်ပဲxxx ရန်သူတွေအပေါ် ဓားသန်လျက်xxxကြင်နာသူအပေါ် ပျားရည်စက်xxx”

အမုန်းသံသွား အချစ်ရထား

ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်သည်လည်း ဘုရားရှိခိုးနေရာမှ အိမ်ရှေ့ထဲ ဆူညံသံများကြောင့် ဘယ်လိုမှဆက်ပြီး ဘုရားမှာအာရုံစိုက်၍ မရလေရာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်၏။

“အသည်းများလမ်းခင်းxxxပွဲများ ကြမ်းရင်းxxxစွန့်စားလိုက်ပါရစေxxxမင်းအတွက် အချစ်ရေxxxဓားနဲ့ ဓားချင်းxxxတရားနဲ့ တရားချင်းxxx စွန့်စားလိုက်ပါရစေxxx မင်းအတွက်အချစ်ရေxxx”

တူဝန်းနှစ်ယောက်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ သွားဆုံကြသည်။

ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်က အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီကို မမြင်ရမှန်းသိသော်လည်း သူမီးမျှော်ကြည့်လိုက်ရင်းက...

“ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူး သမီးရယ်၊ ဆူညံနေတာပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမှ အားမနာ”

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ ဒေါ်လေးရဲ့၊ ဆီဇာမင်းမြတ်ဆိုတဲ့ ကောင်ပေါ့”

“ဪ... ဒေါ်လေးလည်း ထင်တော့ထင်သား”

“တောက်... လူပါးဝတယ်၊ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပါးကိုချပစ်မယ်”

လမင်းက ရှေ့ဘက်ကို ထွက်မယ်အလုပ်မှာတော့ ဒေါ်ဝေလှိုင်က လမင်းရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်းက...

www.burmeseclassic.com

ရှာဖွေစဉ်

“ဟဲ့... ဪ... မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ထားလိုက်ပါ၊ အချိန်တန်ရပ် သူ့ဘာသာ ပြန်သွားပါလိမ့်မယ်”

“မရဘူးဒေါ်လေး၊ ဒင်းက လူလိုနားလည်တာမဟုတ်ဘူး၊ လမင်းလည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

လမင်းက ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်လက်ထဲကနေ သူမလက်ကို နှုတ်ယူရုန်းထွက်လိုက်ကာ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီကို လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားတော့ ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်က နောက်ကနေ ပြေးလည်းလိုက်ရသလို ပါးစပ်ကနေလည်း အော်ပြောတားမြစ်ရင်းက ပါလာရလေသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... သမီး... လမင်း... နေဦးလေ”

အိမ်ရှေ့မှာကတော့ သီချင်းသံက ဆူညံပေါက်ကွဲစွာ ထွက်ပေါ်နေပြန်ပြန်ဖြစ်၏။

“ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကိုယ့်စရိုက်တွေထဲxxx နူးညံ့တဲ့အချစ်တွေ ရှိနေတယ်xxx အရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်လို့ အများမြင်လည်းxxx မင်းသဘောပေါက်ရင် ပြီးတာပဲxxx ရန်သူတွေအပေါ် ဓားသန်လျက်xxx ကြင်နာသူအပေါ် ပျားရည်စက်xxx ရန်သူတွေအပေါ် ဓားသန်လျက်xxx ကြင်နာသူအပေါ် xxx သကာပျားစက်xxx”

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

လမင်းထွက်လာတာကိုမြင်တော့ ဆီဇာမင်းမြတ်က တားကိုမှီကာ သီချင်းဆိုနေရင်းမှ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ဒါပေမယ့် လမင်းကတော့ တင်းမာခက်ထန်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် သူနှင့်နီးကပ်သွားသည်အထိ တိုးကပ်လျှောက်လှမ်းသွားပြီး နောက် သူ့ပါးအား ဘာမပြောညာမပြောနှင့်ပင် အားကုန် သွေ့ရိုက်ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဟာ...”

မင်းမျိုးနှင့် နာဇာဦးတို့ဆီက အာမေဩတ်သံများ ပြိုင်တူ ထွက်လာသလို သီချင်းသံကလည်း တိခနဲရပ်တန့်သွားရတာ ဆီဇာမင်းမြတ်၏မျက်နှာသည်လည်း တစ်ဖက်သို့ လည်ထွက် သွားရသည်။

ဒါပေမယ့် ဆီဇာက လုံးဝ မျက်နှာမပျက်ဘဲ သူမကို စောစောကလိုပင် ပြုံးပြလိုက်ရင်းက...

“တော်ပြီလား မ၊ အားမရသေးရင် ကျန်သေးတဲ့ ဒီဘက်ပါးကိုပါ ထပ်ရိုက်လို့ရသေးတယ်နော်၊ မ၊ ရဲ့လက်နဲ့သာ ထိခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ပါးရိုက်ခံရတာဟာလည်း ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သုခတစ်မျိုးပဲ မ၊ ရဲ့”

ဆီဇာစကားက သူမ၏ဒေါသတို့ကို ပိုမိုဆွပေးလိုက်သလို ရုတ်တရက် သူမက ဆီဇာ၏ ကျန်နေသေးသောပါးတစ်ဖက်ကို ချိန်ပြင်းပြင်း ရိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

“တောက်... ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ၊ ကဲဟယ်...”

ဆီဇာပါးက တစ်ဖက်သို့ လည်သွားပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းမျိုးနှင့် ရာဇာဦးတို့က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြတာ...

“မလမင်း... ခင်ဗျား...”

ဆိုပြီး တစ်ခုခုပြောဖို့ပြင်လိုက်ကြသော်လည်း ဆီဇာမင်း မြတ်က သူငယ်ချင်းတွေကို လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြကာ တားထားလိုက်ပြီးနောက် သူမကို အပြုံးမပျက်ကြည့်လာပြန်တာ...

“တော်ပြီလား မ၊ ထပ်ရိုက်လိုက်ပါဦး”

သူမမုန်းတီးစက်ဆုပ်သည်မှာ ဒီလိုမျက်နှာပေးပေးမျိုးကိုဖြစ်သည်။ “ခင်ဗျား ကြိုက်သလောက်ပြော... ကြိုက်သလောက် ရိုက်၊ ကျုပ်က စောက်ရေကိုမစိုက်တာ” ဆိုသည့် မျက်နှာပေးနှင့် အပြောမျိုးဖြစ်သည်။

ဒေါသဒီဂရိက အချိန်ပြင်းလာသောအခါ သူမကိုယ် သူမ လုံးဝမထိန်းနိုင်တော့ချေ။ ထိုအခါ သူမက သူ့မျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲရန်အတွက် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူမအနားသို့ ဒေါ်လေး ရောက်လာကာ သူမကို ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

“လမင်း... မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့...”

အမုန်းသံသွား အချစ်ရထား

သူမက ဒေါ်လေးလက်ထဲမှ ရုန်းကန်လိုက်ရင်းကနေ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

“လွတ်စမ်းပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ လွတ်စမ်းပါ... ဒင်းကို သတ်မယ်၊ ဒင်းကို သတ်မယ်...”

ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်က လမင်းကို လွတ်မပေး။ အတင်းဆွဲထားရင်းက...

“သမီး... လွန်မယ်၊ လွန်မယ်သမီးရယ်... လာ... လာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်မကောင်းပါဘူး၊ လာလာ၊ မောင်ရင်... မောင်ရင်တို့လည်း ပြန်ပါတော့ကွယ်၊ အန်တီတောင်းပန်ပါတယ်... နော်... ပြန်ကြပါ တော့... လာလာ... သမီး... လာပါကွယ်”

ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်က လမင်းကိုလည်း ဆွဲခေါ်ဖျောင်းဖျသလို ဆီဇာမင်းမြတ်တို့ကိုလည်း ပြန်ဖို့ပြောရလေသည်။

“အယုတ်တမာကောင်... နင့်ကိုသိပ်မုန်းတယ်သိလား၊ နင့်တို့ငါ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ်...”

လမင်းက ဒေါ်သတကြီးအော်ဟစ်ကာ ဒေါ်ဝေဝေလှိုင် ခေါ်ရာနောက်ကို ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ပါသွား၏။

ဆီဇာမင်းမြတ်ကတော့ သူ့မြင်ကွင်းထဲကနေ လမင်း ဘုရားကွယ်သွားသည်အထိ နေရာမှာတင် မလှုပ်မယှက်

ရှာဖွေရေး

ရုပ်ကျွန်းနေခဲ့ပြီးမှ သူမရိုက်ခဲ့သော သူ့ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာတို့ထိ ပွတ်သပ်လိုက်ကာ သူမ၏အငွေ့အသက်ကိုရလိုရငြား ကိုယ့်လက်ကိုကိုယ် အမြတ်တနိုးဖြင့် နမ်းနှိုက်လိုက်မိလေတော့သည်။

မ,က ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်မုန်းပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ မကို သေလောက်အောင်ချစ်တယ် မ,ရဲ့ အဲဒါကိုသိလား။

အခန်း (၇)

ဘုန်းထက်မြတ်နှင့် လမင်းထိန်ထိန်သာတို့က စားသောက်
 ဆိုင်တစ်ခုထဲမှာ စားရင်းသောက်ရင်းစကားပြောနေကြသည်။
 အဲဒီလို သူတို့တွေ အထဲမှာစကားပြောနေသည့်အချိန်မှာပဲ
 သူတို့တွေ အပြင်မှာရပ်ထားသည့် ကားနားကို ဆီလာမင်းမြတ်
 တို့အုပ်စု မောင်းလာသည့်ကားက ထိုးရပ်သွားပြီးနောက် သုံး
 သောက်သားက ကားပေါ်ကနေ ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံတွေကိုယစ်
 နှင့် ဆင်းလာကြကာ ဘုန်းထက်မြတ်၏ကားကို မှန်တွေရိုက်
 ခဲ့ပစ်လိုက်ကြသည်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်သွားသည်က စားပွဲထိုးလေး။ ဒါကို ဘုန်းထက်မြတ်တို့ကို သွားပြောပြလိုက်သည့်အခါမှာတော့ ဘုန်းထက်မြတ်နှင့်လမင်းတို့က အပြင်ကို ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်ကြတော့သည်။

“ဟင်... နင်... နင်တို့...”

“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဘုန်းထက်မြတ်နှင့် လမင်းတို့က ပြောလည်းပြော ကားကိုလည်း လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ကြကာ...

“သွားပြီ... ငါ့ကားတော့ သွားပြီ”

ဟု ဘုန်းထက်မြတ်က မှတ်ချက်ပြုကာ ဆီဇာမင်းမြတ်တို့အုပ်စုအား ဒေါသတကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ဆီဇာမင်းမြတ်ကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်နေကာ ဘုန်းထက်မြတ်ကို မခိုးမခံကြည့်ပေးလိုက်ပြီးနောက်...

“အခုက သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ကားကို နမူနာလုပ်ပြထားနော်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ၊ ကြောတတ်ရင်တော့ မနဲ့ ကြိုပြီးလမ်းခွဲထားလိုက်၊ အိုခေ...”

ပြောပြီး ဆီဇာတို့က လှည့်ထွက်သွားဖို့ပြင်သည်။ ဒါမယ့် လမင်းက အသွားမခံ။

“နင်ဘယ်သွားမှာလဲ နေဦး၊ နင်လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး ဒီလိုထွက်သွားလို့ရမလား”

လမင်းစကားကြောင့် လှည့်ထွက်သွားဖို့ ပြင်ပြီးနေပြီဖြစ်သည့် ဆီဇာမင်းမြတ်က မျက်ခုံးတွေကိုပင့်ချီကာ တစ်ခုခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ပြန်လှည့်လာခဲ့လိုက်ပြီးနောက်...

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ပြောရမယ့်စကား မေ့တော့မလို့ အဟင်း... မ,ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ သိလား”

“မင်း... မင်း...”

ပြောချင်တာပြောပြီးသွားသည့် ဆီဇာမင်းမြတ်က လမင်းဆီက ထွက်လာမည့်စကားကို မစောင့်။ မျက်စိတစ်ဖက်သာ ခြိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် သူ့ကားဆီကို လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“တောက်... ဟာကွာ... ဒီကောင်”

ဘုန်းထက်မြတ်က ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆီဇာမင်းမြတ်နောက်ကို လိုက်သွားဖို့ပြင်လိုက်သော်လည်း လမင်းက ဘုန်းထက်မြတ်ကို ဆွဲထားလိုက်ရင်းက...

“ကိုဘုန်း... မလုပ်နဲ့၊ သူ့အလွန်ကနေ ကိုယ့်အလွန်ဖြစ်မယ်၊ ထားလိုက်၊ ဒင်းတို့ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ရဲတိုင်လိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်”

ဆီဇာတို့ ပြိုင်ကားက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

လမင်းက တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ပြီး
နောက် ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ဖုန်းနံပါတ်အချို့ကို နှိပ်လိုက်သည်။
“ဟယ်လို...”

အချုပ်ခန်းထဲမှာ ဆီဇာမင်းမြတ်၊ ရာဇာဦးနှင့် မင်းမျိုးတို့က
အခန်းနံရံကိုမှီကာ ထိုင်နေကြသည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးမြတ်သစ်
တ ပုပန်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် ရောက်လာ၏။

“ဆီဇာ...”

ဦးမြတ်သစ်ကိုမြင်တော့ ဆီဇာက ထိုင်နေရာကနေ
ထလာသည်။ ဆီဇာပုံစံက အချုပ်ထဲရောက်နေတာနှင့် လုံးဝ
တော့။ ပြုံးစေ့မျက်နှာထားဖြင့် အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုခုကို အပျော်
ခရီးရောက်လာရသလို မျက်နှာထားမျိုးဖြစ်သည်။

ရာဇဝင်ကို

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ၊ ဟမ်... ဒီထဲရောက်နေ
တာတောင် မင်းက ပြုံးနိုင်သေးတယ်”
ဆီဇာမင်းမြတ်က တစ်ချက်ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ရင်း

က..

“အဟက်... ဦးလေးကလည်း၊ ကျွန်တော်က အချစ်အတွက်
တိုက်ပွဲဝင်တာလေ၊ ဒီလောက်ကတော့ စာမဖွဲ့လောက်
ပါဘူး”

ရာဇာဦးနှင့် မင်းမျိုးတို့ပါ ထိုင်နေရာကနေ ထလာကြ
သည်။ ဦးမြတ်သစ်ကတော့ ဆီဇာမင်းမြတ်၏စကားပြောနှင့်
မျက်နှာပေးတို့ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းတယမ်းယမ်း။

ရဲစခန်းကနေ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါမှာတော့
ဦးမြတ်သစ်က ဆိုဖာပေါ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်၊ စိတ်မော
လူမောဖြင့် ထိုင်ချလိုက်ရင်းက...

* “ဆီဇာ... ဆီဇာ မင်းငါ့ကို တော်တော်ဒုက္ခပေးတယ်၊
ဘာဖြစ်လို့ သူများကားကိုသွားလုပ်ရတာလဲ၊ ငါ့မှာ မင်း
ကြောင့် ရုံးရောက်ဝတ်ရောက်ဖြစ်ရတာလဲ အခေါက်
ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး၊ ငါ့လောက် ပြောဆိုဆုံးမတာ
လည်း ငါပဲရှိတယ်၊ မင်းကိုတော့ ငါအတော် စိတ်ပျက်
လာပြီ”

ဆီဇာကတော့ သူ့ပြောနေသည်ဟုပင် သတ်မှတ်ပုံမရ
ဘဲ ဖုန်းကို ကလိနေ၏။

ချစ်သူအတွက်

“ဒါနဲ့ မင်းလိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးမှာက ချစ်သူရှိပြီး သား မဟုတ်လား၊ လက်လျှော့လိုက်ပါကွာ”

ဒီတော့မှ ဖုန်းဆီမှာရောက်နေသည့် ဆီဇာအကြည့်တ ဦးမြတ်သစ်ဆီကို ရောက်လာသည်။

“မရတော့ဘူး ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက အချိန် လွန်သွားပြီ၊ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့မရတော့ဘူး၊ မ၊ရဲ့ အချစ်ကို ကျွန်တော် ရမှကိုဖြစ်မှာ”

ဦးမြတ်သစ်က ဆီဇာကို နားမလည်သလိုကြည့်လိုက်နီ ရင်းက...

“သူ့မှာချစ်သူရှိနေပါတယ်ဆိုမှ ဟိုက မင်းအချစ်ထံ လက်ခံပါမလားကွ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပြီးတော့ သူက မင်းကို သူ့မောင်သေရတာ မင်းကြောင့်ဆိုပြီးတော့ မုန်းနေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် သူ့အချစ်ကို မင်းရနိုင်မှာထဲ မဖြစ်နိုင်တာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ယူမှာပဲ၊ အ နည်းနဲ့ မရရင် အကြမ်းနည်းသုံးမယ်၊ ဘာပဲလုပ်ရလုပ် မ၊ရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်မှာပဲ သူ့မှာ ချစ်သူရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက်ျား တာမှ မဟုတ်တာ၊ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ အချိန်မတော်

အမန်းသံသွား အချစ်ရထား

အပြောင်းအလဲလုပ်ယူလို့ရတယ်၊ မ၊ကို လက်လျှော့ လိုက်ဖို့ ဒီဘဝမပြောနဲ့ သံသရာအဆက်ဆက်မှာတောင် စိတ်မကူးဘူး”

ဆီဇာမင်းမြတ်က ပြောစကားအဆုံးမှာတော့ ထိုင်ရာ တနေ ထထွက်သွားတော့သည်။ ဦးမြတ်သစ်ကတော့ ဆီဇာထွက် သွားလေရာနောက်ကိုလိုက်ကြည့်ကာ အော်ဟစ်ကျန်ခဲ့၏။

“အေး... လုပ်ကွာ... လုပ်၊ မင်းလုပ်ချင်ရာသာလုပ် တော့၊ မပြောတော့ဘူး”

အဲဒီလိုအော်ဟစ်ပြီးနောက် ဦးမြတ်သစ်က နဖူးပေါ်မှ ချွေးစအချို့ကို စားပွဲပေါ်ရှိတစ်ရှူးဘောက်စ်ထဲမှ တစ်ရှူးတစ် ထွေးလိုက်ကြီးကို ထုတ်ယူကာ သုတ်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဖုန်းကပြည်လာ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းက အိုဗာဆီး။

မိမိအစ်ကို၊ ဆီဇာဖခင်ဆီက ဖြစ်သည်။ ရဲစခန်းကို မ သွားခင် အစ်ကိုဖြစ်သူကို သူ့သားအကြောင်း လှမ်းပြောပြထား တာမို့ အကျိုးအကြောင်း ထပ်မေးတာပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဟယ်လို... အစ်ကိုကြီး”

“အေး... သားကို သွားထုတ်လာပြီလားညီလေး”

ဦးမြတ်သစ်က မပြောချင်တော့ပါဘူးဆိုသည့် အထာ ဖြင့် သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို မှတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ...

အာမခံပေးခြင်း

“အခုပဲ အာမခံပေး သွားထုတ်ပြီးပြန်လာတာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲကွာ၊ ငါ့မှာ မင်းဖုန်းဆက် တော့ ပူထူသွားတာပဲ”

“ပူထူမနေနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးတို့ မမြတ်တို့က အဲဒီကနေပဲ ပူထူနေ၊ ကျွန်တော်က ဒီမှာ သူ့မွှေးသမ္ပုကို လိုက်ရှင်း နေရတာ အတော်စိတ်ပျက်နေပြီ၊ ဖြစ်ပုံက ဒီလို၊ သူက လမင်းထိန်ထိန်သာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုလိုက်နေ တာ၊ အဲဒီ ကောင်မလေးမှာက ချစ်သူရှိပြီးသား၊ အဲဒါ ကို မကျေနပ်လို့ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ ချစ်သူကားကို ဆီဖာနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့က သွားရိုက်ခွဲပစ် ကြတာတဲ့၊ အခု သူ့ရော သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ ပါ အာမခံပေးပြီး ပြန်ထုတ်လာရတာ၊ ဒါလည်း အစ်ကို ကြီးသားက အချိုးပြောဦးမယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူး၊ ဘယ်အ ချိန် အချုပ်ထဲရောက်ဦးမယ် မသိဘူးဗျာ . . .”

“သည်းခံပေးပါညီလေးရာ၊ သားလေးက အစ်ကိုကြီး တို့လင်မယားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပဋိပက္ခတွေကြားထဲ မှာ မြေဇာပင်ဖြစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ စိတ်မှာ ဖက်ရာ ရထားတော့ ထွက်ပေါက်အနေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထိ အရွံ့တိုက်တာပါ”

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုသနားပြီးတော့ အလိုလိုက်ခဲ့တာပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကိုယ့်တူဆိုပေမယ့် ကိုယ့်လက်ပေါ်မှာကြီးခဲ့တဲ့ ကိုယ့်သားပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငယ်တုန်းကဆိုးတာဟာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး အစ်ကို ကြီး၊ အခုလို ကြီးတဲ့အထိ အရွံ့တိုက်၊ ထစ်ခနဲရို လက်ပါ ရုံးရောက်ဝတ်ရောက်ဖြစ်နေတာကတော့ မကောင်း ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောနေတယ်ဆိုတာကလည်း သူ့အတွက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါကို သူ့နားမလည်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ နားလည်တယ်၊ နားလည်ရဲ့သားနဲ့ မိုက် နေတာ”

“အေးပါ ညီလေးရာ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လွတ်တော့မ ထားပါနဲ့ကွာ . . . နော်၊ အစ်ကိုကြီးလည်း သူ့ကိုပြော ဆိုဆုံးမချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီလေးသိတဲ့အတိုင်း သူက အစ်ကိုကြီးကို စကားမပြောဘူးလေ၊ အစ်ကိုကြီး အားတိုင်း သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက မတိုင်ဘူး၊ ဒါနဲ့သူက သူ့အမေဖုန်းဆိုရင်ရော ကိုင်လား” “မကိုင်ဘူး၊ အမေအကြောင်းလည်း မပြောဘူး၊ အဖေ အကြောင်းလည်း မပြောဘူး၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမြတ် လစဉ်လွှဲပေးနေတဲ့ သူ့အကောင်ထဲက ပိုက်ဆံ

ရှေးခေတ်ကို

တွေ့ကိုလည်း သူ့ကော်ဖီဆိုင်ဖွင့်ထားပြီးကတည်းက မဆုံးတော့ဘူး။ ဘဏ်စာအုပ်လည်း ကျွန်တော့်ကိုဖေ ထားတယ်။ လုပ်ချင်တာသာ လုပ်ပစ်လိုက်တဲ့၊ တော်ငြိ အစ်ကိုကြီးရာ... ကျွန်တော် အပြင်သွားစရာရှိသေး တယ်။ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“အေးအေး ညီလေး။ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုအ ကြောင်းထူးရင်တော့ ဖုန်းဆက်ဦးနော်။ သားကိစ္စထ ညီလေးပြောပြမှ သိရမှာ”

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... ဒါပဲနော်”

“အေးအေး... ညီလေး”

ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီးနောက် ဦးမြတ်သစ်က လက်ကနား ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ချိန်းထား ဖြင့် အပြင်ကိုသွားရဦးမည်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်ကနီးနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရေချိုးချိန်ပင်မရတော့အံ့။ အပူတွေကို မလိုချင်လို့ လူကြီး လုပ်နေခဲ့ပါသော်လည်း ထိုအပူများက သူ့ခေါင်းပေါ်ထဲ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကိုပဲ ရောက်နေခဲ့တာ နှစ်တွေတော့ အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၈)

စကားတပြောပြောဖြင့် ကားမောင်းလာရင်းက ကားရှေ့
 နှာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့် ဆီဇာမင်းမြတ်ကိုမြင်လိုက်ရ
 သည့်အခါမှာတော့ ဘုန်းထက်မြတ်က ကားကိုအမြန်ပဲ ဘရိတ်
 ဆာင့်အုပ်လိုက်ရလေသည်။ ကားက အနည်းငယ်အရှိန်ပါနေ
 ဆဲကနေ ရုတ်တရက်ကြီး ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်ရတာမို့
 ဘုန်းထက်မြတ်ရော၊ ဘေးမှာထိုင်ပါလာသည့် လမင်းထိန်ထိန်သာ
 ရာဟာ ရှေ့ဘက်ကို ဟပ်ထိုးတွေ ငိုက်ဆင်းသွားရလေသည်။
 ဆီကောင်းလို့သာ နှစ်ယောက်စလုံးက ကားရှေ့မှန်နှင့် နဖူး
 ဆီမဆက်မိလိုက်ကြတာဖြစ်သည်။

ဆီဇာမင်းမြတ်က ဘေ့စ်ဘောရိုက်တံတစ်ချောင်းကို
 ပေါ်မှာ ထမ်းထားကာ ခြေထောက်တွေကို ခပ်ကားကားအနေ

အမန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

အထားဖြင့် ချဲရပ်ထားပြီးနောက် သူတို့ဆီကို မမှိတ်မသုန်စိုက် ကြည့်နေတာဖြစ်သည်။ ကားနှင့် သူ၏အကွာအဝေးက တစ်ဝေ လောက်သာ လိုတော့တာဖြစ်သော်လည်း တစ်ချက်မှ ထိတ်လန့် ဟန်မရှိချေ။

နှစ်ယောက်သားက ကားပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲ အလန့်တကြား

ဖြစ်သွားကြပြီးမှ . . .

“ဟား . . . ဒီကောင် ဘာကောင်လဲကွာ၊ လမင်း . . . ဒီမှာ ခဏနေဦး၊ ကိုယ်ဆင်းလိုက်မယ်”

ဘုန်းထက်မြတ်က ဒေါသတကြီးဖြင့် အောက်ကိုဆင်း မယ်လုပ်တော့ လမင်းထိန်ထိန်သာက လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်နဲ့ဖမ်း ဆွဲထားလိုက်ရင်းက . . .

“မဟုတ်ဘူး ကိုဘုန်း၊ ကိုဘုန်းမဆင်းနဲ့၊ လမင်း ဆင်းမယ်”

“အာ . . . မဟုတ်တာ လမင်းကလည်း၊ ကိုယ်ပဲ ဆင်းလိုက်မယ်”

လမင်းက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ရတယ်၊ ကိုဘုန်းနေခဲ့”

ပြောပြီးနောက် လမင်းက ကားပေါ်ကဆင်းလာ ကားခါးကို ဂျောင်းခနဲမြည်အောင် ခပ်ပြင်းပြင်းပိတ်ပစ်ခဲ့လိုက်တာ

ဆီအမင်းမြတ်အနားကို ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် လျှောက်သွား သိုက်သည်။

“ဘာလဲ . . . နင်က ရိုက်မလို့လား၊ ဟုတ်လား၊ ဟမ် . . . နောက်တစ်ခါ ထောင်ထဲသွားချင်လို့လား၊ ရိုက်လေ၊ သတ္တိရှိရင် ရိုက်လိုက်စမ်းပါ”

စိတ်က အရမ်းကိုပဲ ကျွတ်ကျဲသွားရတာမို့ လမင်းက သူနှင့် လူချင်းအတော်နီးကပ်သွားသည်အထိ တိုးကပ်သွားလိုက်တာ မျက်နှာကိုမော့ချိပေးထားလိုက်မိသည်။ သူက သူမမျက်နှာကို မြှုံးမရယ်ပုံစံမျိုးဖြင့် ကြည့်နေပြီးမှ ကားပေါ်ကနေ အခြေအနေ ခြည့်နေသည့် ဘုန်းထက်မြတ်ဆီကို မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်တာ . . .

“ကျွန်တော်က ဟိုလူကိုပညာပေးချင်တာပါ၊ မကိုတော့ ဘယ်ရိုက်ရက်ပါ့မလဲ”

လမင်းက သဘောတကျဖြင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ် ဆတ်တည်း ကော့တက်သွားသည်ဆိုရုံလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“အေး . . . နင်က ငါ့ကိုမရိုက်ရက်ပေမယ့် ငါကတော့ နင့်ကို ရိုက်ရက်တယ်”

ပါးနှင့် လက်ဖဝါးထိခတ်သံက ဖြောင်းခနဲထွက်လာကာ အမင်းမြတ်၏မျက်နှာက တစ်ဖက်ကို လည်ထွက်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

လမင်းက သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်ပေးလိုက်ပြီး သွားကြားထဲက ထွက်
သည့် အေးစက်စက်လေသံမျိုးဖြင့်. . .

“မှတ်ထား၊ ငါ့သွေးကြောတွေထဲမှာ သွေးမရှိဘူး၊ နှင့်ကိုမုန်း
တဲ့ အမုန်းတွေပဲ စီးဆင်းနေတာ၊ နားလည်လား”

နောက်တော့ လမင်းက လှည့်ထွက်သွားကာ တားပေါ်
ပြန်တက်သွားသည်။ ဘုန်းထက်မြတ်ကလည်း လမင်း တားပေါ်
ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ကားကိုစက်ပြန်နှိုးကာ နောက်ပြန်ဆုတ်
ပြီးနောက် ဆီဇာကိုရှောင်းကွင်းကာ မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်လေ
သည်။

ဆီဇာကတော့ အပြုံးမပျက်ပုံစံမျိုးဖြင့် နေရာမှာ မလှုပ်မ
ယှက် ရပ်နေမိတုန်း။ နောက်တော့မှ သူက သူမရိုက်သွားသည့်
ပါးကို အသာပွတ်ကြည့်ကာ သူ့မအငွေ့အသက်ကို ရလိုရငြိ
ကိုယ့်လက်ကိုကိုယ် ပြန်နမ်းလိုက်သည်။

သိလား မ၊ရဲ့။ ဆီဇာဆိုတဲ့ကောင်က မ၊ဘာလုပ်လုပ်
ပန်းနဲ့ပေါက်သလိုပဲ သတ်မှတ်ထားတာ။ ကျွန်တော့်ပါးကို ခြိတ်
လို့မက ကျွန်တော့်အသားကို ဓားနဲ့လှီး ထုတ်သွားပါစေဦး
အဲဒီဓားကိုကိုင်ထားတဲ့လက်ဟာ မ၊ရဲ့လက်သာ ဖြစ်နေပါစေ
အဲဒီဓားကို အမြတ်တနိုးနဲ့ ကျွန်တော်နမ်းနှိုက်မိမှာပဲ။

BURMESE CLASSIC

“ဘွားတော်က မင်းကို အသေမုန်းနေတာနော်ဆီဇာ၊
ဖြစ်နိုင်ရင် ရှေ့မဆက်ပါနဲ့တော့လားကွာ၊ ကြာရင် မင်းပဲ
ထိလိမ့်မယ်၊ မင်းရဲ့ခံစားချက်တွေ နုသေးတယ်ဆိုရင်
နောက်ဆုတ်လိုက်ဖို့ ငါအကြံပေးချင်တယ်သားကြီးရာ”
ဘီယာကိုတစ်မြုံသောက်၊ ဆေးဘဲဥသုတ်ကို ပါးစပ်ထဲ
ဆစ်ခွန်းပစ်ထည့်ဝါးရင်းမှ ပြောလာသော ရာဇာဦး၏စကားကို
ဆီဇာက ခေါင်းယမ်းကာ ငြင်းဆန်ပြလိုက်ရင်း. . .

www.burmeseclassic.com

အမန်းဘဲလွှား အချစ်ရထား

“မရတော့ဘူး၊ နှလုံးသားက အရှိန်လွန်သွားပြီ လူကသာ နှလုံးသားရဲ့စကားကို နားထောင်ချင်နားထောင်မယ် နှလုံးသားကတော့ လူစကားကို ဘယ်တော့မှ နားမထောင်တတ်ဘူးကွ။ မင်းတို့တွေ ဆက်ပြီးမကူညီချင် နေ၊ ငါကတော့ မ,ကို ဘယ်တော့မှ လက်မလျှော့ဘူး ရအောင်လိုက်မှာပဲ”

ဘာဖြစ်လို့များ ကိုယ်နှင့်ပတ်သက်သိကျွမ်းသမျှ လူတွေ အားလုံးက မ,အချစ်ကိုရဖို့ ကိုယ့်ကြိုးစားမှုတွေကို ရပ်တန့် ဝမ်းစေချင်ရတာလဲ မသိချေ။ တကယ်ဆို မကူညီချင်နေ၊ ကဖျတ်ယဖျက်တော့ ဝင်မပြောစေချင်တာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့တွေက မင်းသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လို့ ရဲစခန်းပဲရောက်ရောက်၊ ထောင်ပဲကျကျ မင်းအတွက်ဆိုရင် ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်၊ ငါတို့အတွက် ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့်ငါတို့က မင်းကိုစိုးရိမ်တာ၊ မင်းထက်ပိုပြီး အထိနာမှာကို ငါတို့က စိုးရိမ်တာကွ”

သူပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီအချစ်ကို လိုချင်ရင် အနားမယ့်ဆိုတာ သူ့ကြိုတင်တွေးထားပြီးသားဖြစ်သည်။ နာကျင်ရမှုကို သူမကြောက်ပါ။ မ,ရဲ့အချစ်ကို မရမှာပဲ သူ့ကြောက်တာဖြစ်သည်။ ကြိုက်သလောက် နာကျင်စမ်းပါစေ။ အဲဒီနာကျင်မှုတွေ အားလုံးကို အချစ်ဖြင့် သူကုစားပါမည်။

မျိုးဖြင့် ကြည့်လာသည်။

“မင်းပြောတော့ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ အချိန်မရွေး အပြောင်းအလဲလုပ်ယူလို့ရတယ်ဆို၊ မင်းပြောသလိုမှန်ရင် မင်းအာရုံတွေကို တခြားတစ်ယောက်ဆီမှာ လွှဲပြောင်းပစ်လိုက်လို့ မရဘူးလား”

မင်းမျိုးက သူပြောခဲ့ဖူးသည့်စကားဖြင့် သူ့ကို ပြန်ချည်ဖို့ ကြိုးစားလာတာကို သူက သဘောတကျဖြင့် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီလိုပြုံးလိုက်ရင်းကနေပဲ မဆိုးမတွပင် အဲဒီအပြုံးကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ကာ မင်းမျိုးအား ခပ်တည်တည်ကြည့်ပေးလိုက်ရင်း...

“မရဘူး၊ ငါ့အတွက်ဆိုရင် မ,က ပြောင်းလဲလို့မရတဲ့ သူပဲ၊ အေး... မ,အတွက်ဆိုရင်တော့ ပြောင်းလဲလို့ ရကိုရမယ်၊ အဲဒီလို မ,ရင်ထဲကို ပြောင်းလဲပြီး ဝင်ရောက်လာမယ့်သူဟာလည်း ငါပဲဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့မင်းတို့

သိအောင် ငါ ပြောဦးမယ်၊ မ၊အချစ်ကိုရဖို့ ကြိုးစားရင်း
နဲ့ သေသွားရမယ်ဆိုရင်တောင် မ၊ကိုချစ်ရင်းနဲ့ ငါကျေ
ကျေနပ်နပ်ကြီး သေပစ်လိုက်မယ်ကွာ၊ အဲဒီလောက်
ဆိုရင် မင်းတို့ သဘောပေါက်တော့”

သူ့စကားအဆုံး မင်းမျိုးနှင့် ရာဇာဦးတို့က တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူကတော့ လက်ကျန်
ဘီယာကို တစ်ရွိုက်ထိုးမော့ချလိုက်ပြီးနောက် စားပွဲထိုးအား
နောက်သုံးလုံး ဆိုသည့်အထာဖြင့် လက်သုံးချောင်းထောင်ပြ
လိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက “အချစ်ဆိုတာ ဘီယာလို့ပဲ...
ခါးတယ်နော်” ဆိုသည့် ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကို သွားအမှတ်ရ
လိုက်မိကာ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးလိုက်
မိ၏။ တကယ်တော့ ဘီယာသည်မခါးပါ။ ကြိုက်နှစ်သက်သူ
အဖို့ စည်းစိမ်တစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီလိုပဲ အချစ်သည်လည်း မခါးပါ။ ခံစားတတ်သူ
အဖို့ ချိုမြိန်မှုပင်ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၉)

အလုပ်ဆင်းချိန် အလုပ်ရှိရာ ရှစ်ထပ်ရှိ ရုံးခန်းကနေ
 ဘားပျံကိုလျှောက်လာခဲ့သည့်သူမက ရင်ထားသော သူမကား
 ကို မှီကာရပ်နေသည့် ဆီဖာမင်းမြတ်ကိုအတွေ့မှာတော့ စိတ်
 တွေ့နောက်ကျသွားရတော့သည်။ အလုပ်ကြောင့် ခေါင်းရှုပ်နေ
 ခဲ့တယ်ဆိုမှ။ ဒီအကုသိုလ်ကောင်က တစ်မျိုး။

သူမက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် . . .

“မင်း . . . ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ၊ မမှတ်သေးဘူးလား . . .

ဟမ်”

ရှာဖွေရေး

“ကျွန်တော်ပြောပြီးပါပြီကော...။ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က မနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အလုပ်မလုပ်ပါဘူးလို့”

ဖြေပုံက မထုံတက်တေး။ သူမက စကားဆက်ပြော၊ သူ့မျက်နှာဆက်မြင်နေရလျှင် ကိုယ်ပဲဒေါသထွက်ကာ ပူလောင်နေရမှာမို့ သူ့ကိုဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကိုယ့်ကားပေါ်ကိုသာ တက်ဖို့လုပ်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် သူက သူမရှေ့ကနေ ပိတ်ရပ်ထားလိုက်ရင်းက...။

“ခဏလေး... မ၊မသွားနဲ့ဦး”

ဟု လုပ်လာပြန်တော့ ဒေါသက မထွက်ချင်လို့မရတော့ချေ။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်စမ်း ငါ့ရှေ့က”

ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ရင်းက...။

“ဖယ်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခဏနေဦး၊ ကျွန်တော် မ၊ကို ပြစရာရှိလို့၊ ဒီမှာ ကြည့်လိုက်”

သူက ပြောလည်းပြော သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကိုလည်း ဇစ်ဆွဲကာ ဖွင့်ပြလာလေသည်။ ဇစ်ပွင့်သွားချိန်မှာ သူမမြင်လိုက်ရတာက သူ့ရဲ့ဝဲဘတ်ရင်အုံပေါ်မှာ တက်တူးထိုးထားသည့် သူ့မနာမည်ကို ဖြစ်သည်။

“မင်း... မင်း... ဘာလုပ်တာလဲ ငါ့နာမည်ကို”

အမုန်းတံသွား အချစ်ရထား

မျက်လုံးပြူးကာ ထိတ်လန့်တကြားနှင့် မေးလိုက်သည့် သူမအမေးကို သူက ပြုံးစေဖြင့် ဖြေလာသည်။

“ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်မသွားအောင် ရင်ဘတ်မှာ တက်တူးထိုးလိုက်တာလေ၊ မ၊ ရင်ခွန်မသွားဘူးလား” သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းထည့်လိုက်ရင်း သူမက ဒေါသတကြီး အော်ပစ်လိုက်သည်။

“အရူး... မင်းအရူးပဲ၊ ရူးတာမှ သွက်သွက်ခါအောင်ကို ရူးနေပြီ”

သူ့လုပ်ရပ်အတွက် စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုအတော့်ကိုပဲ ထိတ်လန့်အံ့ဩရသလို အသားတွေလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်စာရသည်အထိ စိတ်တွေပူလောင်လာရလေတော့သည်။ သူတတ်တယ်။ ဒင်းပုံစံက ပုံမှန်ကိုမဟုတ်ပါဘူး။ ရူးနေတာ။ လုံးဝကို အသေအချာ၊ အတိအကျကြီးကိုပဲ ရူးနေတာ။

သူမက လှုပ်ခတ်အော်ဟစ်နေသလောက် သူကတော့ ဆုံးစဲအတိုင်းပင် ခပ်အေးအေးဖြင့် ပြောလာ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ရူးနေပြီ၊ မ၊ကိုချစ်လွန်းလို့ကျွန်တော် ရူးနေတာ၊ အဟင်း... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတာ မ၊ကိုချစ်လို့ ရူးရတာဟာ တန်တယ်လို့ ခံယူထားလို့လေ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

လိုက်ပါတော့ မ၊ရယ်၊ မ၊မချစ်ရင် ကျွန်တော်သေသွား
လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်. . .”

သူ့ဆီက ချစ်တယ်တစ်ခါကြားတိုင်း သူမနားထဲမှာ ခါး
သက်သော အရည်တွေ လောင်းထည့်ခံလိုက်ရသလို နားထဲက
တဆင့် ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့အပြားသို့ စိမ့်ဝင်ရုန်းကြွလာတတ်သည့်
အခါးဓာတ်တို့ကြောင့် သူမ သူ့ကို ပိုပိုမုန်းမိလေသည်။ ပြီးတော့
သူ့ရင်ဘတ်က သူမနာမည် တက်တူးထိုးထားသည့် နေရာကို
လည်း ကုတ်ဖဲ့ထိုးဆိတ်ပစ်ချင်စိတ်တွေက တဖွားဖွားပင်ပေါ်
ပေါက်လာရ၏။

ပြောကာ သူမက သူ့ကိုရှောင်ကွင်းထွက်လိုက်ကာ
ကားပေါ်ကို တက်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဒေါသကြောင့်
တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် လက်တွေက သော့ပေါက်ထဲ သော့
ထိုးထည့်တာကိုပင် တန်းတန်းမဝီမတ်ဝင်မသွား။ ဘေးကိုသာ
ချော်ထိုးနေတော့ စိတ်က ပိုတိုလာရ၏။

ဒီအခိုက်မှာပင် သူက သူမထိုင်နေသည့်ဘက်ခြမ်းက
ကားမှန်နားမှာပေါ်လာပြန်ကာ သူမကိုပြုံးပြုလာပြီးနောက်
သူမနှင့်သူ့ကြားရှိ ကားမှန်အား မျက်စိစုံမှိတ်ကာ လာနမ်းလေ
သည်။

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

ထိုလုပ်ရပ်အဆုံးမှာတော့ သူမက သည်းမခံနိုင်တော့စွာ
နှင့် ကားစီယာတိုင်ကို စုံကိုင်ကာ ဆံပင်တွေ ယမ်းခါသွားသည်
အထိ ခေါင်းကိုဘယ်ညာရမ်းကာ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်ပစ်
ညီကိမိတော့သည်။

“အား. . .”

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြအပြီးမှာတော့ ဒေါ်လေး
အောက်ပါမှတ်ချက်စတားကို ပြောလာ၏။

“ဒါဆို သူက သမီးကို တော်တော်လေး အသည်းအသန်
ဖြစ်နေတာပဲ။ သူ့ပုံစံက သမီးကိုသာရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆို
လုပ်မယ့် ပုံစံမျိုးနော်”

သူမမျက်လုံးထဲက အခုထိမထွက်သေးသည့် အလွန်
နိမ့်ရာကောင်းသော သူ့ပုံစံကို သူမက သည်းမခံနိုင်စွာ ဖြစ်နေ
ရင်းမှ...

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး၊ သမီးလေ... သူ့ရင်ဘတ်က သမီးနာမည်ကိုမြင်တော့ သူ့အရေခွံကို ဆွဲခွာဆုတ်ပစ်ချင်လိုက်တာ၊ ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြေးကြောင့်မှ ဒီလိုကောင်နဲ့ လာဆုံဆည်းနေရတယ် မသိပါဘူး၊ ငါ့ရင် သမီးသူ့ကို သတ်မိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဒါဟာ အပိုပြောခြင်းမဟုတ်။ ဒီလိုဖြစ်ရပ်တွေ နောက်ထပ် ဆက်ကာ ဆက်ကာ သူ့ဘက်က ဖန်တီးလာနေဦးမည်ဆိုပါက သူမ တကယ်ကဲ့ပဲ သူ့ကိုသတ်မိတော့မှာဖြစ်ပါသည်။ ဒီလောကမှာ သူ့နဲ့ ကိုယ်ဟာ ဘယ်တော့မှ အတူယှဉ်တွဲရှိနေနိုင်မည်အတွက်မဟုတ်။ သူပဲသေသေ ကိုယ်ပဲသေသေ တစ်ယောက်ယောက် မရှိမှကို အေးမှာဖြစ်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ လူမိုက်နဲ့ ပြိုင်မမိုက်ချင်စမ်းတိုင်း ပြီးတော့ သမီးက မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေးနဲ့ ယောထီးကလေး ပြိုင်မိုက်ရင် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးပဲ နစ်မှာ”

ဒေါ်လေးစကားအဆုံး သူမက မျက်နှာပေါ်မှာ ဝဲပြောနေသည့် ဆံပင်များကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နဖူးမှအပေါ်တိုင် ဝင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဆိုဖာနောက်မှပေါ်ကို မျက်နှာမော့သွားသည်အထိ မှီချလိုက်မိသည်။

ပြီးမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှေ့ပြန်ကိုင်လိုက်ကာ... “သမီးတော့ သူ့လုပ်ရပ်နဲ့ သူ့ပုံစံတွေကို ဘယ်လိုမှကို နားလည်လို့မရဘူး၊ သူ့ဦးနှောက်က ပုံမှန်မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ ယဉ်ယဉ်လေးရှေးနေတယ်ထင်တာပဲ၊ သူ့ကို သမီး ဘယ်လောက်ပြောပြော အပြုံးတစ်ချက်မဖျက်ဘူး၊ တမင်အရွဲ့တိုက်နေတာ၊ သူ့မျက်နှာကိုမြင်ရတိုင်း သမီးရင်ထဲမှာ အရမ်းပူလောင်တယ်၊ အရမ်းမုန်းတယ် ဒေါ်လေးရယ်”

“ဒေါ်လေးတော့ သမီးနဲ့ မောင်ဘုန်းထက်မြတ်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်စေချင်တာပဲ၊ ဒါမှသူလည်း အလိုလို လက်လျှော့သွားမှာ၊ သမီးတို့လည်း မငယ်တော့ဘူးလေ”

မျက်လုံးထဲမှာ ကိုဘုန်း၏ပုံရိပ်တို့က တဖျတ်ဖျတ်ပေါ်လာ၏။ သူမနှင့်ကိုဘုန်းတို့ တွဲလာခဲ့ကြတာက ချစ်သူသက်တမ်းလေးနှစ်တောင် ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“အစကတော့ သမီးလည်း ဒီနှစ်ထဲလောက် လက်ထပ်မယ်လို့စိတ်ကူးထားတာပဲ၊ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် မမျှော်လင့်ဘဲ မောင်လေးဆုံးသွားတော့ သမီးလက်မထပ်ချင်သေးဘူး၊ ရှေ့နှစ်ထဲလောက်မှပဲ လက်ထပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ် ဒေါ်လေး”

ရာဇဝင်ကို

“အင်းပါ. . . ဒေါ်လေးက အကြံပေးကြည့်တာပါ။ ကြားထဲမှာတော့ သွားတာလာတာ သတိထားပေါ့။ ဟို တစ်ယောက်က ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပေါ်လာ ဦးမယ်မှန်းမှမသိတာ”

“သမီး သူ့ကို မကြောက်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်။ စိတ်ရှည် တာပဲ ရှိတာပါ”

“သတိထားတော့ အန္တရာယ်ကင်းတာပေါ့ သမီးရယ် ကဲကဲ. . . သမီးလည်း လုပ်စရာရှိတာလုပ်တော့ ဒေါ်လေး လည်း နောက်ဘက်မှာ ဟင်းအိုးတည်ထားလို့ သွား လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်လေးက မီးဖိုချောင်ဘက်ကို ထထွက်သွားသည်။ သူမကတော့ ပူလောင်လှုပ်ခတ်နေသည့်စိတ်တွေကို တည်ငြိမ် သွားအောင် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ မိမိအခန်းရှိရာကို တက်လာခဲ့လိုက်သည်။

လမ်းက အိမ်မှာ ရေပိုက်လိုင်းကြောင်နေတာကြောင့် ရေပိုက်ပြင်သည့်သူကို သူမတို့လမ်းနှင့် နှစ်လမ်းကျော်မှာ သွားခေါ်တာဖြစ်သည်။ နီးနီးနားနားပဲရှိ သူမက ကားမယူတော့ဘဲ ဝီအတိုင်း လမ်းလျှောက်ကာ သွားခေါ်တာဖြစ်ပြီး အသွားမှာ တော့ ဘာမှမဖြစ်။ ပြဿနာက အပြန်ကျတော့မှ စာစာစစ်စစ် တိုက်ခိုက်ကာ စောင့်နေတော့တာဖြစ်သည်။

ပြဿနာက သူမတို့ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူမကို လိုက်ကြောင်နေတာကြာပြီဖြစ်ကာ သူမ ဘယ်လောက်ငြင်းငြင်း၊ ပြောလွှတ်လွှတ် လက်လျှော့မှသွားခဲ့။ အခွင့်အရေးရသည်နှင့် လှစ်ခဲဆို သူမအနားကို ရောက်လာ တော့တာ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

အခုလည်း သူက သူမအား စာတစ်စောင်ကို မရမက
လိုက်ပေးနေတော့တာဖြစ်သည်။

“မယူဘူးလို့ ပြောနေတယ်လေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာ
လဲ”

“ယူသွားပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က မလမင်းကို အရမ်းချစ်
တာပါ။ ကျွန်တော့်ခံစားချက်လေးတွေကို ချရေးထား
တာမို့ ယူသွားပေးပါနော်၊ နော် . . . မမ”

ကိုယ့်မောင်လောက်အရွယ်က မိမိကို အသည်းအသန်
စာလိုက်ပေးနေသည့်အဖြစ်ကို သူမဘယ်လိုမှ ခံစားပေးလို့မရ၊
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သူမ ရှက်၏။ ထို့ကြောင့် အသံအုပ်အုပ်
အုပ်နှင့်ပင် နှင်လည်းနှင့် ခြေလှမ်းတွေကိုလည်း မြန်သည်ဆို
တာထက်ကို ပိုမြန်အောင်လျှောက်နေမိသည်။

“ငါ့မှာ လက်ထပ်ရမယ့်ရိုးသားဟဲ့၊ မယူဘူး၊ ဆက်လိုက်
မလာနဲ့တော့”

သူမ ဘယ်လိုပြောပြောကောင်လေးက ဘယ်လို
ကျန်မနေခဲ့၊ ဘေးကနေ တတွတ်တွတ်နှင့် တကောက်ကောက်
ပါလာမြဲပင်။

“ယူသွားပေးပါ မမရယ် . . . နော် . . . ”

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

တစ်ခါမှာတော့ ကောင်လေးက သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲဖမ်း
ဆွဲကာ စာကို သူမလက်ထဲအရောက်ထည့်ပေးဖို့ လုပ်လာသဖြင့်
သူမက လက်ကိုဆောင်ရုန်းလိုက်ရင်းက . . .

“ဟာ . . . ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ် . . . လက်ကို . . . ”

“မလွှတ်ဘူး၊ ဒီစာကို မမယူသွားပေးမယ်ဆိုမှ လွှတ်မယ်”

“မယူဘူး၊ ငါ့လက်ကိုလွှတ်၊ လွှတ်စမ်းအခု၊ ငါ လက်ပါမိ
လိမ့်မယ်နော်”

“မလွှတ် . . . ”

နှစ်ယောက်သား ခပ်ကိတ်ကိတ်နှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်
နေတုန်းမှာပဲ သူမလုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့်လူက ရုတ်တရက်
ရောက်လာကာ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ကောင်လေးကို ထိုးချ
လိုက်တော့တာဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ”

ဆီအမင်းမြတ်က ပါးစပ်ထက် လက်က ပိုမြန်နေတော့
သူထိုးချက်ကြောင့် နောက်ဘက်ကို ပတ်လက်လန်ကျသွား
သည့် ကောင်လေးအား အပေါ်မှတက်ခွဲကာ ဒေါသတကြီးကို
နေတော့တာဖြစ်သည်။

“ကဲကွာ . . . ကဲကွာ . . . မင်းကများ မကို လက်ဆွဲ
တယ်၊ ကဲကွာ ဆွဲဦး၊ ကဲကွာ၊ ကဲကွာ . . . ”

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

သူမက အစတော့ ရပ်ကြောင်ကာ ကြည့်နေမိပြီးမှ အသံ
တွေကြောင့် အနီးအနားက လူတချို့ပါ ထွက်ကြည့်လာသော
အခါမှ ရှက်လာတော့ကာ သတ်ပုတ်အော်ဟစ်နေသည့် သူတို့
နှစ်ယောက်ကိုထားခဲ့ကာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဆင်
လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ ကိုယ့်ကြောင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်
လမ်းလယ်ခေါင်ကြီးမှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရန်ဖြစ်နေပါတယ်
ဆိုသည့်အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါ
သလဲ။

သူမသိကွာတွေ့အားလုံး ယိုးအောက်ခြေကို ဆွဲချ
လိုက်ရသလို ခံစားရစေလေသည်။ ရှက်စိတ်ကြောင့် လူကလည်း
ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာရသည်။

“မ...မ...”

နောက်ကနေ အော်ဟစ်ကာပါလာသည့် ဆီစာ
မြတ်၏ အသံကိုကြားသော်လည်း သူမ လုံးဝလှည့်မကြည့်
ခြေလှမ်းတွေကိုသာ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“မ...”

ရှက်တရက်နောက်က ပြေးလိုက်ကာ သူမလက်
ဖမ်းဆွဲခြင်းခံလိုက်ရသည့်အခါမှာတော့ သူမစိတ်တွေက ထွက်
ထွက်သွားရတော့ကာ လူက ကျင်စက်နှင့်အတူခံလိုက်ရသူ

ယောက်လို ကျင်ခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက်...

“ဟာ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကဲဟယ်...”

ဟုဆိုကာ ရှက်လည်းရှက်၊ ကြောက်လည်းကြောက်၊
ဒေါသလည်းထွက် စသဖြင့် ခံစားချက်တွေပေါင်းစုံကာ သူ့ပါးအား
အားကုန်လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

“နင်က လူရမ်းကားပဲ၊ လူမိုက်၊ ငါ့ဘဝမှာ မင်းလောက်
မိုက်ရိုင်းရမ်းကားတဲ့လူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

သူမပါးစပ်ကလည်း ဝူးဝူးဝါးဝါးဖြင့် ဘာတွေမှန်းမသိ

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော်က... ကျွန်တော်က မ,ကို ကူညီတာလေ
ဗျာ”

ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတွေ၏အကြည့်က သူတို့ရန်ပွဲကနေ

အာရုံပြောင်းကာ သူမနှင့်သူထံကို ရောက်လာကြ၏။ သူမက
အဲဒီလူတွေဘက်ကို မကြည့်မိအောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထိန်းချုပ်
ရင်းက...

“မလိုဘူး၊ နင့်လိုကောင်မျိုးဆီက ဘာအကူအညီမှ
ငါ့အတွက်မလိုဘူး၊ ငါ့ပြဿနာကို ငါ့ဘာသာ ဖြေရှင်း
နိုင်တယ်၊ ဆက်လိုက်မလာနဲ့၊ နင်နဲ့ပတ်သက်လာရင်
ငါလူသတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးနော်”

www.burmeseclassic.com

ဟုဆိုကာ ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
၏ မျက်လုံးတွေအောက်မှာ သူမ ကြာကြာမနေချင်ပါ။

ဆီဇာမင်းမြတ်ကတော့ ပြေးထွက်သွားသည့် သူမကို
နားမလည်နိုင်ခြင်းကြီးစွာနှင့် ရပ်ကြောင်ကာဝေးကြည့်နေမိရင်း
ကျန်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်က မ,ကို ကူညီတာလေဗျာ...။
ဒါကို မ,ဘက်က အခုလောက် ခါးခါးသီးသီး တုံ့ပြန်ဖို့ လိုလို့လား
မ,ရယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာရှိနေတဲ့ မ,ရဲ့အမုန်းတွေ၊ နာကျည်း
ချက်တွေက ဘယ်တော့မှားမှ ပျောက်ကွယ်သွားမှာလဲ။ ကျွန်တော်
ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှ အဲဒီအရာတွေက ပြေလျော့သွားမှာလဲဗျာ။

သူက တွေးရင်းက ဝမ်းနည်း... ဝမ်းနည်းရင်းက ဒေါသ
ထွက်လာ... ဒေါသထွက်တော့ စိတ်ကပါ အလိုမကျဖြစ်လာ
ပြီးနောက် အနားမှာရှိနေသည့် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်း
ပဲ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်မိတော့၏။

“ဟာကွာ... က...”

ခန်းစင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ကာ အင်တာနက်သုံးနေ
သည့် ဆီဇာမင်းမြတ်အနားသို့ ဦးမြတ်သစ်က လျှောက်သွားကာ
တပ်လျက်ဘေးမှာချထားသည့် ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆီဇာ... ရှေ့တစ်ပတ်ထဲ မင်းအမေ မြန်မာပြည်ကို
ခဏအလည် ပြန်လာမယ်ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား... အွန်း(အင်း)...”

ဆီဇာမင်းမြတ်၏တုံ့ပြန်မှုက ဒီလောက်သာ။ ဦးမြတ်သစ်
က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ရင်း...။

“မင်း ဝမ်းမသာဘူးလား”

ရာဇဝင်ကို

ဒီတော့မှ ဆီဇာမင်းမြတ်၏အကြည့်က ဖုန်းမှခွာကာ
ဦးမြတ်သစ်ထံ ရောက်လာသည်။

“ဘာကို ဝမ်းသာရမှာလဲ”

“ဟာ... မင်းအမေကို တွေ့ရမှာလေကွာ”

တစ်ချက်ပြူးသည်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအပြူးကို ဦးမြတ်သစ်
ဘာသာမပြန်တတ်။ ခနိုးခနဲအပြူးလား။ ဒါမှမဟုတ် နာကျင်
သည့် အပြူးလား။

ဆီဇာမင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်သာ သိပါလိမ့်မည်။

“ဟင်း... အဲဒါနဲ့ပဲ ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဦးလေးလည်း
ရုပ်ရှင်တွေ အကြည့်များနေပြီနဲ့တူတယ်၊ ဒရာမာတွေ
လာချိုးလို့ပါလား”

ပြီးနောက် အကြည့်က ဖုန်းထံ ပြန်ရောက်သွားတော့
သည်။ ဦးမြတ်သစ်ကတော့ သက်ပြင်းတစ်ခုကို ခပ်လေးလေး
ချလိုက်မိ၏။ မိဘကို နာကျည်းနေသည့် သားတစ်ယောက်ဟာ
မိဘဆိုတာကို မလိုအပ်တော့သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုအဖြစ်
သတ်မှတ်လိုက်လေပြီလား။

အခန်း (၁၀)

ဆီဖာမင်းမြတ်က သူ့ဆိုင်ထဲကို သူမ ဝင်လာကတည်းက သူမကို မြင်လိုက်ပြီးဖြစ်သော်လည်း သူမကို သွားနှုတ်ဆက်သေးဘဲ အသာကြည့်နေလိုက်လေသည်။ သူမကလည်း ဝတ်စုံနန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်သာ သွင့်နေတတ်သည့်သူမျိုးဆိုတော့ ဆိုင်ထဲမှာထိုင်နေသည့် သူ့ကို မမြင်။

ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုမှာကာ အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ခြည့်နေလေတော့သည်။ သူ့အထင် အင်တာနက်သုံးနေတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဖုန်းထဲမှာ ဘာကိုစိတ်ဝင်စားနေသည်တော့ မသိ။ သူမက အကြည့်ကို ဖုန်းက လုံးဝမခွာဘဲ ကော်ဖီသောက်တာ တောင် ကော်ဖီခွက်ကိုမကြည့်ဘဲ လက်နဲ့အသာစမ်းကာ လှမ်း ယူကာ တစ်ဝိုက်လောက် အသာပြန်တင်ထားလိုက်နှင့် ရှိနေခဲ့ တာဖြစ်သည်။ ဒါကိုသူကလည်း သိပ်ကိုလှပသော ကဗျာတစ် ပုဒ်ကို ခံစားသလို ဝေးမောခံစားနေခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

ခဏအကြာမှာတော့ သူမက ဝိတ်တာတစ်ယောက်ကို ပိုက်ဆံရှင်းရန်အတွက် “ရွတ်” ခနဲ လှမ်းခေါ်လိုက်ကာ အကြည့် က ဖုန်းဆီကို ပြန်ဝှဲကျသွားပြန်သည်။ ဒီတော့မှ သူမ သူမ ဝိုင်းဆီကို သွားဖို့ပြင်နေသည့် ဝိတ်တာလေးအား လက်အသာ ပြကာ မသွားခိုင်းတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ လျှောက်သွားလိုက် လေသည်။

သူမအနားမှာ သူမက ဗတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့မှ ငွေနေ သည့် သူမအကြည့်က ဆတ်ခနဲမော့လာကာ...

“ဘယ်လောက်ကျ... ဟင်... နင်... နင် ဘာလာ လုပ်ပြန်တာလဲ... ဒီကို၊ ထွက်သွား၊ ငါ့အနားကနေ အခုချက်ချင်းထွက်သွား”

သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် အေးချမ်းနေသည့် သူမမျှင် နှာလေးက ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ တင်းမာခက်ထန်သွားတာထိ

တွေ့ရသည်မှာ အနည်းငယ်တော့ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ဒါပေမယ့် သူမက ဒီလိုအဖြစ်ဟာ ရိုးနေခဲ့ပြီဆို သူမကို တစ်ချက် သာပြုံးပြလိုက်ရင်းမှ...

“အဟင်း... တယ်ကိုထွက်သွားရမှာလဲ မ,ရဲ့ ဒီဆိုင်က ကျွန်တော့်ဆိုင်ပဲဟာ”

“ဘာ... ဒီဆိုင်က နင့်ဆိုင်!”

သူမအသံက တစုံတဩ။ ဆိုင်ထဲကိုလည်း တစ်ချက် ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်သေး၏။

“မ,ဝင်လာကတည်းက ကျွန်တော်မြင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ကိုတွေ့ရင် ပြန်ထွက်သွားမှာစိုးလို့ လာနှုတ်မဆက် တာ”

“စကားတွေရှည်မနေနဲ့၊ တယ်လောက်ကျလဲ”
သူမက စိတ်မရှည်တော့သလိုဟန်ဖြင့် ပြတ်ဖောက်လာ လေ၏။

“ပိုက်ဆံရှင်းစရာမလိုပါဘူး မ,ရဲ့၊ ကျွန်တော်က မ,သာ လိုချင်တယ်ဆိုရင် ဒီကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုလုံးကိုတောင် အခုချက်ချင်း မ,ကို ပေးလိုက်ချင်တာ”

သူမစကားအဆုံး သူမက သူ့ကို စပ်ဆုပ်ရွံရှာသလို အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လာကာ...

“ရွှေလိုက်တာ၊ ဒီမှာ... မင်းလိုကောင်မျိုးဆီက ငါဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ ဒီဆိုင်ကိုလည်း မင်းဆိုင်မှန်းမသိလို့ ငါဝင် သောက်မိတာ၊ မင်းဆိုင်မှန်းသာ အစကတည်းကသိရင် ဆိုင်ရှေ့ကတောင် ကားဖြတ်မမောင်းဘူး။ သဘော ပေါက်”

သူမက ပြောလည်းပြော တစ်သောင်းတန်တစ်ရွက်တို့ လည်း စားပွဲပေါ်သို့ ဘုန်းခနဲရိုက်ချချပေးခဲ့ကာ လှည့်ထွက်သွား ဖို့ပြင်သည်။ ဒီတော့ သူက သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထား လိုက်ရင်းက...

“မ...”

ဟုဆိုကာ တစ်ခုခုပြောဖို့ ပြင်တုန်းမှာပဲ သူမလက်တစ် ဖက်က သူ့ပါးကိုရိုက်ဖို့အတွက် လေပေါ်ကို အော်တို့မြှောက် တက်လာသည်။ ဒီတော့ ဆီဇာဇာ သူမလက်ကို တစ်ချက်ကြည့် လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်ကာ မျက်လုံးတွေကိုမှေးမှိတ်ထားလိုက် ကာ “ရိုက်လေ” ဆိုသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်နှာကိုမော့ချီပေးထား လိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် သူမက ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ပါးကိုမရိုက်ဘဲ စားပွဲပေါ်က ရေဖန်ခွက်ထဲကရေဖြင့် သူ့မျက်နှာအား ကောထိ ပက်လိုက်လေတော့၏။ အေးခနဲဖြစ်သွားသော ခံစားချက်တစ်ခု

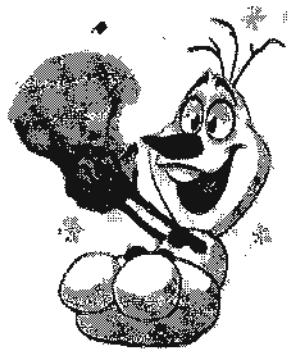
ဖြင့် သူက သူမကို မျက်လုံးများဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတော့ သူ့အား နှလုံးထောင့်မတတ် မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်နေတာကို ဝမ်းနည်း နှလုံးကောင်းစွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“တောက်...”

နောက်တော့ သူမက တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဆိုက်ပြီးနောက် သူ့လက်ထဲက လက်ကိုဆောင့်ရုန်းလိုက်ကာ နှလုံးထွက်သွားလေတော့၏။ သူမဆိုင်ပြင်ရောက်သွားချိန်မှာ တော့ ဆီဇာက သူမကိုငိုသွားသည့် စားပွဲပေါ်မှ ရေဖန်ခွက်က သားအား အမြတ်တနိုးဖြင့် နမ်းရှိုက်လိုက်မိ၏။

သိလား၊မ ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အဲဒီလောက်အထိ ခံတာ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေပေမယ့် မိမိကို တစ်ချက်မှ
မော့ကြည့်မလာသည့် သားဖြစ်သူအားကြည့်ကာ ဒေါ်မြတ်မြတ်
နိုင်က သက်ပြင်းကိုသာ အသာကျိတ်ချမိသည်။ မိမိတို့၏ အိမ်
ထောင်ရေး ပဋိပက္ခကြားမှာ သားဖြစ်သူဟာ မိဘမေတ္တာဆို
တာကို ဝဝလင်လင် မခံစားခဲ့ရ။ မိမိတို့ကို စိတ်အနာကြီးနာကာ
အိမ်ထောင်ကို ရှိတယ်ဟုပင် မသတ်မှတ်တော့ဘဲ မိမိတို့နှင့် ခပ်ကင်း
ဆင်းနေခဲ့တာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာသွားပါပြီလဲ။

ရာဇဝင်

အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲမှု၊ မိမိတို့ရဲ့ နောင်အိမ်ထောင်ထူထောင်မှုတွေကြားမှာ အရှက်ရခဲ့ရသည့်သားဟာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အထုအထောင်၊ မေးခွေးမူတွေကိုခံယူကာ ကြာတော့ ထိုထူထောင်တွေကို အရွံ့တိုက်တတ်လာ၊ နောက်တော့ သူ့ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူဆိုးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

အဲဒီလို သတ်မှတ်ခံရလေလေ မိမိတို့ကို ပိုစိတ်နာလေလေ ဖြစ်ဟန်ရှိသည့်သားက မိဘတွေအပေါ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိ၊ ဖုန်းလည်းမဆက်၊ မိမိတို့က ဆက်လျှင်လည်း မကိုင်း၊ အဲလို မြန်မာပြည်ကို ခဏပြန်လာချိန်မှာတောင် လာမတွေ့သဖြင့် မိမိက သားဖြစ်သူ၏ဆိုင်မှာ သားဖြစ်သူကို လာတွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် မိမိကိုတွေ့ရိုက်ရသည့်သားက ဘာမှတွေ့လေ့ထူးထူး ခံစားရဟန်မရှိချေ။ မိဘဆိုတာ သူ့အတွက် ဘာမှမဟုတ်တော့လေပြီလား။

“သား... အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဘာကိုမေးတာလဲ...”

သားဖြစ်သူက မိမိကို မော့ကြည့်မလာဘဲ ဖုန်းထဲကြည့် ပွတ်နေရင်းသာ ပြန်မေးလာသည်။

အမုန်းတံသွား အချစ်ရထား

“အစစအရာရာပေါ့”

ဒီတော့မှ သားဖြစ်သူက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာကာ ခပ်ဟဟပြုံးလိုက်ရင်းက ဆိုလာသည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ အဟင်း... ကြားဖူးတာတစ်ခုရှိတယ်၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးနတ်က ဖွင့်မပြောရင်တောင် သားသမီးချက်နှာကိုကြည့်ရုံနဲ့ ကိုယ့်သားသမီး ဘယ်လို အခြေအနေရှိတယ်ဆိုတာ သိတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က သားအမိတွေပဲ၊ မခံစားမိဘူးလား”

လေသံနှင့်စကားလုံးတွေက ခန်းခနဲ၊ ဒေါ်မြတ်မြတ်နိုင်က သက်ပြင်းကို အသာကြိုက်ချမိပြန်သည်။

“အရာအားလုံးအတွက် သားကို မေမေတောင်ပန်ပါတယ်ကွယ်၊ မေမေ့ကို အခုထိ စိတ်နာနေတုန်းပဲလားဟင်”

“မနာပါဘူး၊ ဘာစိတ်မှ မရှိတော့တာပဲလား၊ နာလို့နာမှန်း မသိတော့အောင် စိတ်က ထုံသွားတာပဲလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

သားဖြစ်သူ၏ စကားက ဒေါ်မြတ်မြတ်နိုင်ကို နင့်ခနဲ နေအောင် ခံစားသွားရစေသည်။

“သားအကောင်ထဲမှာ မေမေလစဉ်လွှဲပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို သားမသုံးဘူးဆို၊ မြတ်သစ်ကပြောတယ်”

အမုန်းတုံ့သွား အချစ်ရထား

ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်းမှ . . .

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ရပ်တည်နေနိုင်ပါပြီ၊ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုတော့ပါဘူး”

“မဟုတ်တာပဲကွယ်၊ မေမေတို့မှာ မိဘဝတ္တရားရှိ . . .”

ဒေါ်မြတ်မြတ်နိုင်၏ စကားမဆုံးသေးခင်မှာပဲ ဆီဇာက လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရင်းမှ ဖြတ်ပြောလာသည်။

“မိဘဝတ္တရားဆိုတာ ပိုက်ဆံလို့ ထင်နေတာလား”

ဆီဇာစကားအဆုံး ဒေါ်မြတ်မြတ်နိုင်က ဘာပြောရမှန်း မသိစွာ မျက်လွှာအသာချလိုက်မိသည်။ အားလုံးအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်။ ဒါပေမယ့် သားသမီးကိုမချစ်တဲ့ မိဘဆိုတာတော့ မရှိပါဘူး။ မေမေလည်း သားကို အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွယ်။

“မေမေပြန်တော့ဗျာ . . .”

ဒေါ်မြတ်မြတ်နိုင်က ငြိမ်နေတော့ ဆီဇာက အထက်ထဲ စကားကိုပြောကာ စိတ်မသက်မသာဖြင့် ထထွက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် သုံးလေးငါးလှမ်းလောက်လှမ်းပြီးတော့မှ တစ်ခုခုထိုင်သတိရသွားဟန်နှင့် နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ . . .

“မိဘဝတ္တရားလို့ စောစောက ပြောလိုက်တယ်နော်”

ဟုတော့ ဒေါ်မြတ်မြတ်နိုင်၏ မျက်လုံးတွေက အရောင်တွေ ဖျတ်ခနဲလက်သွားကြကာ ဝမ်းသာသွားဟန်နှင့် . . .

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သားဘာလိုချင် ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ၊ မေမေ့ကိုပြော၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေရအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်”

ဒေါ်မြတ်မြတ်နိုင်၏ စကားသံနှင့် အမူအရာတို့က တက်ကြွလွန်းနေကာ သားဖြစ်သူ ဘာပဲလိုအပ်လိုအပ် ရအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံမျိုး။

ဆီဇာမင်းမြတ်ကတော့ ထိုင်ခဲ့မှာ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ သူဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒတစ်ခုကို တစ်လုံးချင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောလိုက်လေသည်။

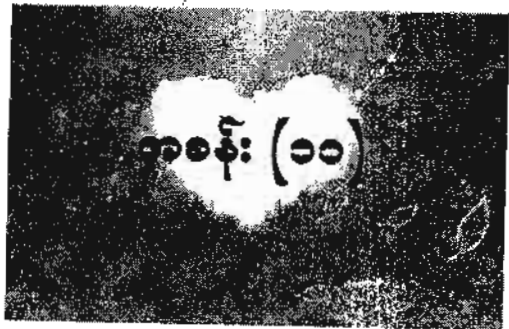
“ကျွန်တော့်ကို မိန်းမလိုက်ကောင်းပေးပါ”

၁၆၆

တံခွန်တိုင်စာပေ

၁၆၇

တံခွန်တိုင်စာပေ

အခန်း (၁၁)

ဒီနေ့က အလုပ်အားလပ်ရက်မို့ လမင်းက အခန်းထဲမှာ အေးအေးလူလူပဲ စာဖတ်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဖော်ဖြစ်သူက ပြဿနာတစ်ထုပ်ကို ပခုံးမှာထမ်းပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့လေတော့၏။

“လမင်း... သမီး၊ အောက်ထပ်မှာ...”

အဖော်ဖြစ်သူ၏ ပုံစံနှင့်လေသံက ပျာပျာသလဲမို့ လမင်းက ဖတ်လက်စာအုပ်ကို ခေါက်ပိတ်လိုက်ရင်းမှ...

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

အမန်းတံသွား အချစ်ရထား

“ဗျာဗျာသလဲနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ အောက်ထပ်မှာ”
ဟု မေးလိုက်မိသည်။ ဒီတော့မှ အဒေါ်ဖြစ်သူက တွန့်
ဆုတ်ဆုတ်ဖြင့် ပြောလာသည်။

“ဟို . . . ဟို . . . ဆီဇာမင်းမြတ်နဲ့ သူ့အမေရယ်၊
ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရယ် ရောက်နေတယ်”
“ဘယ်လို . . . သူတို့က ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မေးလည်းမေး လူတလည်း ပက်လက်လှန်နေရာကနေ
ချက်ချင်းကိုပဲ ငေါက်ခနဲ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားရ၏။
“ဟို . . . သမီး . . . သမီးကို လာတောင်းတာတဲ့”

ဒေါ်လေးစကားကို သူမက နားကြားများများသွားသလား
ဟု ပြန်တွေးယူရသေးသည်။ ပြီးတော့မှ နောက်တစ်ခါပြန်မေး။
ဒါပေမယ့် ဒေါ်လေးက နောက်တစ်ခါပြန်ဖြေပေးတော့မှ သူမက
သေချာသွားရသလို အံ့လည်းအံ့ဩ၊ ဒေါသတွေလည်း ထွက်
သွားရတော့ကာ . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ်၊ တောက် . . . လူပါးဝလိုက်တာ၊ အ
ရှက်မရှိတဲ့ဟာတွေ၊ ဒေါ်လေးကလည်း ဘာလို့တံခါး
ဖွင့်ပေးလိုက်ရတာလဲ၊ ဒြပ်မှာတည်းက သမီးကိုပြော
ရမှာ၊ အရှက်မရှိတဲ့ဟာတွေ . . . တွေ့မယ် . . .”

ဟုဆိုကာ အခန်းအပြင်ကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနဲ့
လျှောက်ထွတ်လာတော့ ဒေါ်လေးကလည်း နောက်ကနေ
အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ပြောဆိုကာ ပါလာသည်။

“ဪ . . . ရပ်ကွက်လူကြီးတွေပါ ပါနေတော့ ဒေါ်လေး
လည်း ဖွင့်ပေးလိုက်တာပေါ့”

လမင်းက ဒေါ်လေးကို ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ
သေတားတွေကိုသာ တဝန်းဝန်းပြေးဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

ညှိခန်းထဲကိုအရောက်မှာတော့ မင်္ဂလာမရှိသည့်အ
ဘောင်က သူ့နှင့်မလိုက်ဖက်စွာ တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ပိုးပုဆိုးတို့ကို
ဆက်ဆင်ကာ လူကြီးတစ်အုပ်နှင့် တကယ်ကိုပဲ ရောက်နေခဲ့တာ
ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ရှင်တို့ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

သူမက သူတို့အနားကို မရောက်သေးခင်ကတည်းက
အခွန်းထုတ်ကာ သူတို့အနားကိုရောက်တော့လည်း ထိုင်ခုံမှာ
မင်းမထိုင်ဘဲ မတ်တပ်အနေအထားနှင့်ပဲ ရပ်နေလိုက်လေသည်။

“မ,ကို လာတောင်းတာလေ”

“ဘာ !”

သူမနုတ်က ထွက်သွားသည့် “ဘာ!” က အံ့ဩသဖြင့်
ထွက်သွားသည့် ဘာမဟုတ်။ ဒေါသကြောင့် ထွက်သွားရသည့်

www.burmeseclassic.com

“ဘာ!” သာဖြစ်သည်။ သူမက တစ်ခုခုပြောရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ သကောင့်သားရဲ့ မိခင်ဖြစ်ဟန်တူသည့် အန်တီကြီးဆီက စကားသံ ထွက်လာသည်။

“ဟို. . . လမင်းထိန်ထိန်သာဆိုတာက ဒီက သမီးလေးလား၊ ဟုတ်လား”

ပြောလာသည့်လေသံက ချိုချိုလေးဖြစ်ကာ အပြုံးကလေးကလည်း ချိုနေပါသေး၏။ သို့သော်လည်း သကောင့်သားနှင့် ပတ်သက်ကာ သူ့မိခင်ဆိုသူကိုလည်း ဘယ်လိုမှ မျက်လုံးထဲမှ အမြင်ကြည်ပေးလို့မရ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မပဲ၊ အန်တီတို့ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ရင် ကောင်းမယ်”

သူမစကားအဆုံး အန်တီကြီးက ရပ်ကွက်လူကြီးတွေဘက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ. . .

“မဟုတ်. . . မဟုတ်သေးဘူးလေ သမီးရဲ့ အန်တီတို့က သမီးကို သမီးရဲ့အုပ်ထိန်းသူဆီမှာ လာပြီးတော့ တောင်းရမ်းတာလေ သမီးရဲ့၊ အန်တီတို့က. . .”

“အန်တီတို့ကို ပြန်တော့လို့ ကျွန်မပြောနေတယ်နော် အဲဒီလောက်ဆိုရင် သဘောပေါက်လိုက်တော့၊ ကျွန်မရပ်ကွက်လူကြီးတွေအရှေ့မှာ မရိုင်းချင်ဘူး”

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

သူမက သူ့မိခင်စကားကိုလည်း ဆုံးအောင်မစောင့်ဘဲ တိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ပြောလိုက်သလို သူ့ဘက်ကိုလည်း ဒေါသတကြီး ကြည့်လိုက်မိပြီးနောက်. . .

“မင်း. . . အရှက်မဲ့လှချည်လား၊ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ” လို့ မေးထည့်လိုက်တော့ သူမက ဘာမှဖြစ်မထားသည့် အဖြူထည်မျက်နှာပေးလေးဖြင့် ဆိုလာသည်။

“ကျွန်တော်က မ၊ကိုချစ်လို့ မိသားဖသားပီပီ လာတောင်းတာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲမရဲ့”

“ဟား. . . အကုသိုလ်ကောင်ပဲ၊ ပြန်လိုက်တော့၊ ငါ့ဒေါသတွေ ဒီထက်ထွက်မလာခင် ပြန်လိုက်တော့လို့ ပြောနေတယ်နော်”

သူမက ဒေါသကြောင့် ဖြစ်နေကျအတိုင်းပင် အသားတွေ ဘဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ သူ့ကိုတစ်ခုခုလုပ်ပစ်ချင်စိတ်အား နည်းကိုပဲ ချိုးနှိမ်ထားရလေသည်။ သူ့ဘယ်လိုပြောပြီး ခေါ်သားမှန်းမသိသည့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကတော့ ဘာဝင်ပြောရမှန်းမသိစွာ သူမကိုတလှည့် သူတို့သားအမိကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ ကြောင်နေကြ၏။

“နေပါဦးကလေးမရဲ့၊ မင်းနဲ့ အန်တီသားက ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ အန်တီတို့က မင်းကို မင်းတောင်းသလောက် တင်တောင်းမှာပါ”

www.burmeseclassic.com

သူမိခင်၏စကားက သူမမျက်နှာကို ရေနှေးပူဖြင့် အစဉ်
ခံလိုက်ရသလို ပူလောင်ခံရခက်သွားစေရကာ သူမမျက်လုံး
မှာလည်း လူကြီးတွေ၊ ဘာတွေဆိုတာကို မမြင်ရတော့။ သူ
သိသည်က သူတို့ကို အညံ့မခံလိုက်ရရေးနှင့် သူမအိမ်ထဲ
မြန်မြန်ပြန်ထွက်သွားစေရေးသာဖြစ်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် သူမက သူမိခင်ကိုလည်း ခပ်မာမာ
ကြည့်ပေးလိုက်ကာ...

“ရှင်... ငွေစကားမပြောနဲ့၊ ကျွန်မမှာ လက်ထပ်ရမယ့်
သူရှိပြီးသား။ ရှင်တို့မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်တွေ အကုန်လုံး
တင်တောင်းပါမယ်ဆိုရင်တောင် အန်တိုသားကို ကျွန်
မယူဘူး”

ဟုပြောကာ အစာမကြေသေးသည့် စိတ်နှင့်အတူ
ဘက်သို့ပါ တစ်ဆက်တည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်းမှ မသတိသို့
ပုံစံဖြင့်...

“ရွံ့လွန်းလို့”

ဟု ပြောချလိုက်သည်။ သူမစကားက အနည်းငယ်ကြီး
သွားသည်ထင်၊ သူက မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသလို (ခေ
လေးသာဖြစ်ပြီး အဲဒီပျက်ယွင်းသွားသည်မျက်နှာကို သူ
ချက်ချင်းပင် ဘာမှမဖြစ်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် အပြုတစ်ခုနှင့် ကောင်း

ပစ်လိုက်သည်) သူမိခင်ကလည်း ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်လာ
တော့သည်။

“မိန်းကလေး... မင်းစကားတွေက ရင့်လှချည်လား”

“ကျွန်မက ဒီထက်တောင်ပိုပြောချင်တာ၊ ရပ်ကွက်လူ
ကြီးတွေရှိနေလို့”

“မင်း... မင်း...”

အစပိုင်းတော့ ချိုချိုချိုချိုနှင့် ရှိနေခဲ့သည့် ဘွားတော်ဟာ
လည်း အခုတော့ သူမကို တအံ့တဩတွေဖြစ်၊ ဒေါသတွေထွက်
ကာ မျက်နှာကလည်း ခက်ထန်လာပြီးနောက် ဘာပြောရမှန်း
လည်း မသိစွာဖြင့် တရှူးရှူးတရှဲ့ရှဲ့ဖြစ်နေလေတော့၏။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဒေါ်လေးက သူမတို့အခြေအနေကို ဝင်
ထိန်းလာသည်။

“တော်... တော်ကြပါတော့ရှင်၊ ဒီကအစ်မတို့ ပြန်လိုက်
ပါတော့နော်၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကိုလည်း အားနာပါ
တယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ပြန်လိုက်ကြပါတော့၊
အခုလိုလာပြီးတော့ နားဖောက်တာတို့ ကျွန်မတို့ဘက်
က လက်မခံနိုင်လို့ပါ၊ ပြန်ကြပါတော့နော်”

ဒေါ်လေးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက
မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ထထွက်သွားကြသလို ဘွားတော်ကလည်း

သူမကို ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်နေသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်ကာ ထွက်သွားတော့၏။ ဒါတောင် ပါးစပ်က သူမကို ပြောပြနေအောင် ပြောသွားပါသေးသည်။

“ရိုင်းလိုက်တာ”

ဘွားတော်နှင့် ရုပ်ကွက်လူကြီးတွေက အပြင်ရောက်သွားကြသော်လည်း သကောင့်သားက ထိုင်ရာကမထသေး။

“ပြန်တော့လို့ပြောနေတယ်လေ၊ နားလေးနေလား”

တံခါးပေါက်ရှိရာကို လက်ညှိုးထိုးကာ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည့် သူမစကားအဆုံးကျမှသူက...

“ပြန်မှာပါ မ၊ရဲ့”

ဆိုကာ ထရပ်သည်။ နောက်တော့မှ ခြေလှမ်းခပ်ထေးလေးဖြင့် လှမ်းထွက်သည်။ မထုံတက်သေးပုံစံကြောင့် သူဒေါသတွေက ပိုပိုထွက်လာစော့က တစ်ခုခုလုပ်ပစ်ချင်စိတ်တွေကလည်း ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရအောင်ပင် ဖြစ်နေရသည့်အခင်းက ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းမျှ လှမ်းထွက်အပြီးမှာပဲ နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လာကာ ပြုံးစေဖြင့်ပြောလာသည်က...

“မ၊က ကျွန်တော့်ကိုရွံ့ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ မ၊အရမ်းချစ်တယ် သိလား”

“ဘာ... နင်... နင်... အာ...”

ဒင်းစကားကြောင့် သူမက စိတ်တွေကို လွှတ်ပေးလိုက်ကာ သူ့မျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲဖို့ သူ့ရှိရာကို ပြေးကပ်သွားလိုက်မိသော်လည်း အဒေါ်ဖြစ်သူက...

“လမင်း... တော်ပြီသမီးရယ်၊ စိတ်ထိန်းပါ... လွန်ကုန်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဆွဲထားသဖြင့် အထမမြောက်လိုက်ချေ။ ဒါကိုပင် သူက မမူသည့်အထာဖြင့် သွားကာနီးမှာ မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြသွားသေးသောအခါ သူမစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ သည်းခံလို့မရတော့ဘဲ အာခေါင်ခြစ်ကာ ရင်ပွင့်ထွက်မတတ်အော်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

“အား...”

၀၇၈

တံခွန်တိုင် စာပေ

၀၇၉

တံခွန်တိုင်စာပေ

“အဲဒီမိန်းကလေး အတော်ရိုင်းတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့များ
 ဒီလိုမိန်းကလေးကိုမှ သွားကြိုက်ရတာလဲသားရယ်”
 စိတ်အလိုမကျဟန်ဖြင့် ရေခွတ်လိုက်သည့် မိခင်ဖြစ်သူ
 ကောင်းကြောင့် ဆီဖာမင်းမြတ်က အသာပြုံးလိုက်မိသည်။
 “သူငြင်းမယ်ဆိုတာ အစကတည်းက သိပြီးသားပါ၊
 သွားတောင်းချင်လို့ကို တမင်သွားတောင်းလိုက်တာ”

ရာဇဝင်ကို

သူ့စကားအဆုံး မိခင်ဖြစ်သူက နားမလည်သလို ကြည့်လာလေ၏။ ဒါပေမယ့် ဘာမှတော့မပြော။ သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်ရင်း...

“မေမေတော့ သူ့ကို သဘောမကျဘူးသားရယ်”

ဟုဆိုလာသဖြင့် သူက နာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။ မိဘတွေကျတော့ သဘောကျတာလုပ်သွားကြပြီး မိမိအလှည့်ကျတော့ ကိုယ်သဘောကျတာကိုလုပ်ခွင့်၊ ကိုယ်သဘောကျသည့်သူ့ကို ယူခွင့်မရှိရတော့ဘူးတဲ့လား။

အဟင်း... အနည်းငယ်တော့ ရယ်စရာကောင်းမေးဘူးလား မေမေရယ်။

“မေမေ သဘောကျဖို့မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် သဘောကျဖို့ပဲ လိုတာပါ”

စိတ်ထဲမှာခံစားရရင် ဘယ်တော့မှ ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားတတ်သည့် သူ့စကားအဆုံး မိခင်ဖြစ်သူက မျက်နှာထဲ ချက်ပျက်ယွင်းသွားရပြီးမှ သူ့ကို ဖျောင်းဖျသလို ကြည့်လာရင်း...

“ဒီမိန်းကလေးနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်သား။ လောက်မောက်မာနေတာ၊ သူ့ကိုရရင်တောင် သားတွေရမယ်ထင်လို့လား။ မေမေတော့ မထင်ဘူး။ တခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးကို ပြောင်းစဉ်းစားကြည့်ပါလား သားရယ်”

အမုန်းတံသွား အချစ်ရထား

ဒီမိန်းကလေးကလွဲရင် သားကြိုက်တဲ့မိန်းကလေးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်၊ မေမေမှာရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေ အကုန်ကုန်ချင် ကုန်သွားစမ်းပါစေ၊ မေမေရအောင် တောင်းပေးမယ်၊ သူ့ကိုတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် လက်လျှော့လိုက်ပါလားသားရယ်”

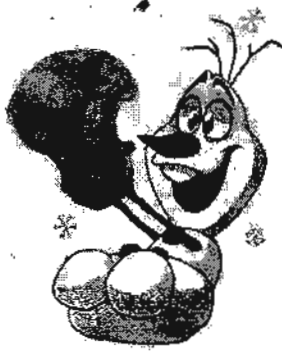
ဟု ဆိုလာ၏။ သူ့ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။ လောကမှာ ကျွန်တော်အလိုအပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ တစ်ခုတည်းသောအရာပါ မေမေ။ ကျေးဇူးပြုပြီး လက်လျှော့ဖို့တွေ၊ တားမြစ်ဖို့တွေ မလုပ်ပါနဲ့။

“မရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသားပါးစပ်က သူမှသူဖြစ်နေတာ၊ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ စိတ်ကူး လုံးဝမရှိဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့မိန်းမဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်တည်းသော မိန်းမဟာ သူပဲ။ သူက ကျွန်တော့်ရင်ကိုခွဲမယ့် ဓားတစ်စင်းဖြစ်နေရင် တောင် ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီဓားကို တယုတယ နမ်းရှိုက်နေဦးမှာပဲ...”

ပြောပြီးနောက် သူက ထိုင်ရာမှ ထထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ မ၊ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည့်စိတ်အား ဘယ်သူမှ တားဆီးမရ။ လက်ခံမည်လည်းမဟုတ်ချေ။

www.burmeseclassic.com

ပြန်တွေ့လေတိုင်း တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေရသည့် ကိစ္စကို ပြောပြအပြီးမှာတော့ ကိုဘုန်းကလည်း သူမနည်းတူပင် တအံ့ ဩတွေ့ဖြစ်၊ စိတ်ထွေတိုလာလေတော့သည်။

“ဟား... ဒီကောင်တော်တော် မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲ တာပဲ၊ အံ့ဩတယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကိုပါ ခေါ်လာ တာ၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင် လမင်းက လက်ခံမယ်များ ထင်နေ

ရှာဖွေစဉ်

အမန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

လားမသိဘူး။ သူ့အမေကလည်း မာရေကျောရေခုံ၊ လူ့ကို လာဝယ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကြိုက်သလောက်ပြော တင်တောင်းမယ်ဆိုတာက ပါသေးတယ်”

သူမစကားအဆုံးမှာပဲ ကိုဘုန်းက သူမလက်ကလေးကို ညင်ညင်သာသာနှင့် တယုဘယကိုင်လာရင်းမှ... .

“သူက ဘယ်တော့မှ လက်လျှော့မယ်တောင်မဟုတ်ဘူး လမင်း။ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနဲ့ လမင်းကိုရဖို့ ကြံ နေဦးမှာပဲ။ ကိုယ် လမင်းကို စိတ်မချဘူးကွာ။ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ရအောင်ပါ လမင်းရယ်... . နော်၊ ကိုယ့်တို့ လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါတော့၊ ကိုယ်လမင်းကို တစ်သက် လုံး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမှာပါ။ ကိုယ့်အချစ်ကို ယုံတယ်ဆိုရင် လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါတော့ လမင်းရယ်... . နော်”

ဟု ဆိုလာတော့ သူမက ကိုဘုန်း၏မျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုဘုန်းနှင့်သူမ၏ ချစ်သူသက်တမ်းဟာ မနည်းတော့ချေ။ တစ်ယောက်အကြောင်းကိုလည်း တစ်ယောက် က အားလုံးနီးပါးသိထားပြီးသား။ ကိုဘုန်းကို သူမ အကြွင်းမဲ့ချစ် သလို ကိုဘုန်း၏ သူမအပေါ်ထားသောချစ်ခြင်းတရားကိုလည်း သူမ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သည်။ မောင်လေးရှိစဉ်တုန်းကလည်း

မောင်နှမနှစ်ဦးသာရှိသည့်ဘဝမို့ မောင်လေးကိုငဲ့ကွက်ကာ အချိန်တွေဆွဲခဲ့သလို မောင်လေးမရှိတော့သည့်အခါမှာလည်း မောင်လေးစိတ်နှင့် ယူဖို့ကို နောက်ဆုတ်ထားခဲ့ရသည်။

တကယ်ဆို သူမတို့ လက်ထပ်သင့်နေတာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ် ပါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ငယ်ကြတော့တာလည်း မဟုတ် သလို အခုလိုအနှောက်အယှက်ကလည်း ရှိလာခဲ့သည့်အခါမှာ တော့ သူမကဘာကိုမှ ထပ်မံစဉ်းစားကာ အချိန်ဆွဲမနေချင် တော့ဘဲ ချစ်ရသူ၏ရင်ခွင်မှာပဲ အားကိုးတကြီး ခိုဝင်ပစ်လိုက် တာ နွေးထွေးလုံခြုံစွာနေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ သူမက ကိုဘုန်း၏ တောင်းဆို ချက်ကို အပြုံးတစ်ခုနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတော့သည်။

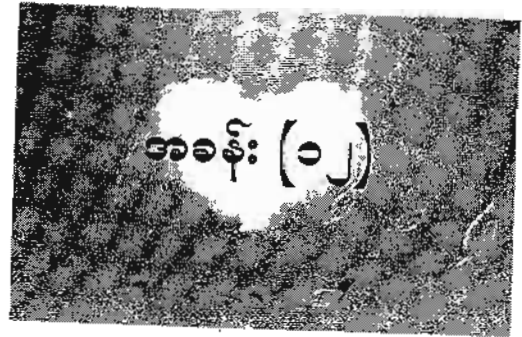
“ဟား... . ဝမ်းသာလိုက်တာလမင်းရယ်၊ ကိုယ်အရမ်း ဝမ်းသာတာပဲ။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ကိုယ်အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်မယ်နော်၊ နော်... . လမင်း”

ကိုဘုန်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူမအား ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်း တာ ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားလာလေတော့သည်။ သူမသည်လည်း ချစ်သူနှင့်အတူ ထူထောင်ရတော့မည့် ဘဝတစ်ခုအတွက် ရင်ခွန်စိတ်လှုပ်ရှားကာ နှလုံးသားက နွေးထွေးလာရတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ရှာဖွေရေး

ကျွန်မ မမှားပါဘူးနော်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ထက်မြက်တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေ၊ အချိန်တန်တော့လည်း ကိုယ့်အပေါ်
မှာ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားမယ့် ချစ်ခြင်းတွေပြည့်နေတဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခုတော့ လိုအပ်တာပဲမဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၂)

ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်က ခြံတံခါးမှာ နှင်းဆီပန်းတစ်စည်း
 လာထားနေသည့် ဆီဇာမင်းမြတ်ကို အိမ်ထဲကနေ လှမ်းမြင်
 လိုက်လေသည်။ အစတော့ ဖာသိဖာသာနေလိုက်ဦးမလို့ပင်။
 ဒါပေမယ့် လူကြီးပီပီ လူငယ်တစ်ယောက်(သူဘယ်လောက်ပဲ
 ဆိုးဆိုး) အလကားနေရင်း ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စလေးမှာ အချိန်
 တွေ ကုန်နေတာကို မဖြစ်စေချင်တာနှင့်ပဲ သူရှိရာကို ထွက်လာ
 ခဲ့လိုက်မိတော့သည်။

“မောင်ရင်... လမင်းမရှိဘူး၊ နေပြည်တော်ကို ခရီး သွားတယ်”

ခြံတံခါးသံပန်းမှာ ပန်းစည်းကို တိတ်ဖြင့် ခဲရာခဲဆစ် ကပ်နေရင်းကနေ မိမိစကားကြောင့် ကောင်လေးက မျက်မှောင် ကုပ်ကာ ကြည့်လာရင်းမှ...

“ဗျာ... မ,က နေပြည်တော်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စပါ၊ ပြီးတော့ မောင်ရင်ကိုပြောရဦးမယ်၊ လမင်းကို မနှောက်ယှက်ပါနဲ့တော့ကွယ်၊ အန်တီ တောင်း ပန်ပါတယ်”

ကောင်လေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံမျိုးဖြင့် ကြည့် လာ၏။ ပုံစံက တကယ့်ကိုပဲ ဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံဖြစ်သည်။

“ဟား... ကျွန်တော်က ဘယ်မှာနှောက်ယှက်နေလို့ လဲ၊ ကျွန်တော်က မ,ကိုချစ်တာလေ၊ ချစ်လို့ ချစ်ခွင့်ပန် တာ၊ အဲဒါ နှောက်ယှက်တာလား”

“ဪ... သူကမှ မင်းကို မချစ်တာပဲကွယ်၊ ဘာဖြစ် လို့ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်မလာနိုင်မယ့်လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနား မှာ အချိန်ကုန်ခံပြီးတော့ တွယ်ကပ်နေချင်ရတာလဲ၊ လောကမှာ မိန်းမတွေ အများကြီးပါကွယ်”

“ဟား... လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်၊ မိန်းမတွေ များမှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ချစ် တာက မ,တစ်ယောက်တည်းလေ”

ပြောရင်း ကောင်လေးက အားပါလာဟန်နှင့် သူ့ရင် ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်းထုပြုလာရင်းက...

“ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီးက ချစ်တာ လမင်းထိန်ထိန်သာ ဆိုတဲ့ မ,တစ်ယောက်တည်းကိုဗျာ၊ ရှင်းလား”

ဟုဆိုလာသည်။ ပုံစံက ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးမို့ ဒေါ်ဝေဝေ သိုင်တောင် အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်သွားမိရသည်။ ဒါပေမယ့် ပြောလက်စနှင့်တော့ မထူးတော့ပြီမို့ ဆက်ကာသာ ပြောရ တော့သည်။

“အန်တီတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ လမင်းလည်း မကြာခင် ပဲ သူ့ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာပါ၊ သူ့ကို လက်လျှော့ လိုက်ပါတော့”

ပြောကာမှ ပိုဆိုးသွားတော့သည်။ “လက်ထပ်တော့မယ်” ဆိုသည့်စကားက သူ့ကိုအကြီးအကျယ် ရှောင်ရသွားစေဟန်ဖြင့် အမန်းတံခါးမှာ ခန္ဓာကိုယ်ပူးကပ်သွားသည်အထိ ရှေ့တိုးကပ် တော့ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တယ်၊ စောစောက စကားကို ပြန်ပြောစမ်းပါ”

“လက်လျှော့လိုက်ပါတော့လို့ ပြော...”

မိမိစကားမဆုံးသေးခင်မှာပဲ ကောင်လေးက ဒေါသတကြီး နှင့်ဖြတ်အော်သည်။ အမူအရာကလည်း တကယ့်ကို သင်တော့ဖြတ်တော့မည့် ပုံစံမျိုးနှင့်။

“အဲဒီစကားကို မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီရှေ့က စကားပဲ ပြောတာ”

“လက်... လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ပြောတာပဲ။ သူနဲ့သူ့ချစ်သူ မောင်ဘုန်းထက်မြတ်တို့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ အန်တီက...”

“မထပ်ရဘူး၊ လုံးဝ လက်မထပ်ရဘူး၊ ကျွန်တော်က လွဲပြီး ဘယ်ကောင်မှမဟုတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ခွင့်မရှိဘူး၊ မ၊ ကျွန်တော့်အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဒေါသတကြီးဟန်နှင့် အော်ပြောနေရင်းကနေ ကောင်လေး၏လေသံက ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်းသွားကာ လေသံက နိမ့်ကျသွားရပြီးနောက် သွားကြားထဲကထွက်လာသော လေသံမျိုးဖြင့် မိမိကို အေးစက်စက်ကြည့်လာတော့ကာ...

“အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို ကျုပ်ရအောင် ဖျက်ပြမယ်”

ပြောပြီးနောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ ဒါပေမယ့် နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း လှမ်းပြီးတော့မှ နောက်ကို ပြန်လှည့်လာပြန်တာ သံပန်းတံခါးမှာတိတ်နဲ့ သူကပ်ထားသည့် ပန်းစည်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲယူခွာပစ်လိုက်ကာ သံပန်းတံခါးနှင့် ဒေါသတကြီး ရိုက်ခြွေပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“အာ... ကဲကွာ... ကဲကွာ... ကဲကွာ...”

စိတ်မှ ပုံမှန်ရှိသေးရဲ့လားဆိုသော အတွေးနှင့် ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်က အနည်းငယ်ကြောက်သွားရကာ နောက်ဘက်သို့ပင် ခြေသုံးလေးလှမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်မိ၏။ နှင်းဆီပန်းပွင့်ဖတ်အကြွေတွေက ခြေရှေ့မှာ ဖွဲခနဲဖွဲခနဲ လွင့်စင်ထွက်ကုန်သည်။ ကောင်လေးက စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ပစ်ပြီးတော့မှ လက်ထဲမှ ကျန်နေသည့် ပန်းတွေမရှိတော့သော ပန်းစည်းငုတ်တိုကို မြေပေါ်မှာချနှင်းကာ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေဖြင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်ဝေဝေလှိုင်ကတော့ ရင်ဘတ်ဖိကာ ထိတ်လန့်ရင်း ဖျန်ခဲ့ရ၏။ မိမိက လက်လျှော့လိုက်စေချင်သဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဟာ ပေါက်ကွဲရန် တာစုနေတဲ့ ဗုံးတစ်လုံးကို စနက်တံဖြုတ်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်နေခဲ့လေပြီလား။

“ဒါဆို သူက လက်ထပ်တော့မှာပေါ့၊ မင်းဘာဆက်လုပ်
မယ်စိတ်ကူးထားလဲ”

မင်းမျိုးက တအံ့တဩဖြင့် ရေရွတ်မေးမြန်းလိုက်ခြင်း
သာဖြစ်သော်လည်း မ၊ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုသည့်စကားက
ဩားရတိုင်း သူ့အသည်းကို တဆစ်ဆစ်နာလာစေ၏။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို မရ၊ရအောင်
ဖျတ်ရမှာပေါ့”

အမုန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

“မလုပ်ပါနဲ့လားကွာ၊ မင်းကို သူပိုမုန်းသွားပါဦးမယ်”

“အဟက်. . . အမုန်း၊ ဟုတ်လား၊ သူ့ဆီက ငါ့အတွက် အမုန်းဆိုတာ မဆန်းတော့ပါဘူးကွာ၊ မုန်းစမ်းပါစေ၊ ဒီထက်ပိုမုန်းသွားလည်း ဘာမှပိုမထူးပါဘူး၊ အဓိကက သူ့ကို ငါပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ပဲ၊ ငါကလွဲပြီး သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်ရဘူး”

ရာဇာဓိပတိက မဟုတ်သေးဘူးဆိုသည့် အထာဖြင့် ခေါင်းယမ်း လိုက်ရင်းက. . .

“မင်းကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းပါတယ်လို့ ပြောထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မင်းအနားမှာ မင်း တစ်သက်လုံး ခေါ်ထားရဲတယ်ပေါ့၊ မင်းပဲ နာကျင်နေ ရမှာလေ၊ ငါသာဆိုရင်တော့ ခေါ်ထားရဲမှာမဟုတ်ဘူး ဆီဇာ”

“နာစမ်းပါစေ၊ ငါပြုံးပြုံးကြီး ခံယူလိုက်မယ်၊ သူ့မုန်းလို့ နာကျင်ခံစားရမှာထက် သူ့ကိုမပိုင်ဆိုင်လိုက်ရလို့ နာကျင်ခံစားရမှာက ငါ့အတွက်ပိုဆိုးတယ်ကွာ၊ ငါ့ အတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ပဲ”

မင်းမျိုးနှင့် ရာဇာဓိပတိက စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားကြ ပုံဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဟင်း. . . သူ

တို့မှ မခံစားဖူးတာ။ ကိုယ့်အသည်းတွေ ပေါက်ထွက်မတတ်ချစ် နေရတဲ့ မိန်းကလေးက တခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို တစ်သက်တာခိုဝင်တော့မယ့် ခံစားချက်မျိုးကို သူတို့မှ မခံစားဖူး ကြတာပဲ။

“တချို့ကိစ္စတွေမှာ ကိုယ်က ဆက်လျှောက်ချင်သေး ပေမယ့် လမ်းဆုံးနေတာမျိုးလည်း ရှိတတ်သေးတယ် လေ ဆီဇာရာ၊ ငါတို့က မင်းအတွက်ပြောတာပါ”

ရာဇာဓိပတိက ကိုယ့်စိတ်ကို အနည်းငယ်ထိန်းချုပ်လို့ ရလို့ ရခြား မျှော်လင့်ချက်မျိုးဖြင့် ဆိုလာပြန်၏။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ လက်ခံပေးလိုက်လို့မရ။ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်စိတ်က ငယ်ထိပ်ကို ရောက် နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“လမ်းဆုံးပြီလို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ လမ်းဆုံးရင် ငါ့တာ သာ လမ်းသစ်ဖောက်ပြီး လျှောက်မယ်၊ မင်းတို့ကြားဖူး ပါတယ်၊ ကစားပွဲတစ်ခုမှာ ပွဲသိမ်းခရာမမှုတ်ခင် နောက် ဆုံးစက္ကန့်အထိ ပွဲရဲ့အဖြေဟာ အပြောင်းအလဲဖြစ်နိုင် သေးတယ်ဆိုတာလေ၊ အခုက ပွဲမပြီးသေးပါဘူး၊ ပွဲက အခုမှ အရှိန်မြင့်လာတာ၊ ပွဲသိမ်းခရာ မှတ်တဲ့အချိန်မှာ အောင်နိုင်သူဟာ ငါပဲဖြစ်ရမယ်. . .”

ပြောပြီးနောက် ဆီဇာက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့်

ရှာဖွေခြင်း

ပန်းအိုးထဲမှ နှင်းဆီပန်းလေးကိုလက်ဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ခြေ
ပစ်လိုက်သည်။ နှင်းဆီက ဆူးနှင့်နှင်းဆီခွံ ဆီဖောလက်များကြား
မှ သွေးတွေက မြင်မကောင်းအောင် ယိုစီးကျလာ၏။ ဒါပေမယ့်
လက်က ဆူးဒဏ်ဟာ သူ့ကို နာကျင်တယ်လို့ မခံစားစေရဘဲ
နှလုံးသားကသာ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် နာနေခဲ့လေ၏။

ဘုန်းထက်မြတ်နှင့် လမင်းတို့က အင်တာနက်မှာရှိ
သည့် ဖိတ်စာပေချိတစ်ခုထဲဝင်ကာ ဖိတ်စာဒီဒိုင်းတွေကို နှစ်
ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ရွေးထုတ်နေမိကြစဉ်မှာပင်
အနားကိုလူတစ်ယောက် လာရပ်သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိကြ
လေသည်။

ရှာဖွေရေး

အမုန်းတုံ့သွား အချစ်ရထား

အနားကို ရောက်လာသူက ဆီဇာမင်းမြတ်...။

“မင်း... ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ၊ ထွက်သွား... ခု ထွက်သွား”

အလိုမကျသလိုပြောလိုက်သည့် ဘုန်းထက်မြတ်၏ စကားအဆုံးမှာပဲ ဆီဇာမင်းမြတ်က လွတ်နေသောခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက်...။

“မသွားဘူး၊ မ၊တို့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆို၊ အဲဒါဟုတ်လား”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

ဆီဇာမင်းမြတ်က ဘုန်းထက်မြတ်အား စားတော့ဝါးတော့မတတ် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်းက စားပွဲကိုလည်း ဘုန်းခနဲပုတ်ချလိုက်ကာ...။

“ကျုပ်မေးနေတာ မ၊ကိုးခင်ဗျား ကြားထဲက ဝင်မဟောင်နဲ့”

“ဟေ့ကောင်... မင်းစကားပြောတာ မမိုက်ခိုင်းနဲ့၊ ဒါ ဝါချစ်သူကွ”

“ခင်ဗျားကို ဝင်မပြောနဲ့လို့ ပြောနေတာ နားမပါဘူးလား”

ဆီဇာမင်းမြတ်က ပြောလည်းပြော ထိုင်နေရာကနေလည်း

ထရပ်လိုက်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကုန်းလိုက်ပြီးနောက် ဘုန်းထက်မြတ်၏အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်ကနေစုဆောင်းဆွဲလိုက်ကာ ထိုးမယ်တန်ပြင်လေသည်။ ဘုန်းထက်မြတ်ကလည်း ထိုင်ရာကနေ ဝန်းခနဲထရပ်လိုက်ကာ သူ့အင်္ကျီကိုကိုင်ထားသည့် ဆီဇာမင်းမြတ်၏လက်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ကာ ထိုးဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာပဲ လမင်းက ထရပ်လိုက်ကာ...။

“ဟဲ့... ဟဲ့... နင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်စမ်း လက်ကိုကိုဘုန်း... ကိုဘုန်း အသာနေ၊ လမင်း ပြောမယ်”

သူမက ဘုန်းထက်မြတ်အင်္ကျီကို စုဆွဲထားသည့် ဆီဇာမင်းမြတ်၏လက်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သလို၊ ဘုန်းထက်မြတ်ကို ဆည်းပြော၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကိုလည်း ဝင်ရပ်လိုက်ကာ ဆီဇာမင်းမြတ်ဘက်ကို လှည့်ရင်ဆိုင်လိုက်ပြီးနောက်...။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ လက်ထပ်တော့မယ်၊ နင်သိချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ သွားတော့”

“မဖြစ်ရဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လက်မထပ်ရဘူး၊ မ... မ၊သူ့ကိုလက်မထပ်ရဘူးနော်၊ မ၊ကျွန်တော့်ကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်၊ မ၊ဟာ ကျွန်တော့်အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဆီဇာမင်းမြတ်က အရွှေတစ်ယောက်လို သွေးရွာသွေးတန်းဖြင့်အော်သည်။ လမင်းက သရော်တော်တော်ပြုံးလိုက်ရင်း...။

www.burmeseclassic.com

ရာဇဝင်ကို

“ဟင်း... ရုပ်ရှင်တွေ လာရိုက်နေပြန်ပြီ၊ သွားသေ
လိုက်၊ သိလား၊ နင့်ကို ငါက ဘာကိစ္စလက်ထပ်ရမှာလဲ”
ဆီဇာမင်းမြတ်က စောစောက ဒေါသတွေထွက်ကာ
အော်ဟစ်ထားသော်လည်း အခုကျတော့ လေသံဖျော့လေ
ပြောင်းသွားရကာ...

“ကျွန်တော်က မ,ကို သိပ်ချစ်နေလို့ပေါ့၊ မ,ကို ကျွန်တော်
က ရူးမတတ်ချစ်နေတာ မ,သိပါတယ်မ,ရယ်၊ ကျွန်တော်
ကို မရက်စက်ပါနဲ့၊ နော်၊ ကျွန်တော့်ကိုပဲ လက်ထပ်
မ,ရယ်၊ နော်...”

“အရူး... နင်က အရူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က အရူး၊ ရူးလွန်းရင် ဘာမ
လုပ်တတ်တယ်နော် မ၊ ကျွန်တော် အသာတကြည်
ပြောနေတုန်းမှာ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို ဖျက်သိမ်းလို
ပါ၊ ရှေ့ဆက်တိုးလာရင် ကျွန်တော့်အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

ဆီဇာမင်းမြတ်၏ လေသံနှင့်ပုံစံက အခုကျတော့ စိတ္တ
လူသတ်ကားတွေထဲမှာ ထွေ့ရကြားရလေ့ရှိသည့် လူသတ်
သမားတစ်ယောက်လိုပုံစံမျိုး ဖြစ်လာလေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့
ဘုန်းထက်မြတ်က လမင်းပန်းပေါ်လက်တင်ကာ သူ့ဘေးဘ
ကိုဆွဲယူကာ ယှဉ်ရပ်ထားစေလိုက်ရင်းက ဝင်ပြောသည်။

အမန်းတံသွား အချစ်ရထား

“မင်းက ငါတို့ကို လာခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ ဟက်ဟက်
စိတ်တော့မကောင်းဘူး၊ မင်းကဏ္ဍကပြီးသွားပြီ၊ မင်း
လစ်လိုက်တော့”

ဘုန်းထက်မြတ်၏ စကားအဆုံး ဆီဇာမင်းမြတ်မျက်နှာ
တတည်တင်းသွားကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မမှိတ်မသုန်စိုက်
ကြည့်နေလေသည်။ ခဏကြာတော့မှ ဆီဇာမင်းမြတ်မျက်နှာက
အည်တင်းနေရာကနေ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးတစ်ဖက်တည်း
အဖြည်းဖြည်း ကော့တက်ပြုံးလာကာ...

“ဟက်... ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့က ရှေ့ဆက်မယ်
ဆိုလည်းလုပ်ကြပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့လက်
ထပ်ပွဲကို ရအောင်ဖျက်မှာပဲ”

ဆီဇာမင်းမြတ်စကားအဆုံး လမင်းကလည်း နှုတ်ခမ်းတွေ
ကို ပွင့်ဟမသွားစေရန် စေ့ပိတ်ထားရင်းကနေ သဘောတကျ
အမင်ပြုံးပေးလိုက်ရင်း...

“ဟင်း... နင်ခြောက်တိုင်း ကြောက်တဲ့အထဲမှာ ငါတို့
မပါဘူး၊ သိလား၊ နင့်လောက်တော့ စာရင်းကို မရှိတာ”
ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ဆီဇာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်

“အိုခေလေ... စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

ရှာဖွေရေး

အကြည့်တွေ အားလုံးက ဆုံသွားကြသည်။ ဒါပေမယ့် သုံးဦးသုံးဖလှယ်မှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးက တစ်ဖက်၊ မျက်လုံးလေးလုံးက တစ်ဖက်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၃)

အဲဒီရဲ့နောက်ပိုင်းနေ့တွေမှာတော့ ဘုန်းထက်မြတ်နဲ့
 သမင်းတို့က မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ဖိတ်စာအပ်ခြင်း၊ မင်္ဂလာ
 နတ်စုံအပ်ခြင်း၊ ဟိုတယ်ချိတ်ခြင်း၊ မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ
 ခယ်ခြင်း၊ လက်ထပ်လက်စွပ်ရွေးခြင်းစသဖြင့် များစွာသော
 ဆုတောင်းရာများဖြင့် အပြင်ကိုနေ့တိုင်းထွက်ရတော့ကာ အလုပ်ရှုပ်
 သွားကြလေတော့၏။ အဲဒီလို သူမတို့သွားလေရာနောက်ကို
 ငည်း ဆီဇာမင်းမြတ်က တကောက်ကောက်လိုက်နေတော့တာ
 ကို သူမတို့ကို ခံစားချက်မဲ့သော မျက်လုံးတွေဖြင့် မခိုတ်မသွန်

ရှာဖွေရေး

အမြဲကြည့်နေတော့တာဖြစ်သည်။ ဘာစကားမှတော့ လာမပြော။ သူမတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ အမြဲရှိနေကာ တစ်ခုံစုကို ကြံစည်နေပုံမျိုးပါပင်။

ဒီတော့ သူမတို့မှာ တစ်ဖက်က မင်္ဂလာပွဲကို စီစဉ်ရသလို ပွဲကိုဖျက်အောင်ဖျက်မယ်လို့ ကြုံးဝါးထားသည့် သူ့စကားကြောင့် သူ့ကိုလည်း လွတ်ပေးမထားရဲဘဲ သတိထားနေရတော့လေ၏။

လမင်းက မင်္ဂလာပွဲကျရင် ဖိတ်ရမည့် မိမိဘက်က အသိမိတ်ဆွေတွေကို မေ့ကျန်ခဲ့တာမျိုး မရှိရလေအောင် စာရွက်တစ်ရွက်မှာ တစ်ယောက်ချင်း နာမည်ချရေးကာ မှတ်နေမိတုန်းမှာပဲ အခန်းထဲကို ဒေါ်လေးဝင်လာသည်။

“သမီးရေ... ခြံရှေ့မှာ ဆီဇာမင်းမြတ်ရောက်နေပြန်ပြီ၊ ဘာလုပ်ဦးမယ်မသိဘူး”

ဒေါ်လေးစကားကြောင့် လမင်းက ကျွတ်ခနဲတစ်ချက် ဝှံ့သပ်လိုက်ကာ ထိုင်ရာမှထပြီးနောက် ပြတင်းတံခါးလိုက်ကာစတို အသာမက ခြံရှေ့ဘက်ကို အသာချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

အဟုတ်ကိုပဲ ဆီဇာမင်းမြတ်ရဲ့ကားက သူမတို့ခြံရံ့မှာ ရပ်ထား
ကာ အဲဒီရပ်ထားသည့် ကားအဖိုးပေါ်မှာမှ ခြေချိတ်ကာထိုင်ရင်း
သူမရှိရာ အခန်းဘက်ကို မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေသော ဒင်းကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ထားလိုက် ဒေါ်လေးရယ်၊ သူ့ဘာသာ ပြန်လိမ့်မယ်၊
ခေါင်းထဲ ထည့်မနေနဲ့။”

“အေးအေး... ဒါဆို ဒေါ်လေး အိပ်တော့မယ်နော်”
“ဟုတ်... ဒေါ်လေး”

ဒေါ်လေးပြန်ထွက်သွားတော့မှ သူမလည်း ခုတင်ပေါ်မှာ
ပြန်ဝပ်လျားမှောက်ကာ နာမည်စာရင်းကို ပြန်ချရေးနေလိုက်
သည်။ အလုပ်ထဲမှာ ဈာန်ဝင်သွားသည့်နောက်မှာတော့ သူမတ
ခြံရံ့က အယုတ်တမာကိုလည်း မေ့လျော့သွားရတော့၏။

လူတွေ ကုန်သလောက်နီးပါး ရေးချပြီးသွားစဉ်မှာတော့
သူမတ လက်တွေ့ကိုဆန့်တန်းလိုက်ကာ အပျင်းကြောတစ်ချက်
ထုတ်လိုက်သည်။ ကုပ်ကို ဘယ်ညာယိမ်းကာ ချိုးလိုက်ပြီး
နောက်တော့မှ အိမ်ရှေ့ဘက်ကိုသတိရသွားကာ ခုတင်ပေါ်ထ
ဆင်းပြီး လိုက်ကာစကြားကနေ အသာ ချောင်းကြည့်မိစဉ်မှာ
တော့ အစောပိုင်းတုန်းက တွေ့ရသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့်ပင် ကားပေါ်
ကနေ သူမရှိရာ အခန်းဘက်ကို မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေသော
ဆီဇာမင်းမြတ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဘုရားရေး... သူ... သူရှိနေသေးပါလား။
အတွေးနဲ့အတူ သူမက နံရံကပ်နာရီဆီကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်လိုက်မိတော့ ညတစ်နာရီထိုးနေပြီ။ အခုထိ သူမပြန်သေး။
သူ့ဘာတွေများ ကြံစည်နေတာပါလိမ့်။ အို... သူ့ဘာသာ
ဘာပဲကြံကြံပေါ့။ သူက ဘာများ လုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။

နောက်တော့သူမက သူ့ကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားလိုက်
ကာ အိပ်ချင်လာပြီမို့ အိပ်ရာထဲဝင်ပြီးနောက် မကြာခင်မှာပဲ
အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ဒီလိုနှင့် မနက်မီးလင်းလို့ အိပ်ရာကထကာ မျက်နှာသစ်ဖို့
လုပ်တော့မှ သူမက ခြံရံ့ကသူ့ကိုသတိရကာ ဘာရယ်မဟုတ်
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာတော့ သူက ညက ပုံစံအတိုင်းနဲ့ပင်
(နည်းနည်းလေးတောင် လှုပ်ရဲ့လားမသိ) ရှိနေသေးတာကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဘုရားရေး... သူရှိနေသေးပါလား။ သူမက အထိတ်တ
သန့်ဖြစ်သွားရကာ လိုက်ကာကို ပြန်စေ့လိုက်စဉ်မှာပဲ တံခါး
ခေါက်သံ သုံးလေးချက်ထွက်လာပြီးနောက် ဒေါ်လေးက အခန်း
ဆဲဝင်လာလေတော့သည်။

“သမီးတွေ့လား၊ အိမ်ရှေ့မှာ ရှိနေတုန်းပဲ”

“တွေ့တယ် ဒေါ်လေး၊ အခုပဲ ကြည့်နေတာ”

ရာဇဝင်ကို

“တစ်ညလုံး မပြန်ဘူးသိလား၊ ညသုံးနာရီလောက်က
 ဒေါ်လေးထကြည့်သေးတယ်၊ အခုလိုပဲ မလှုပ်မယှက်
 ကြီးထိုင်နေတာ၊ သူ တစ်ခုခု ကြံစည်နေတာလား
 မသိဘူးသမီးရယ်၊ သူ့ပုံကြည့်ရတာ ကြောက်စရာကြီး
 ဒေါ်လေးက ဆီဇာမင်းမြတ်၏လုပ်ရပ်ကြောင့် အနည်း
 ငယ် စိုးရိမ်နေပုံမျိုးဖြစ်ကာ သူမသည်လည်း အခုကျမှ ဆီဇာမင်း
 မြတ်ကို ထိတ်လန့်စ ပြုလာခဲ့လေသည်။ ယောက်ျားသားတစ်
 ယောက်ဟာ တစ်ညလုံး အိမ်မပြန်ဘဲ မိမိရဲ့အခန်းဆီတို့
 မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေခဲ့သည့်အဖြစ်ဟာ တွေးကြည့်လျှင် ဘယ်
 လောက်တောင် ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလိုက်ပါသည်လဲ။
 တကယ့်ကိုပဲ သူ့ရွေးသွားပြီလား။

နောက်တော့ သူမက စိတ်ထဲမှာ တုန်လှုပ်လာရပြီ။
 ကိုဘုန်းကိုပဲ လှမ်းဖုန်းဆက်ကာ ခေါ်လိုက်မိတော့သည်။

“ဟယ်လို... ကိုဘုန်း၊ လမင်းပါ”

ဘုန်းထက်မြတ်က လမင်းတို့ခြံရွှေ့ကို ရောက်သည်နှင့်
 ဘားဟွန်းကို နှစ်ချက်လောက်တီးလိုက်ပြီးနောက် ကားပေါ်က
 နှုတ်ဆင်းလိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့စဲ အကဲခတ်
 ကြည့်စဉ်မှာပဲ လမင်းက ခြံတံခါးသော့တွဲကိုကိုင်ကာ ဖွင့်ထွက်
 တလေသည်။

“ဟိုကောင်ရှိတယ်ဆို၊ ဘယ်ရောက်သွားလဲ လမင်း”
 လမင်းက ပင့်သက်တစ်ခုကို ရှိုက်လိုက်ရင်း...

“ပြန်သွားပြီ၊ အခုလေးတင်ပဲ ပြန်သွားတာ၊ တစ်ညလုံး
 ခြံရွှေ့မှာ ရှိနေတာ”

ဟုဆိုလာ၏။ သူက လမင်းကို စိတ်မချသလို ကြည့်လိုက်
 သည်။ ဟိုအရူးက ဘာတွေ ကြံစည်နေတယ်မသိ။

ရှာဖွေရေး

“ညကတည်းက ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီးရော လမင်းရယ်”

“လမင်းက သူတစ်ညလုံးနေမယ် မထင်ဘူးလေ၊ အစော ပိုင်းကတွေ့နေပြီး လမင်းက အိပ်သွားတာ၊ မနက် လင်းလို့ ကြည့်လိုက်တော့မှ တစ်ညလုံး မပြန်ဘူးဆို တာ သိတာ၊ အဲဒါနဲ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့ ကိုဘုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာ”

“ဒီကောင် တစ်ခုခုကြုံနေတာတော့ သေချာတယ်လမင်း ဒီနေ့အချိန်ရသလောက် ကိုယ် လမင်းနဲ့အတူနေပေး မယ်၊ နောက်နေ့တွေကျရင်လည်း လမင်းတစ်ယောက် တည်း အပြင်မထွက်နဲ့၊ တစ်ခုခုဆို ကိုယ့်ကိုဖုန်းဆက် ကွာ၊ လမင်းကို ကိုယ်စိတ်မချဘူး၊ မင်္ဂလာပွဲကိုသွားရင် လည်း ကိုယ်ပဲ လာကြိုပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း... ”

နောက်တော့မှ သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စေ့ ကြည့်ပြီး ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ ကားကိုခြံထဲအထိမောင်းဝင် လာခဲ့လိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၄)

အခန်း (၁၄)

(မဂ်ဂါယာဆောင်သည့်နေ့...)

လမင်းတို့ခြံထဲကနေ ထွက်လာသည့်ကားပေါ်မှာ ဘုန်းထက်မြတ်နှင့် လမင်းတို့က သတို့သမီး၊ သတို့သားဝတ်စုံတွေနှင့် ခါလာကြသည်။ ဘုန်းထက်မြတ်က ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းတာတာဖြစ်ကာ မကြာခင်ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည့် ချစ်သူလေး၏ နှုတ်နှာကို ကြည့်မဝဘဲဖြစ်နေရ၏။

လမင်းတို့ကား သူမတို့လမ်းကြားထဲကနေ လမ်းမကြီးပေါ်
ကို တက်သွားစဉ်မှာတော့ သူမတို့လမ်းထိပ်မှာ အသင့်စောင့်နေ
သည့် တက္ကစီတစ်စီးက နောက်ကနေ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်ပါလာ
လေ၏။ ထိုတက္ကစီပေါ်မှာပါလာသည်က ဆီဇာမင်းမြတ်။

ဆီဇာမင်းမြတ်က သူ့ကားကို ယူလာရင် သူမတို့ရိပ်မိ
မှာစိုးသဖြင့် တက္ကစီတစ်စီးငှားကာ လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်ကာ
အခွင့်အရေးကို ချောင်းကာပါလာခဲ့၏။ ဒါကို ရှေ့ကားပေါ်က
လမင်းနဲ့ ဘုန်းထက်မြတ်တို့ကတော့ မသိရှာ။ မင်္ဂလာပွဲဆင်
နွဲ့ကာနီးမို့ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေကြကာ နှစ်ယောက်သားက
စကားတပြောပြောနှင့် ရှိနေခဲ့တာဖြစ်လေသည်။

ဒီလိုနှင့် စတိုးဆိုင်တစ်ခုရှေ့အရောက်မှာတော့ ဘုန်းထက်
မြတ်က ကားကိုခဏရပ်ကာ စုန်းတာဝါဝယ်ဖို့ ဆင်းသွားလေ
သည်။ ဘုန်းထက်မြတ်က သတိုးသားဆိုပေမယ့် အပေါ်က တိုက်ခွဲ
တွေ ခေါင်းပေါင်းတွေလည်း မဝတ်ထားသေးဘဲ အောက်က
ချိတ်ပုဆိုးနှင့် အပေါ်ကလည်း စတစ်အင်္ကျီကိုသာ ဝတ်ထား
သေးတာ မှီဆင်းသွားလို့ အဆင်ပြေသော်လည်း သူမကတော့
သတိုးသမီးဝတ်စုံကို ဝတ်စုံပြည့်ဝတ်ထားတာမို့ ကားပေါ်မှာ
ကျန်နေခဲ့လိုက်လေသည်။

ဒီမှာတင်ပဲ ကျားချောင်းချောင်းနေတဲ့ ဆီဇာမင်းမြတ်အ
တွက်က မဟာအခွင့်အရေးကြီးဖြစ်သွားကာ ဘုန်းထက်မြတ်
စတိုးဆိုင်ထဲ ဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူက တက္ကစီပေါ်
ကနေ ခပ်မြန်မြန်ပဲဆင်းလိုက်ကာ သူမတို့ကားထဲကို ကား
မောင်းသူဘက်မှ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

အဲဒီအချိန် ကားထဲမှာရှိနေခဲ့သည့် လမင်းက အောက်
က ထိုင်မသိမ်းအစကို ပေသွားမှာစိုးသဖြင့် ငုံ့ကိုင်းကာ အစတွေ
ကို သိမ်းနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူမဘေးကိုလူတစ်ယောက်ဝင်
ထိုင်လာတာကို ရိပ်ခနဲအတွေ့မှာတော့ သူမက ဘုန်းထက်မြတ်
ပြန်လာတယ်ပဲ အထင်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်ရင်းက...

“တာဝါဝယ်တာ မြန်လှချည်လား၊ ဟင်... နင်... နင်
က ဘယ်လိုလုပ် ဒီကားပေါ်... အူး... ဝူး... ဝူး...”

သူ့ကိုတွေ့ကာ ထိတ်လန့်တကြားနှင့်အော်ဟစ်ဖို့
ကြိုးစားလိုက်သည့် သူမကို ဆီဇာက အသင့်ယူလာသည့် မေ့
ဆေးတို့ထားသော အဝတ်ဖြင့်အုပ်ကာ မေ့မျောသွားစေလိုက်
သည်။ သူမက အစတော့ ရုန်းကန်ကာ ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် အော်ဟစ်
နေသော်လည်း သိပ်မကြာလိုက်သည့် အချိန်အတွင်းမှာပင်
မေ့ဆေးအရှိန်ဖြင့် မေ့မျောသွားရတော့၏။

ရှာဖွေရေး

ဒီတော့မှ ဆီဇာမင်းမြတ်က သဘောတကျဖြင့် လေတစ်
ချက်ကို ရွှီးခနဲချွန်လိုက်ကာ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်လေ
သည်။ ကံကြမ္မာက သူ့ဘက်မှာ ရှိနေလေတော့ ဘုန်းထက်မြတ်
ကလည်း ကားသော့ကို ဖြုတ်မသွားဘဲ သော့ပေါက်မှာ ဒီအတိုင်း
တန်းလန်းထားခဲ့ခြင်းနှင့်ကြုံလိုက်ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

စတိုးဆိုင်ထဲကနေ ဘုန်းထက်မြတ်ပြန်ထွက်လာစဉ်မှာ
တော့ ကားက ရပ်ထားသည့်နေရာမှာ မရှိတော့ချေ။

ဆီဇာမင်းမြတ်မောင်းလာသည့် ကားက မြို့ပြင်လမ်းမပေါ်
မှာ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ ဆီဇာဘေးက ခုံပေါ်မှာကတော့
လမင်းက သတိလစ်လျက်အနေအထားဖြင့်ပါလာ၏။ ဒတ်ရှ်ကုတ်
ပေါ်မှာရှိသည့် လမင်း၏ဖုန်းကတော့ အဆက်မပြတ်မြည်နေ
တာ အတော်ကြာပြီ။

ဆီဇာက စိတ်ရှုပ်လာသည်နှင့် ထိုဖုန်းကိုယူကာ ပါဝါ
စိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာသောအချိန်မှာတော့ သူမက လူးလွန်ကာ သတိပြန်ရလာလေ၏။ သူမက သတိရချင်းမှာတော့ အဖြစ်အပျက်ကို ဇဝေဇဝါ။ ခေါင်းကိုကိုင်ကာ သူမဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို ပြန်တွေးယူနေပုံပင်။ နောက်တော့မှ သူမအကြည့်က သူ့ဘက်ကို ရောက်လာပြီးနောက် သူ့ကိုအတွေ့မှာတော့ သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရင်းက...

“ဟင်... နင်... နင်ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ”

ဆီဇာက သဘောတကျ ပြုံးလိုက်ကာ ခပ်အေးအေးလေသံမျိုးဖြင့်ပင် ဘာမှမထူးခြားသည့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုထိ ပြောပြသည့်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“မ,ကို ကျွန်တော် ကားတင်ပြေးလာတာလေ၊ အပဲခူးတောင်ကျော်လာပြီ”

သူမမျက်လုံးတွေက ပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားကြတာ သူ့အား စားတော့ဝါးတော့မတတ် ကြည့်လာပြီးနောက်...

“ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ လူယုတ်မာ၊ နင် လူယုတ်မာရပ်... ကားကို အခုရပ်စမ်း”

သူမက ပြောလည်းပြော၊ ပြောနေရင်းကနေလည်း စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် သူ့အားလက်သီးဆုပ်တွေ့ကာ တဘုန်းဘုန်း ထုလာတော့သည်။

“နင့်ကို ကားရပ်လို့ ပြောနေတယ်လေ၊ ရပ်... အခုရပ်ကားကို”

“မရပ်ဘူး၊ ကျွန်တော် မ,ကို ခိုးလာခဲ့တာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်လွတ်အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် မ,ကို ကျွန်တော်ဆုံးရှုံးရတော့မှာလေ၊ မ,ကို တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ဘယ်တော့မှ ထည့်မပေးလိုက်နိုင်ဘူး၊ မ,ဟာ ကျွန်တော့်အတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မ, ကျွန်တော့်ကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်”

“မထပ်ဘူး၊ နင့်လို အရူး အရိုင်းအစိုင်းကောင်ကို ဘာကိစ္စလက်ထပ်ရမှာလဲ၊ ရပ်... ကားကို အခုရပ်၊ မရပ်ရင် ငါ ခုန်ချလိုက်မှာနော်”

သူမက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဖို့လုပ်သည်။ ဒါပေမယ့် တံခါးက လော့(ခံ)ချထားသဖြင့် ဘယ်လိုမှဖွင့်လို့မရ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခည်း အကူအညီရလိုရငြားကြည့်၏။ ဒါပေမယ့် တရိပ်ရိပ်မြူးနေသည့် ကားပေါ်က အဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်သူကများ ခိုင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“နင့်ကို ကားရပ်လို့ပြောနေတယ်လေ၊ အခုလောက်ဆို ဒေါ်လေးနဲ့ကိုဘုန်း ငါ့အတွက် စိတ်ပူနေလောက်ပြီ၊ ငါ ပြန်မယ်၊ ရပ်... ကားကိုရပ်”

“မရပ်ဘူး၊ မ၊ ကျွန်တော် မ၊ကို တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် ခေါ်လာတာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်မလွတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် ကိုပဲ ပြန်ချစ်လိုက်ပါမ၊ရယ်၊ ဘယ်ကောင်မှ မ၊ကို ကျွန်တော့်လောက် မချစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပြန်ချစ် လိုက်ပါမ၊ရယ်... နော်...”

“မချစ်ဘူး၊ နင့်ကို သေတောင်မချစ်ဘူး၊ မုန်းတယ် နင့်ကို ငါ အရမ်းမုန်းတယ်၊ ရပ်... ကားကို အခုရပ်ဟာ ရပ်”

သူမက မျက်ရည်တွေစီးကျကာ ခေါင်းကို ဘယ်ညာ ရမ်းရင်း အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်သည်။ ဒါမေပယ့် သူ့မှာ သူမထံ လက်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ အစီအစဉ်မရှိ။ ခေါ်လာတာ ဘယ်ညာ တစ်ဘဝစာအတွက် ခေါ်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူမက သွေးပျက်နေသူတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပြောနေတာ သူ့ကို အားရှိသမျှဖြင့် ရိုက်ပုတ်တွန်းထိုးလာတော့ သူ့မှာ ကားကို အာရိုက်စိုက်ပြီးမောင်းဖို့ရာ အခက်တွေ့လာသည်။

“မ... ငြိမ်ငြိမ်နေလေဗျာ၊ ကားမှောက်ပြီး နှစ်ယောက် စလုံး သေကုန်လိမ့်မယ်”

မင်္ဂလာမိတ်ကပ်လိမ်းထားသည့် သူမမျက်နှာက မိတ်ကပ် တွေဟာ ချွေးတွေဖြင့်ပေပွကုန်ကြကာ အိုင်းလိုင်နာအမည်းနဲ့

ထားသည့် သူမမျက်လုံးတို့မှလည်း မျက်ရည်များကြောင့် အမည်းရောင်စီးကြောင်းကြီးတွေက မျက်လုံးကနေ ပါးပေါ်ကို ကျဆင်းလာတော့သည်။

“သေမယ်၊ နင့်လိုကောင်ကို လူမယ့်အစားတော့ သေသွား တာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဖယ်...”

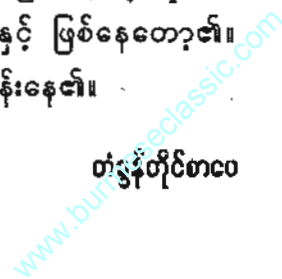
သူမဟာ သေမထူးနေမထူးပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့ဘက်ကို ညွတ်တိုင်းလာကာ သူ့လက်ထဲမှ ကားစီယာတိုင်ကို ဆွဲလုကာ လှည့်လာတော့ သူ့မှာ အထိတ်တလန့်ဖြင့် လက်တစ်ဖက်က သူမကို တွန်းထုတ်ရသလို ကျန်လက်တစ်ဖက်ကလည်း ကားကို ပြန်ထိန်းရ၏။

“မ၊ မလုပ်နဲ့လေဗျာ၊ ဟာ... မလုပ်နဲ့လေ၊ မ...”

ဒါပေမယ့် သူမက မရ၊ သူ့လက်ထဲက စီယာတိုင်ကို ဆွဲလုကာ လမ်းဘေးသို့ ထိုးချဖို့လုပ်ရင်း ရူးသွပ်သွားသူတစ် ယောက် ဘာကိုမှ မကြောက်တော့သလို ပုံစံမျိုးဖြစ်လာတော့ သည်။

“သေမယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး သေကြမယ်၊ အဲဒါမှ ငါ့မောင်အတွက်ပါ ကလဲ့စားချေပြီးသားရမှာ...”

ကားက လမ်းပေါ်မှာ တည့်တည့်မပြေးတော့ချေ၊ ဟိုဘက် ပြေးသွားလိုက်၊ ဒီဘက်ပြေးသွားလိုက်နှင့် ဖြစ်နေတော့၏။ သူကလည်း ကားကိုမရုရအောင်ပြန်ထိန်းနေ၏။

ဒီမှာတင်ပဲ စီယာတိုင်ကို ဆွဲလှလို့မထူးခြားသည့်အခါ သူမက သူ့ပခုံးအား ရုတ်တရက် ကုန်းကိုက်လာတော့၏။

“အား . . .”

အငြိုးတကြီးနှင့် အားကုန်ထုတ်ကာ ကိုက်သည်ဖြစ် ရာ သူ့မှာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်ပစ်လိုက်မိ သည်။ ပြီးတော့ ရုတ်တရက်အကိုက်ခံလိုက်ရတာမို့ နာကျင် ထိတ်လန့်သွားရကာ စီယာတိုင်ဆီမှာ အာရုံလွတ်သွားသည့် သူ့လက်ထဲကနေ သူမက စီယာတိုင်ကို နောက်တစ်ခါ ပြန်ဆွဲလှ ကာ လှည့်ပြန်သည်။ ဒီတော့ သူ့မှာ နာကျင်တာကိုလည်း မမူ အား။ ကားမတ်မီးမှောက်ဖို့ကိုပဲ အာရုံစိုက်ကာ ပြန်ထိန်းရလေ တော့သည်။

“သေမယ်၊ ငါလည်းသေမယ်၊ နင့်ကိုပါ အပါခေါ်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့မ၊ရယ်၊ မလှုပ်နဲ့၊ မ . . .”

နှစ်ယောက်သား တွန်းထိုးနေကြတုန်းမှာပဲ ရှေ့တည့် တည့်ဆီမှ ကုန်တင်ကားတစ်စီးက သူ့မျက်လုံးထဲသို့ ရိပ်ခနဲတိုး ဝင်လာလေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရကာ . . .

“မ . . . ရှေ့မှာ ကားလာနေတယ်၊ လွှတ်ပါ မ၊ရယ်၊ မ . . . ဟာ . . .”

သူ့အပြောက နောက်ကျသွားရကာ ကားက မျက်နှာချင်း ဆိုင်လာနေသည့် ကုန်တင်ကားကြီးဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးဝင်သွားတော့၏။ သူက ကားဘရိတ်ကို နင်းဖို့ကြိုးစားသော် လည်း ကားက အရှိန်ပါနေတာကြောင့် မမီတော့ချေ။

“အား . . .”

သူမက ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ် ပစ်လိုက်ကာ အော်သည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သူက ဘယ်လိုမှ ရပ်တန့်ဖို့မမီတော့သည့် ကားကို ထိန်းချုပ်ဖို့မကြိုးစားတော့ဘဲ သူမ အထိမနာဖို့ကိုပဲ အာရုံစိုက်လိုက်တော့ကာ သူမခန္ဓာကိုယ် ပေါ်ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်မှောက်ချကာ ကာကွယ်ပေးထားလိုက် တော့လေသည်။

“မ . . .”

ကားနှစ်စီး အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တိုက် မိသံက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းစွာ ထွက်ပေါ် လာလေသည်။ တရိတ်နင်းသံ၊ ကတ္တရာလမ်းနှင့် ကားတာယာ ခွတ်ဆွဲသံ၊ မှန်ကွဲသံများဖြင့် ဆူညံပွက်လော ရိုက်သွားတော့ သည်။

ကားခေါင်းခန်းတံခါးတွေပွင့်ထွက်ကုန်သလို ကားမှန်
 တွေလည်း ရစရာမရှိအောင် ကြွေမွကုန်ပြီး မီးခိုးတွေ တအူအူ
 ထွက်နေသည့် ကားပေါ်မှာ လမ်းက ကြောင်စိစီမျက်လုံးများ
 ဖြင့် အကြီးအကျယ် ရှောင်ရလျက်ရှိသည်။ သူမနဖူးမှ သွေးတွေ
 ကလည်း မြင်မကောင်းအောင် စီးကျလျက်ရှိ၏။ အဲဒီလိုဖြစ်နေ
 သည့် သူမ၏ပေါင်ပေါ်မှာတော့ ဆီဇာမင်းမြတ်က သွေးအလှူ
 လူးဖြင့်ရှိကာ သူမကို မော့ကြည့်နေရင်း...

www.burmeseclassic.com

အမန်းဘုံသွား အချစ်ရထား

“မ...မ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်... အ...”

ဆီဇာက အသက်ရှူမဝတော့ဟန်ဖြင့် လေကိုအငမ်းမရ ရှူကာ အားယူနေ၏။ သူ့ပါးစပ်ထဲ၊ နှာခေါင်းထဲနှင့် မျက်လုံးများ ကြားမှလည်း သွေးတွေက စွေးစွေးနီကာစီးကျနေ၏။ ဒါပေမယ့် သူက သူ့ဝေဒနာတွေကို ဂရုမထား။ သူမကိုသာ ကြည့်နေရင်း က...

“ကျွန်... ကျွန်တော်က မ,ကို အ... အရမ်းချစ်လို့ပါ မ,ရယ်... အ...”

ဆီဇာက သူ့ပြောချင်တာတွေကို အငမ်းမရပြောနေပေ မယ့် လမင်းကတော့ အသိစိတ်မဲ့နေသူတစ်ယောက်လို ဘာစကား မှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ သူမပေါင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အထားဖြင့် ရှိနေသည့် သူ့အား ကြောင်စိစိမျက်လုံးများဖြင့်သာ ကြည့်နေ လေတော့သည်။ သူမမျက်လုံးများမှလည်း မျက်ရည်တွေ စီးကျ နေ၏။ ဒါပေမယ့် သူမငိုနေတာလည်း မဟုတ်ချေ။ ထုံထိုင်းကာ ဆုံးအနေတာမျိုးဖြစ်၏။

“ဒီဇာတ်လမ်းမှာ... ကျွန်... ကျွန်တော်က ဒဿဂီရိုလို လူဆိုးတစ်ယောက်ပါ မ,ရယ် အ... အချစ်ဇော့မှာ... မင်းသား မဟုတ်ပေမယ့်... ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ထက်တော့... မ,ကိုပိုချစ်ခဲ့ပါတယ် မ,ရယ်”

ပြောပြီးနောက် ဆီဇာက အားယူပြီးလိုက်ကာ လမင်းရဲ့ ပါးကို ထိကိုင်လိုဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဖက်က မြောက်တက်လာ လေသည်။ ဒါပေမယ့် ဆီဇာလက်က သူမ၏ ပါးဆီကို မရောက် လိုက်ချေ။ လမ်းတစ်ဝက်ကနေပဲ အောက်ကိုပြန်ပြုတ်ကျသွား ကာ ဇက်ကျိုးပြီး ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

BURMESE CLASSIC

လမ်းမပေါ်မှာက ခေါင်းချင်းတည်ကာ တိုက်မိလျက်သား
ရှိနေသည့် ကားနှစ်စင်း။ ကုန်တင်ကားကြီးပေါ်က ဒရိုင်ဘာက
သတိလစ်မေ့မျောနေ၏။ ကားကလေးပေါ်မှာကတော့ ကြောင်
စိစိမျက်လုံးများဖြင့် ရှိနေသည့် လမင်း။ သူမပေါင်ပေါ်မှာက
အသက်မဲ့နေပြီဖြစ်သည့် အချစ်လူမိုက်ကလေးတစ်ယောက်။

ပြီးတော့ လမင်းထိုင်နေသော ကားဘက်ခြမ်း၏ အပြင်
မှာတော့ ချစ်လူမိုက်ကလေးရဲ့ စိညာဉ်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်
ချစ်ရသူ သူမအား ငေးကြည့်တိုင်တည်နေ၏။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ အချစ်ရဲ့ကျေးကျွန်
တစ်ယောက်ပါ။ အချစ်ကသာ လက်ယပ်ခေါ်မယ်ဆို
ရင် ဘယ်လိုအခက်အခဲ ဘယ်လိုအတားအဆီးတွေပဲရှိ
ရှိ သူ့ဆီကိုရောက်အောင် သွားချင်တဲ့လူမျိုးပေါ့။ အဲဒါ

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် မ,ရဲ့အချစ်ကိုရဖို့အတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော်က
 ယုန်ငယ်လေးတစ်ကောင်လို ဖြူစင်သင့်ရင် ဖြူစင်ခဲ့
 သလို ဘီလူးတစ်ကောင်လို ကြမ်းတမ်းသင့်တယ်ထင်
 ရင်လည်း ကြမ်းတမ်းခဲ့ပါတယ် မ,ရယ်၊ ကျွန်တော်
 ထင်တာက မ,ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ပဲမုန်းနေ
 စေ၊ ကျွန်တော်ကသာ အချစ်ပေးရင် မ,ရဲ့ အမုန်းတွေ
 နဲ့ထုံမုန်းနေတဲ့ နယ်မြေတစ်ခုတို့ဖျက်ဆီးပြီး မ,ရဲ့ အချစ်
 တွေကို သိမ်းပိုက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ပေါ့၊ တကယ်တမ်းတ
 တော့ ကျွန်တော်စီးနင်းခဲ့တဲ့ အချစ်ရထားဟာ မ,ရဲ့
 အမုန်းဘဲကို မကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
 ကျေနပ်တယ်မ,ရဲ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မ,အချစ်ကို
 ကျွန်တော်မရခဲ့ပေမယ့်လို့ ကျွန်တော့်အချစ်ကိုတော့
 မ,သိအောင် ကျွန်တော် ချပြနိုင်ခဲ့လို့လေ၊ တစ်
 တစ်ရံကျတော့ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်က ချစ်နေရုံလေး
 လည်း ပြီးပြည့်စုံနေတတ်တဲ့ ခံစားချက်ကလေးတစ်
 ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိလိုက်ရပြီလေ၊ ကျွန်တော်
 မရှိတဲ့ဘဝမှာ ပျော်ပါစေ မ,ရယ်. . . ”

လူမိုက်ကလေး ဘယ်လောက်ပြောနေပါစေ။ သူ့ချစ်
 သည့် သူမကတော့ လူမိုက်ကလေးရဲ့စကားတွေကို ဘယ်ထော
 မှ ကြားနိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

သူမက အသက်ခွဲနေသည့် လူမိုက်ကလေးအား ကြောင်စီ
 စီမျက်လုံးများဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေကာ မျက်ရည်တွေ အသံတိတ်စီး
 ကျနေ၏။ ခဏကြာတော့မှ သူမက အသံထွက်ကာ ဝမ်းနည်း
 ဝက်လက်ငို၏။ အဲဒီလိုငိုနေရင်းကနေပဲ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများက
 တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြူးလာပြန်တော့သည်။ ထိုသို့ပြူးနေရာက
 နေပဲ သူမက ခေါင်းမောလှန်ကာ ဣသွပ်သွားသူတစ်ယောက်လို
 အားရပါးရ ရယ်၏။ ရယ်နေရင်းကနေပဲ ရုတ်တရက် ငိုပြန်၏။
 ထို့နောက် သူမ ရယ်ပြန်လေသည်။

ဘဝအမောများ ပြေပျောက်နိုင်ကြပါစေ. . .
 လေးစားလျက်. . . .

ရာဇဝင်ကို
 2 : 09 (pm)
 18 - 2 - 2015
 Wednesday.

ဘဝစိမ်းနုနီ၊ ဗာယကလွဲကြားမှာ
ဘချစ်ခွဲနဲ့တယ် ဘလူးဘလဲပဲ...
ဘင်းပေါ့လေ...
ပိတ ဘရူးပဲဟား

ဘီဒီလို ဘရူးတစ်ပိုင်းခံစားချက်တွေနဲ့...
ပိတ ဘီးလူးဆိုင်းတီးပြီး တပြိုင်တကောင်
နင်ကတော့ ဘဲပြုံးမပျက်...
ပိုထက်တောင် ဆရာကျလွန်းခဲ့ပါတယ်။

မနာပါလှူးလို ပါကြော့ကြော့နဲ့ပေမယ့်
ဘပြေးတော်တူနင်တ...
ခင်ခွင်ဘဝစိမ်းနုနီကို
ပိုထက် ဘဲခင်ရောက်ခဲ့တာနော်။

ပိတ ဂုန်းခိုင်းကြဲနဲ့ပေမယ့်...
နင်က ဘဲပြုံးခိုင်းပဲခွဲပြဲနဲ့တော့
လူတိုင်းဘဲမြင်မှာ...
ပိဟာ ဘဲပိုင်းဘဲခိုင်းတစ်ကောင်ဖြစ်...
ဘီဒီလောက်တောင် နင်က ဘဲစိတ်ကလေး

ဘဲတော့...
ဒီဘဝလမ်းခရီး ဘဲတက်ဘဲကျမှာ
ပိတ ဒဿတော့ ဒဿ
ဒီပေမယ့်...
ခေါင်းတစ်လုံးနဲ့ ဒဿ။ ။

ရာဇဝင်တို

BURMESE CLASSIC